

CETATEA LUMINII

REVISTA DE CULTURA SI ARTA

Cuprinsul.....	1
Cuprinsul.....	2
Comunicare-Bucovina,de Al.Vlahuță și Bucovina,de V.Posteucă...	3
Cântec de Țară-,poem ,Vasile Posteucă.....	4
Nașterea Domnului-,Redacția Cetatea Luminii.....	5-6
Icoana Maicii Domnului-,gravură-Colind,Teofil Lianu.....	7
Lângă Cerul din Icoană-,Decebal Transnistrianu.....	8
Scrisoare deschisă către româncele din exil-,Steluța Doru.....	9-11
Imnul Căpitanului-,poezie-Steluța Doru.....	12
S'au împlinit 55 de ani dela Intemeierea Mișcării Legionare...	13-18
Strigătul Fraților din cătușele comunismului.....	19-20
Pagina Literară-,Redacția.....	21
Colindăm lui Dumnezeu-,D.Paulescu.....	22
Brăduțul Nostru-,colind-Al.T.Ion.....	23
Colind-,Nicolae Novac-.....	23
Colind-,Vasile Posteucă.....	24
Noapte de Crăciun-;Leonida Lututovici.....	24
Reverie-,poem de Crăciun-,Iulia Carâp.....	25
Crăciun 1951-,N.S.Govora.....	25
Crăciun la noi-,Iulia Carâp.....	26
Hramul Bisericii Ort.Române"Sfinții Arhangheli"din Paris.....	26
Plugășorul românului pribeag-,D.Paulescu.....	27-28
Murrúrio do Riacho Fundo-,poema-Al.P.Silistreanu.....	29
Ensinando um passaro a cantar-,poema-Cassiano Nunes.....	29
Olavo Bilac-,texto escolhido.....	30
Felicidade-,poema-Lélio Graça(Tapera Florida).....	30
Bicentenário da Escola Naval do Brasil-,Letras em Marcha.....	31
Uma carta de Belo Horizonte-,Ted.....	32
Amazonas-,poema-Dan Boghiu.....	32
Meditație la..."POD",reflexii-opera-V.Posteucă,G.Crainic.....	33-36
Al X-lea Congres al Limbii Române,dedicat lui V.Posteucă.....	36
Ileană-,Scrisoare deschisă,poem-Georgeta Crainic.....	37
Când o fi să mor-,in memoriam-V.Posteucă-poem,D.Paulescu.....	38
In memoriam-Octavian Roșu-,poem-Georgeta Crainic.....	39
S'au stins din viață:N.Teban și Constantin Zus,membrii B.SATUL	39
In cimitirul Montparnasse-,poem-,Al.P.Silistreanu.....	40
Drumurile-,poem-Al.P.Silistreanu.....	40

continuare în pagina 2

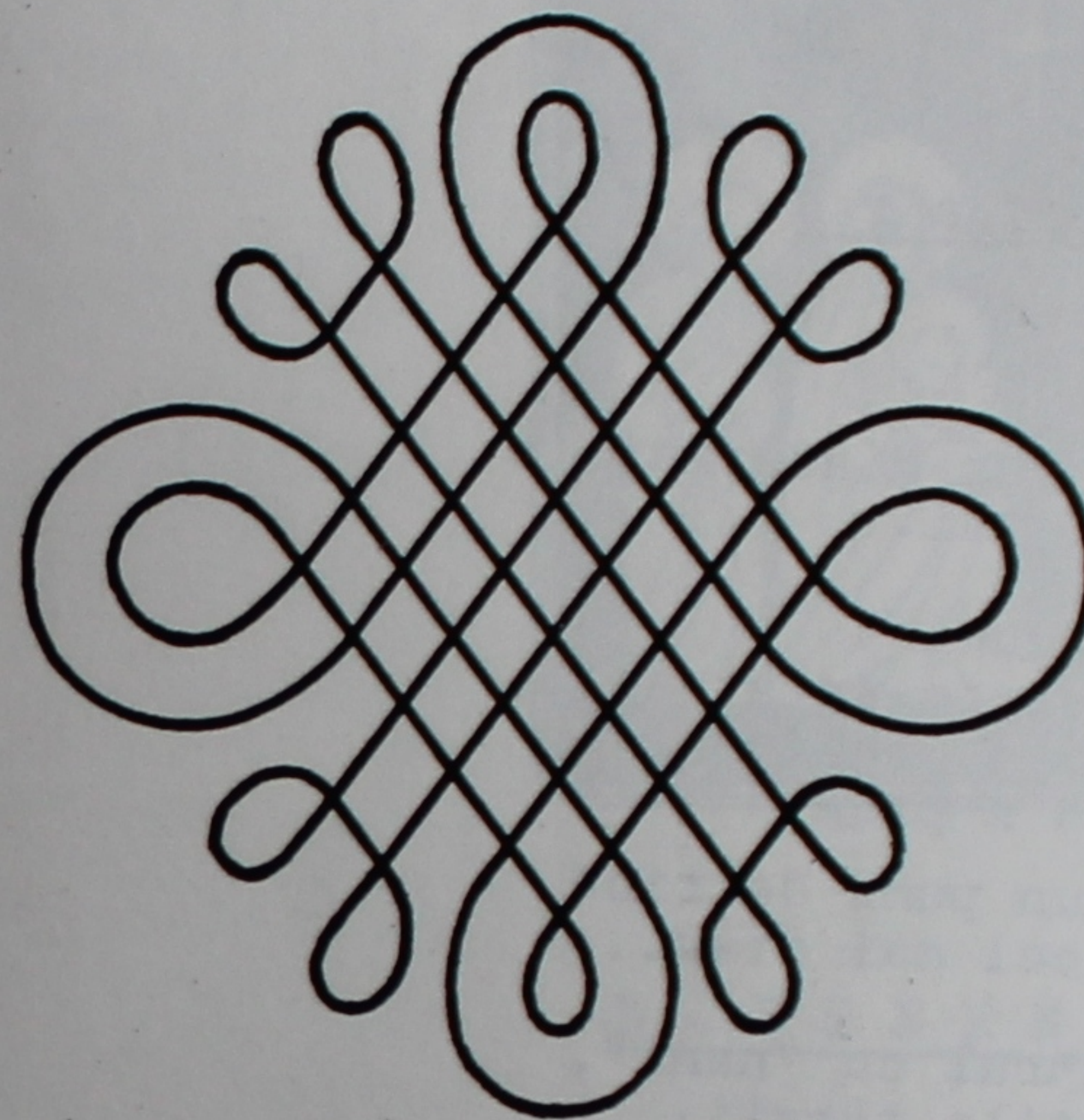
Un veac dela ~~nașterea~~ maestrului George Enescu-, Redacția.....	41-42
De la noi-, poem, Octavian Goga.....	43
Centenarul lui Octavian Goga-, reflexii-, N. Lupan.....	43
Sfântul Gheorghe-, poem, Radu Gyr.....	44
Revedere-, poem, Ștefan O. Iosif.....	44
Rapsodia Dacă-, poem-Aron Cotruș.....	45
Corabia Verde-, poem-Aron Cotruș.....	45
Oameni în opinci-, poem-Nicolae Novac.....	46
Bradul-, poem-Sergiu Grossu.....	47
Rugăciune pentru rănille Țării-, poem-Vintilă Horia.....	48
Cele șapte turnuri-, poem-Ion Țollescu.....	48
Amintiri din ultimile zile de pe front-, N.S. Govora.....	49-55
Moș Ion Roată-un secol dela moartea sa.....	56
Un dor-, poem-Teodor Paulescu.....	56
Primul marș de propagandă la Mănăst. Putna-, Ovidiu Găină.....	57-60
Din activitatea și lucrările Prof.T. Onciulescu-, D. Volocceanu.....	61-62
Importante cărți românești apărute în exil-, Redacția.....	63-64
Trei decenii dela înființarea Bibliotecii SATUL-, D. Paulescu.....	65-66
Ne scriu cititorii.....	67-69
Urare pentru Crăciun și anul nou-1983-.....	70

Finis

COMUNICARE

Incepând cu acest număr din revista CETATEA LUMINII, pe această pagină începătoare, vom publica de fiecare dată câte un fragment strălucitor din operele marilor noștri scriitori, îndrumători și martiri, din lumea gânditorilor universali și din cugetările și lucrările românilor din exil.

Astăzi, reproducem câteva rânduri din "România Pitorească" despre Bucovina, de Alexandru Vlahuță și poezia-Bucovina- de V. Posteuca.

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină,
Plai de basme și de stele,
Te-a scris dorul cu lumină
Pe cerul inimii mele.

Cu penel de vis subțire
Crești în patru zări: grădină,
Prag sfințit de mănăstire,
Bucovină, Bucovină...

Mă adun în amintire
Și te-aud plângând străină,
Până'n stepele sibire,
Bucovină, Bucovină...

De când Rușii te prădară
N'avem soare, nici hodină,
Fără tine n'avem țară,
Bucovină, Bucovină...

Vasile Posteuca

(Icoane de Dor)
1954

BUCOVINA

"Frântură de rai scumpă inimii noastre, grădină cântată de poezi, țărână sfântă în care se odihnesc oasele celui mai glorios voevod al Moldovei, nespus de duios freanată izvoarele tale și ce dulce-i umbra codrilor tăi !...

Tu ești într'adevăr una din cele mai frumoase țări de pe pământ, dar numele tău ne doare să-l rostim; și străbătându-ți fermecătoarele drumuri, ochii noștri nu-ți pot privi podoabele decât printr'o perdea de lacrimi ".

Alexandru Vlahuță

(România Pitorească)

Cântec de Țară

Tu Țară, dragoste din urmă,
și bucuria inimii dintâi,
Sint moartea ca o fiară cum m'adurmă
Să-mi puie neîntinzei căpătâi.

Primește-mă'n eterna ta lumină
și'naltă-mă prin vreme ca pe-un steag...
Sufierea mea din urmă ți se'nchină
și-ți îngenunche umilită'n prag.

Când eu de mult voi fi un pumn de tină
Tu-mi vei rămâne visul cel mai drag...

Te-am cunoscut din leagănul cu "nani",
Din plânsul mării'n nopțile târzii:
Și-atunci mă prigoneau prin somn dușmanii
Și-un crivăț mă bătea cu vijelii.

Creșteam pe culmi de jertfă și de lupte,
în suflet numai rană lângă rană;
Vedeam cur zboară corbii să se'nfrupte
Din trupul tău, din sfânta ta icoană.

Apoi m'am aburcat din creastă'n creastă,
Fecior voinic, cu chiot până la cer,
Dar veneticii mi-au jurat năpastă
și glesnele mi le-au turnat în fier.

De-atuncea neamu'n lacrimat ne-adastă,
și alți călăi l'au aruncat pe rug;
Iisusul cel de veci străpuns în coastă,
l'au pus cu vitele să tragă'n jug...

Cu steagul rupt de gloanțe și prigoane
Umblăm prin veacul nemilos, pribegi.

Doar pentru tine mai suntem întregi,
Tu, Țară de Bucegi și Bărăgane...

Am vrea ca să ne frângă iar pe roată,
Să se'mplinească, falnic, veacul tău,
Că prea ni-i inima de gropi săpată,
și prea ne curg plânsurile pârâu...
Tu Patrie cu frunte de Ceahlău,
Icoana mea de-apururi adorată,
Aruncă-ți lanțul de pe mâini odată
și fulgerând pe marele călău.

Isbește-l crud cu trupurile noastre
Pân'toată zarea se va face sânge...
Deslănțuie-ți mânia, nu mai plânge
Că vine-un ceas înfricosat, al tău...
În care noi jertfiții, fără glas,
Ți-om înălța spre cer, iconostas...

Vasile Posteuca

(din "Icoane de Dor" -1954)

NAȘTEREA DOMNULUI

"....Când s'a născut Mântuitorul, în Roma stăpânea Octavian, -iar în Iudeea Irod. Perechea era bună. Un aventurier crud și criminal, stăpânul. Un monstru perfid, vasalul.... Superstițios și credul, terorizat de propriile crime și de grija păstrării unui tron care nu-i aparținea, -așa l'au găsit pe Irod, cei trei crai dela Răsărit, care veneau să-i anunțe nașterea unui nou rege în Iudeea.

Să ne mirăm că, atunci când Magii nu s'au mai întors ca să-i spună unde e noul rege, el dă ordin să fie zugrumați toți copiii Betleemului? Biserica sărbătorește pe acești prunci, mai nici de doi ani, prima răscumpărare a turburătorului noroc de a ne fi venit Mântuitorul...

Pruncii nevinovați fură uciși pentru Christos; asasinați în vârsta laptelui, de un rege criminal, ei urmează Mielușelului, el însuși fără pată... Este una din cele mai emoționante și mai semnificative prăznuiri.

Copilul Sfânt, născut în ieslea simplă a Betleemului, căruia i se închină boul și asinul, păstorii și cei trei Magi ai Răsăritului; stăpânul cerului și al pământului, căruia îi pregătim în sufletele noastre "pat de flori" pentru a se sălășlui întru noi, spre mântuirea noastră!

Desigur, acesta e Crăciunul. Dar bucuria mântuirii nu e singură; și e atât de cutremurătoare, că nu o putem suporta cu inima liniștită. Orice bucurie se clădește pe o jertfă. Ca și bucuria vestii bune a nașterii Domnului, pentru care omenirea a plătit birul câtorva mii de prunci gătuiți. Care este jertfa noastră? (Nae Ionescu)

"Măsura creștinătății noastre vii, eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste și cu elan consimțite, fără gând la respectarea formală a nui căror reglemente bilaterale între noi și Dumnezeu. Jertfa aceea care e deslănțuită în noi din dragoste, dintr'o dragoste pentru altceva decât ființa noastră, jertfa aceea care ne inundă pustiindu-ne așezarea omenească a vieții, dar ne încălzește totodată cu satisfacții pe care nu le poate cuprine graiul omenesc.

continuare în pagina 6

Această jertfă e faptul care smulge de pe ființa noastră carapacea ne-simțirii față de cele dumnezeiești și transformându-ne în rană vie(" de soare și sânge ",cum ar zice Radu Gyr),ne pune în directă comuniune cu Dumnezeu care pătrunde năvalnic și deadreptul în sufletul nostru. Și devenim astfel vii sufletește,mai vii,mai creștini.Jertfa este astfel măsura creștinătății noastre.Cine a jertfit ceva,în acest fel,înțelege și vede mai bine pe Mântuitorul care se naște,și se bucură mai mult,căci simte o apropiere,o comunitate între o părticică a structurii lui și Dumnezeu cel viu care coboară printre noi" (Ion Moța)

"Maria și Iosif,păstorii și Magii,s'au bucurat nespuse de mult de nașterea Lui,de prezența Lui divino-umană;s'au împărtășit de înalte daruri: de darul credinței,al nădejzii și al dragostei.Cu Iisus și prin El, viața lor a căpătat un rost nou și hotărât în lume.

Creștinii de-a lungul veacurilor s'au bucurat mereu de nașterea lui Iisus,iar noi Românii creștini de veacuri,I'am cântat în colindele frumoase și cristaline ca Cerul,calde și întăritoare ca pâinea cea de toate zilele.Precum în doine ne-am exprimat jalea,dorul și nostalgia după vremuri pașnice și însorite,tot așa prin colinde Românii și-au măr turisit dragostea ,bucuria și dorul după fericirea Cerului.Precum doinele ne-au încălzit inimile și ne-au îmbărbătat în zilele de bejenie și robie dușmană,în trecutul nostru zbuciumat,tot așa colindele au dat glas căldurii noastre sufletești: dragostea față de Pruncul Iisus și credința într'o viață fericită.Dacă lumea creștină este fericită de naș terea lui Iisus,are un orizont sigur și un răspuns pozitiv la problemele vieții confuze de astăzi,noi Românii avem la fel un orizont și o nădejde într'un viitor luminos și fericit,față de întunericul și amărăciunea prin care trecem.Astăzi suntem răspândiți pe toate meridianele pământului și niciodată n'am fost mai loviți de soartă,ca sub robia comunistă; în România,țara noastră scumpă,se dă lupta între Iisus și Satana,între creștini și păgâni.Dar până la sfârșit Iisus și Biserica Lui va birui,și într'un viitor apropiat Românii se vor bucura cu adevărat de Crăciunul tradițional,într'o Românie liberă și independentă".

(Preot Alexandru Rațiu)

"Iisus s'a născut într'un staul modest și simplu,o adevărată casă a vitelor,cu patru ziduri netencuite,cu bolovani pe jos,cu acoperiș de lespezi,un staul întunecos,cu miros greu.Acesta este adevăratul staul în care s'a născut Iisus.In locul cel mai modest din lume,a fost destinat să se nască Mântuitorul lumii.Fiul Omului,care avea să fie sfâșiat mai târziu de oameni,a avut drept cel dintâi leagăn,jghiabul în care rumegau dobitoacele nevinovate.Cele dintâi viețuitoare care L'au proslăvit pe Iisus,au fost vitele și nu oamenii.Oamenii Ierusalimului L'au schingiuit și l'au omorât mai târziu,contrar cu ceea ce făcuseră la nașterea dobitoacele din staul,care L'au mângâiat cu răsuflarea lor caldă la Betleem.Nașterea Pruncului Sfânt de astăzi rămâne ca un simbol etern al mântuirii lumii și ca o călăuză veșnică pentru pacea și înțelegerea între oameni."

(Jean Pavelescu)

"Ce este mai minunat, pentru noi creștinii,decât să știm că nu suntem părăsiți,că nu suntem singuri,ci că avem pe Tatăl din Cer,care ne iubește atât de mult încât a trimis pe unicul Său Fiul,să vină la noi,să ia chip de om,să ne învețe calea adevărului,să ne libereze de lanțul firii pământești și să ne înalțe spre Cer ? (Episcopul Valerian).

Creștinătatea de pe întreg pământul,din Occidentul căzut în păcat,din așa zisa lume liberă,de sub robia ucigătoare a cortinelor de fier,din largul și desertul stepelor rusești,din Polonia însângerată,din țara noastră înfometată,își îndreaptă desnădăjduită privirile către cel născut în ieslea cea săracă.O lume de robi,gemând în cumplite suferinți bătută până la sânge de cruzii temniceri,stingându-se în bezna celulelor,fără apărarea nimăbui,așteaptă dela Tine Iisuse,o rază de lumină.

(Redacția Cetatea Luminii)

Sărbători fericite!

COLIND

Bucură-Te,Maică-Bună,
Maică în pridvor de lună,
Că Ți-e drumul dus pe cer
Cale albă lăicer,
Că Ți-e drumul dus și întors
Lăicer de in netors.

+

Bucură-Te,Maică-Sfântă,
Pasăre de crin îți cântă,
Pasăre galbenă'n cioc
Pe creangă de busuioc,
Pasăre aripi de nălbă
Pentru cale pânză albă.

Bucură-Te bucuria
Holdelor și melodia
Apelor strălucitoare,
Arborilor de răcoare,
Dobitoacelor și pâinii
Ierburilor și țăranii.

+

Bucură-Te între stele
Și luceferi și zorele,
Și luceferi și câmpii
Și ogoare aurii,
Între arbori grei de rod
Cale de argint și pod.

Bucură-Te,mândră floare
Că Ți-e Fiul trup de soare
Trup de soare,trup de rouă
Trup de mănăstire nouă
La culesul zorilor
La poalele florilor.

Teofil Lianu,poet iconar și învățător din Codrul Cosminului.
Autorul poemelor"Curcubeu peste Țară"

Lângă Cerul din Icoană

Privind situația desnădăjduită în care ne găsim, după pierderea țării noastre și înrobirea ei, ne adresăm pe această cale tuturor fraților noștri din pribegie:

" Scumpii noștri frați răzlețiți prin lume, a sosit ultimul moment, când să ne scuturăm de orice patimi. Cu sufletul luminat și curat ca o lacrimă, să ne strângem din năpăstuiți, lângă Cerul din Icoană. Să ne strângem lângă izvorul viu și întăritor, lângă Colindul nostru fără de Țară, aici pe meleaguri străine, unde ne prinde un nou Crăciun. Suntem tu diții drumeți, cari ne-am pierdut Patria scumpă și în loc să ne pregătim steaua, ca să colindăm în sfânta seară de Ajun, pe la casele din satele noastre străbune, cerșim dreptatea ce ne-au furat-o și vândut-o anticriștii. Batem în zădar pela porțile închise, căci nimeni nu ne deschide. Nimeni nu ne vede. Nimeni nu ne aude. Am ajuns ai nimănui.

Neamul românesc, de aproape jumătate de veac, geme în cătușele tiraniei sovietice. Rob în propria lui țară, exploatat până la sânge de moscoviți și de tovarășii vânduți Mocovei păgâne.

Neamul multimilinar al Carpaților, acest neam nemuritor al Daciei, care a apărut dealungul veacurilor, cultura, civilizația și credința în Dumnezeu, această prea credincioasă sentinela a Europei, se stinge în temnițele comuniste, în lagăre, în munci faraonice, în foame și în umilinți, până la ultima expresie a umilinții.

Acestui neam eroic și martirizat în propria lui țară, din pragul Nașterii Mântuitorului, nu-i surâde nici o clipă de bucurie, nici o rază de lumină. Ca în vremea persecuțiilor creștine, în centrele de teroare barbară: Sărata, Pitești, Gherla, Târgul Jiu, Suceava, Aiud, Canal, Târgul Ocna, Ocnele Mari, etc., unde se practică tehnica sinuciderii personalității individului, înjosirea lui morală, tortura neîntreruptă, spălarea la creier, desbrăcându-l pe om de orice urmă de gândire personală, prin cele mai diabolice metode de pustiirea sufletului omenesc, deținuții sunt transformați în schingiitorii altor deținuți.

Peste acest iad îngrozitor, stăpânește sadismul și cruzimea generărilor lui Nikolai, călăul exterminării neamului nostru, exponentul satanic al Moscovei. De Paști și de Crăciun, chipul lui Iisus și al Maicii Domnului, sunt profanate în prezența deținuților, servind ca obiecte de distracție, de răs și de înjosire, în satisfacția luciferică a teroriștilor din osândita noastră țară.

În aceste vremuri de sfârșit, să ne strângem din toate unghiurile pământului, implorându-l prin lanț de rugăciuni Celui născut în staulul Betleemului, îndurare și mântuire. Să ne îndreptăm spre Steaua Magilor și să ne plecăm genunchii, lângă Cerul din Icoană.

Decebal Transnistrianu

SCRISOARE DESCHISĂ

Către româncele din exil

Steluța Doru

E pentru prima dată în viața mea, când îmi iau libertatea să vă adresez aceste rânduri, dragi surori ale țării noastre, răzlețite de ani de zile pe meleaguri străine. Nu mă refer și la frații noștri români, pentru că cine-i român adevărat și-și iubește țara, astăzi în grea suferință, luptă din răzputeri și e gata să-și dea viața pentru libertatea neamului nostru, fie că îndură prigoana comunistă în România, sau se străduiește să apere altarul Patriei noastre printre străini.

Pentru a mă apropia mai mult de inimile Dvs. și ca să știți cine vă scrie aceste cuvinte, găsec necesar să vă dau câteva date biografice, referitoare la modesta mea persoană.

Sunt născută în Moldova, din părinți români, descendenți din familie de preoți. Tatăl meu a fost învățător, închinându-și viața școlii, scrisurii și iubirii de neam. Părinții ne-au aprins în suflet din fragedă copilărie, credința în Dumnezeu, purtarea frumoasă, dragostea de muncă, demnitatea, omenia și înzestrându-ne caracterul cu cele mai nobile virtuți.

După terminarea liceului în Vatră Dornei, m'am dedicat și eu învățământului și am slujit 33 de ani neîntrerupți pe altarul școlii românești, iar dreptul la pensie mi l'au tăiat tovarășii, ca răsplată, când am plecat din țară.

Ultimul război, m'a prins la școală, lângă copii și lângă părinții mei, iar soțul plecat pe frontul din Rusia, s'a întors din Caucaz după ruperea liniei delă Stalingrad, când tunurile sovietice băteau la Humor, înaintând spre inima țării. Murindu-ne în acele zile negre, doi băieți de febră tifoidă și amenințați să cadem sub năvala rușilor, ne-am refugiat din Bucovina în Ardeal, numai cu o fetiță, cu părinții și două nepoate, lăsând tot ce bruma aveam în calea păgânilor. Distruși sufletește, începeam pribegia în propria noastră țară, ale cărei hotare, instituții și libertate, se prăbuseau sub cotropirea barbarilor.

Iar după trădarea neamului și a armatei noastre, în noaptea de miercuri 23 August 1944, când soldații și ofițerii noștri se războiau disperati să oprească năvălitorii la poalele Carpaților, puhoiul bolșevic având porțile deschise, s'a revărsat cu sălbătecie îngrozitoare peste satele, orașele și pământul României, aruncând poporul românesc sub jugul celei mai diabolice sclăvii.

Așa a început stăpânirea Satanei peste scumpa noastră țară, lipsită de conducători și fără un rege viteaz și patriot, ale cărei urmări dezastruoase le cunoaștem cu toții și cine știe când, se va îndura Dumnezeu de suferințele noastre și ale lumii creștine și când ne vom cuceri libertatea pierdută, ca să mai putem trăi din nou liberi și fericiți pe pământul nostru strămoșesc ?

Din luna Octombrie 1944, soțul fiind urmărit de regimul comunist, s'a văzut nevoit să părăsească țara, să se despartă de familie și trecând prin multe primejdii, cu ajutorul lui Dumnezeu, a reușit să ajungă în Austria, sub bombardamentele aliaților noștri, cari ne-au lăsat țara pradă bolșevismului. Am suferit greu de tot, în cei 20 de ani, după plecarea soțului, rămasă singură, cu doi copii și nepoatele, mai ales după ce-am murit tata și mama, iar eu bolnavă în spital și operată, nu știam nimic de soțul meu. Ieșind încă nevindecată din spital, ca să pot îngriji de copii, securitatea s'a pus pe urmele mele, suspectându-mă și mă tot chema la poliție să dau declarație și să spun unde se găsește soțul ? În ultimul timp, asupra mea și a familiei plana primejdia de a-mi pierde postul din învățământ și de a fi deportată împreună cu copiii în Siberia. Dar rugăciunile în lacrimi, le-a auzit Cel de Sus și i-a orbit pe păgâni și pe tovarășii plini de ură și n'au reușit să-mi distrugă familia,

(continuare în pagina 10)

până în toamna anului 1964, când printr-o minune cerească și prin intervenția energică a guvernului din țara în care se găsea soțul meu, am primit aprobarea de plecare din România și astfel am scăpat din iadul regimului satanic, ajungând să ne reținem, deși pe țărmuri străine, căminul drag și atât de încercat. De-atunci, împreună cu soțul și cu copiii, muncim și luptăm cu tot sufletul pentru prosperitatea familiei și eliberarea scumpei noastre țări.

Dragii mei frați și dragele mele surori,

Dar n'am trecut numai eu prin aceste mari și chinuitoare încercări ci neamul nostru întreg își poartă Crucea Suferințelor și n'a existat și nu există familie românească în România, care să nu fi sângerat sub stăpânirea cea vitregă și tirania anticriștilor. Cine știe numărul celor aruncați în gropi necunoscute? Când toate lagărele și închisorile comuniste gem de români deținuți, cine poate ști numărul celor ce se sting în cele mai îngrozitoare centre de schingiuri și torturi barbare? Sunt îngrozite toate penitenciarele din țară, de cruzimea călăilor: Eugen Turcanu, Paul Caravia, Dan Diaca, Alexandru Livinski, Popa Tanu, etc., unii mai feroși decât alții. Dintre sutele de temnicieri și călăi, se știe că cel mai crud și cel mai sadic este Eugen Turcanu, care a fost instruit în Moscova, groaza centrului dela Pitești, al schinguirilor și uciderilor satanice, a nefericiților și nevinovaților noștri frați. În aceste cumplite suferinți, în marea desnădejde și fără apărarea nimănui, îi prin de ziua cea sfântă a Nașterii Domnului, pe acești martiri ai neamului românesc. Știu că vă veți întreba, ce m'a determinat să vă scriu această scrisoare, dela acest îndepărtat colț de lume, tocmai în pragul sărbătorilor de Crăciun și anul nou?

Răspund și vă mărturisesc că nici un gând ascuns, nu m'a mânat să iau această hotărâre, nici interese personale sau ambiții, nici alte motive minore, ci numai dorința și dragostea de a prinde legătura frățească și românească cu voi, dragi surori îndepărtate unele de altele. În dorința deschiderii unui dialog sincer între noi româncele, izgonite dela sânul țării noastre, de regimul demonic ce osândește poporul nostru de peste 4 decenii. Să ne gândim bine ce-am putea face și ce-am putea înțeprinde, aici în lumea liberă, pentru a sări în grabă întru apărarea țării noastre și a ne scoate neamul din neagra umilință și din nenorocirea în care a căzut. Mă întreb și să ne întrebăm, oare să nu mai existe nici o posibilitate și nici o putere în lumea asta, care să pună capăt, mișeliei, nesiguranței, năpăstuirii, minciunii, jafului, schinguirilor și crimei, armele ateo-marxiștilor contra lumii și civilizației creștine? E sortită această omenire să dispară sub prigoana și teroarea barbară a Moscovei, condusă de Lucifer? Hai să căutăm împreună, cu grija și dragoste și credință, soluții practice și eficace pentru rezolvarea acestei probleme vitale, mai ales că suntem libere și bucurându-ne de libertate, putem face minuni, ca să ne scoatem țara din cătușă. Avem sute de mii de români și românce peste hotare. Marea majoritate stabiliți de multă vreme, cu largi posibilități de a sări în ajutorul neamului osândit. Nu vin cu nici o obiecțiune și cu nici un sfat, căci lumea românească din exil s'a străduit și se străduiește să ușureze povara și martirajul țării noastre, dar n'am reușit încă să zguduim pământul și toate forurile marilor puteri, îndreptându-le ochii către marea tragedie a neamurilor înlănțuite în spatele cortinelor de fier. Să ne luăm inima în dinți și să ne ducem în grupuri masive și să batem la porțile celor ce au în mâinile lor destinul popoarelor chinuite și să protestăm, cerând stăruitor să intervină întru eliberarea acestor neamuri, așa cum făcea de unul singur marele apostol al neamului nostru, N. Bălcescu. Să pretindem unanim și urgent președintelui Statelor Unite, Ronald Reagan, în care robimea imperiului sovietic și-a pus toată încrederea, să oblige Kremlinul cel blestemat, să se retragă de pe pământurile țărilor pe cari le-au copleșit din 1945, fără nici un drept. Cu o perseverență eroică, să facem intervenții peste intervenții, memorii peste memorii,

(continuare în pagina 11)

proteste peste proteste, manifestații peste manifestații, iar prin atitudinea și neînduplecata noastră hotărâre, să dovedim marilor puteri că suntem o forță invincibilă, un front uriaș de răsturnarea și înfierarea trădării Europei dela Yalta și Teheran, rușinoasele și criminalele tratate, ratificate mișelnic la Helsinki. Să nu se uite că vina robirii continentului culturii universale, se datorește aliaților și mai ales Statelor Unite, cari i-au permis lui Stalin să-și întindă stăpânirea mijlocismului sovietic până în inima Europei.

Scumpele mele surori din Statele Unite, din Canada și din țările, în care se vorbește engleza, franceza și spaniola, cari dispuneți de mijloace, organizați-vă în grupe mari, îmbrăcate în straiile noastre naționale, în portul nostru superb și cereți audiențe repetate la Casa Albă, pentru eliberarea României și vă asigur că Bunul Dumnezeu, ne va ajuta și vă veți întoarce biruitoare la vetrele voastre, iar neamul nostru vă va binecuvânta. Primiți-mi, vă rog, acest îndemn la luptă și la unitate, izvorât din sufletul meu și din conștiința mea de mamă și de româncă. Nu putem sta indiferente și inactice în fața tragediei în care se sting neamul nostru. Datoria noastră sfântă ne impune să ne ajutăm barbații și frații noștri, cari zac și mor în lanțurile și celulele Jilavelor. Să-i ajutăm permanent pe toți românii luptători din pribegie, în lupta ce-o duc pentru eliberarea României. Pe lângă îndatoririle noastre materne, împreună cu surorile noastre mai tinere și necăsătorite, mână în mână și umăr la umăr, prin hărnicia, credința și patriotismul nostru, să-i însoțim pe soții și frații noștri tineri, în toate inițiativele naționale, în toate bătăliile, în lupta decisivă de dezrobirea țării noastre. Să ne rugăm lui Dumnezeu din toată inima, să ne dea tăria, credința, idealismul și misiunea eroică a mamelor noastre din trecutul de suferinți și de glorie a marilor noștri îndrumători și îndrumătoare. Să ne aducem aminte și să ne călăuzim în acțiunea noastră, după pildele ce ne-au rămas dela marii noștri voievozi, dela milenarii și nemuritorii noștri regi din antichitate, Dromihete, Boerebista și Decebal. Să ne amintim de încercuirea Sarmisegetuzei de către Romani, când străbunii noștri Daci, cu soțiile și copiii lor, au preferat să se sacrifice până la ultimul, decât să-și vadă Dacia, căzută în robia năvălitorilor. Să-i purtăm în inimile noastre, pe drumurile străinătății, ca însuflețire și îmbărbătare, pe: Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Horia și Avram Iancu, Tudora Vrâncioaia, Constantin Brâncoveanu, Anastasia Șaguna, Andrei Șaguna, Nicolae Bălcescu, Românii și româncele macedonene, Elena Văcărescu, Iulia Hașdeu, Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, regele țărânimii noastre, și atâția istorici, poeți, diplomați și oameni de stat, cari au cinstit prin faptele lor, trecutul de glorie al națiunii române.

Și cum menționează, D-na Iulia Carâp, într'un articol intitulat "Rânduri pentru mamele noastre", sub pseudonimul-Cătălina Negură-reproducem câteva cuvinte minunate cari întâresc și ilustrează scrisoarea de față. "Voi ne-ați dat atâția eroi, printre domnitori, boieri sau soldați. Voi ne-ați dat personalitățile, cari au ocupat loc de cinste în cultura lumii... Eminescu, Alexandri, Ion Creangă, Caragiale, Delavrancea, Nicolae Grigorescu, Ciprian Porumbescu, T. Aman, Tudor Vladimirescu, B.P. Hașdău, Al. Mateevici, Gh. Coșbuc, Gh. Șincai, Dr. N. Paulescu, Dr. Babeș, P. Cerna Octavian Goga, N. Crainic, Traian Brăileanu, S. Mehedinți, Sextil Pușcariu, etc., sunt toți fiii voștri, pe cari i-ați dăruit neamului. Zi de zi, an după an, trimiteți gândul în care, pe furiș, s'a topit o lacrimă, dela Crucea din stepă", la temnițele ce gem de vrednicii voștri fii, sau la codrul-frate, ce-și întinde brațul să-și apere pe cei ce v'au mai rămas". - Mii și mii de familii sacrificate, pentru care voi mame scumpe, ați plâns, dar ne-ați și îmbărbătat la război, ca să putem birui cruzimea dușmanilor. Dacă ne oprim cu gândul la mama Căpitanului, la soția lui, la părinții lui Ion Moța și Vasile Marin, câtă suferință, cât martiraj! Cu gândul la aceste mame nemuritoare, la aceste vestale ale românismului, să alergăm în lungul și în latul lumii rătăcite de astăzi și prin acțiunea noastră, să cucerim sufletul statelor anticomuniste, care să ne ajute la eliberarea țărilor subjugate, împreună cu țara noastră.

IMNUL CAPITANULUI

Din freamăt de codru și murmur de izvoare,
Din lună și din stele, din șoapte dulci de mamă,
Tu ai venit pe lume, o, mândre Căpitane,
Să'nalți în soare Țara și sfintele-i hotare.

Puterea cea divină, în taine nepătrunse,
Ți-a aprins în suflet credința'n Dumnezeu,
Pentru-a salva un neam căzut în umilință
Și a-i deschide drumul în spre destinul său.

Tu, Făt Frumos din lacrimi, profund vizionar,
Spadă de Arhanghel, ți-a pus Cerul în mâini.
Munți de nedreptăți să prăbușești în lume,
Să scapi neamul carpatic de jug și de păgâni.

Te-ai înfrățit cu brazii, cu fagii, cu stejarii,
Cu Marea cea albastră, cu visurile din plai.
Tu ne-ai sădit în inimi, dragostea de glie
Și-ai ctitorit "Legiunea Arhanghelul Mihai".

În liniști de Dobrine, te retrăgeai în taină,
În închisori și lupte ai făurit un crez.
Figură legendară, în strămoșeasca-ți haină,
În anii noștri negrii, pe tine te visez.

Dușmanii te-au lovit, scuiat și prigonit,
Te-au aruncat în temniți, în lanțuri te-au legat.
În bezna nopții grele, ți-au zugrumat viața
Și-acum plătim cu toții groaznicul păcat.

Te-ai dăruit pe tine pentru o nouă Țară,
Pe temelii de veacuri, s'o'nchini lui Dumnezeu.
Să crească generații în duh și în lumină,
O Dacie străbună, zidită'n crezul tău.

Țara cea din basme, balade, Cosânzene,
Țara cea de visuri a brațelor de fier,
Ne va rămâne'n inimi, ca un stindard, Codrene,
Exemplul tău de muncă și jertfă de martir.

Tu vei trăi de-apururi, în veci, de veci, în veacuri.
Altarul de lumină, în Cer, acolo Sus
Și vom trăi ca frații, uniți în armonie,
În Țara ta Codrene, în Țara lui Isus.

Brasília, 8 Noiembrie 1982

Steluța Doru

S'au împlinit 55 de ani dela Intemeierea Mișcării Legionare

CORNELIU ZELEA CODREANU

În ziua de 24 Iunie anul curent, s'au împlinit 55 de ani dela înființarea Legiunii Arhanghelul Mihail, de către Corneliu Zelea Codreanu, împreună cu Ion Moța, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneață și Radu Mironovici, grupul de studenți eliberați din închisoarea Văcărești. În această dare de seamă, nu ne vom ocupa de partea istorică a Mișcării, decât unde datele cronologice ne impun, spriginiind aceste rânduri pe texte de bază. Constatăm cu bucurie că istoricul Legiunii este astăzi consfințit în toate lucrările importante din exil, scrise de autori români și străini sau reeditate și traduse în diferite limbi. Ne vom opri mai mult la fenomenul supraviețuirii Mișcării Legionare, care a luat ființă în 1927, la Iași. Ne vom opri la miracolul, care s'a petrecut și se petrece cu ea, de când s'a plămădit și până în prezent.

Din primele ei începuturi, ori prin câte prigoane, primejdii, umilinți și furtuni, i-a fost dat să treacă, oricâți dușmani s'au ridicat asupra ei, încercând pe toate căile să-i curme viața, n'au reușit și nu vor reuși să-i distrame sufletul, credința și puterea de sacrificiu. Cursul vieții și trecutul de luptă al Legiunii, se aseamănă și se identifică, cu însăși viața și trecutul glorios al neamului românesc. Nu există putere materială, forță tehnică și omenească pe pământ, care să smulgă această mișcare de pe linia destinului românesc, pe care a încadrat-o Căpitantul, Intemeietorul ei și nici s'o distruge. Iată ce ne spune unul din fondatorii Legiunii: "Într'una din ultimele zile ale veacului care apunea, la 13 Septembrie 1899, în cumpăna dintre veacul care se stingea și veacul care se ridica spre viață, s'a născut undeva în Iași lumină nouă, Căpitân, nu numai veacului cu care răsărea împreună, ci și sirurilor de veacuri viitoare, Corneliu Codreanu.

(continuare în pagina 14)

Bătrâna capitală a Moldovei, n'a observat la început minunea care se petrecea între zidurile sale, nu fiindcă vârsta i-ar fi slăbit vederea, ci fiindcă târgul de pe malul Bahluiului a încetat de mult să mai fie ce a fost odată: Iași. Se ridicau ele, nu-i vorba, ca și mai demult, patruzeci de turle de biserici, pe chinga dealurilor ieșene, dar clopotele din turle răsunau a pustiu în vremuri de sărbătoare... Și ca inima ca pitalei era toată Moldova și ca Moldova era toată țara, în acea toamnă de sfârșit de veac. Părea o toamnă de sfârșit de lume, de sfârșit de lume românească. Străini în orașe, străini în satele românești. Străini cu suțele și sutele de mii, cum n'au mai fost nici în timpul celor mai cumplite viscole ale trecutului românesc. Străini în casă, străini în moșia românească. Și ce era mai rău decât toate, parcă și sufletul românesc se înstrăina. Când a aflat că a fost dăruit de Dumnezeu cu primul său născut, tânărul, pe atunci, Ion Zelea Codreanu, coborât de prin ținuturile Sucevei, de unde a fost silit să plece din cauza urgiei străine, s'a rugat lui Dumnezeu, să-i dea putere și lui și fiului său, să poată lupta pentru dezrobirea Bucovinei lui dragi, dar și a bieteii Moldove, robită și ea din ce în ce străinului... Tânărul tată avea deci de ce să se bucure în ziua de 13 Septembrie 1899. Întâiul său născut a apărut în lume sub semn bun. Sub semnul întâiului soldat creștin. Totodată, a întâiului creștin nehebreu.

Cornelius, Căpitanul centurionului italic din Cezaria, a fost sortit de Dumnezeu pentru credința sa ca să determine smulgerea creștinismului din zăgazul hebraic în care se sufoca și să pregătească drum de mântuire omenirii.

Un alt Cornelius, de mai târziu, devenit Căpitanul neamului românesc, a fost sorocit de Dumnezeu, să-și smulgă neamul din lanțurile robiei legionarismului, să poată relua urcușul creștinismului.

În răsărit de zodie de veac, în toropeala Iașului gata de moarte, nu se naștea numai în ziua de 13 Septembrie un om, ci renăștea un neam în fulger de ochi ageri, în piept voinic, în braț vânoș, braț care rotește cu spor sabie purificatoare de arhanghel.

(Corneliu Georgescu: 13 Septembrie-Berkenbruck, 1941.)

Pășind mai departe, sprijiniți pe acești stâlpi de lumină, fixați adânc în inima românismului, de îndrumătorii și martirii neamului românesc, ne apropiem de cuvântul ce ne-a rămas dela Profesorul Traian Brăileanu, acel "Far de lumină dela Cernăuți", care s'a stins în neagra întărită din Aiud, sub regimul de teroare și cruzime barbară a guvernărilor comuniste din România. Text din lucrarea "In fagașul Istoriei".

"Evoluția acestei organizații" Legiunea Arhanghelul Mihail "ascensiunea ei, structura și întregirea prin elemente educate în aspra disciplină legionară, luptele care s'au dat pentru a doborî piedicile, toate aceste sunt descrise în Cartea Căpitanului: Pentru Legionari. Din această carte se desprinde lămurit cum Mișcarea Legionară a regăsit, prin intuiția conducătorului, drumul istoriei neamului românesc, iar cartea însăși a apărut la un loc de popas în acest drum, de unde se deschide priveliștea spre o Românie scaldată în lumina noiei spiritualități, așezată pe temelii trainice, organizată după principiile eterne ale vieții neamurilor care își croiesc din putere proprie destinul lor istoric în desăvârșit acord cu istoria omenirii. Veriga ce leagă Mișcarea Legionară de ritmul istoriei civilizației europene, a fost pusă prin plecarea în Spania a celor 8 legionari. Acolo în Spania a izbucnit din nou războiul între armatele care apără creștinismul, temelia civilizației europene, și armata lui Antichrist, armata celor ce l'au răstignit pe Hristos și cari, în ura lor neîmpăcată împotriva Crucii, încearcă a îneca națiunile creștine în foc și sânge. Spania, unde s'a născut împăratul Traian și Dacia pe care a creat-o Traian, sunt cele două cetăți cari formează punctele de sprijin pentru apărarea civilizației europene.

(continuare în pagina 15)

În aceste țări s'au dat din vechime cele mai înverșunate lupte cu popoarele cari încearcă să distrugă ceea ce Roma și Biserica creștină clădiseră cu atâtea jertfe. Ultimii barbari pătrunși în Europa și cari n'au fost asimilați de cultura latină și creștină, încearcă după cucerirea Rusiei, să-și creeze în Spania și Dacia baza de operație pentru cucerirea Europei întregi. Înfăptuirea țintei lor ar însemna întoarcerea națiunilor europene la barbarie și primitivism, ar însemna rătăcirea lor din calea istoriei "Traian Brăileanu, (Din Sociologia și Arta Guvernării)

Dar să înregistrăm în această expunere și gândirea a doi străini, privitoare la Legiune și la fundatorul ei, doi lideri ai naționalismului creștin și anume: J.L.Gómez Tello și Paul Guiraud. În "Codreanu astăzi" dl. Gómez Tello scrie: "Întrebarea cea mai importantă pe care Tineretul European de azi are datorită să și-o pună în mod inevitabil trebuie să ne-o formulăm. Această întrebare este următoarea: Gândirea lui Corneliu Codreanu, se justifică ea în momentele actuale? Și afirmă: Privește pe toți europenii și pe toți oamenii civilizației noastre această întrebare, nu numai pe români. Și nu numai pe românii marelui și durerosului exil, ci deasemenea pe românii marelui Patrii sclavizate. Și nu numai pe cei care luptară și care poate luptă încă în locurile ignorate ale tănuitei lupte anticomuniste, ci deasemenea această întrebare îi privește pe indiferenți și chiar pe cei cari într'un oarecare moment se lăsă seduciți de doctrina marxistă, iar astăzi contemplează fructele ei sinistre: sclavia, foametea, ateismul, corupția, asasinările, antipatria. Întrebarea o concretizăm în numele și doctrina "Legiunii Arhanghelul Mihail", însă nu putem să o desolidarizăm de starea de spirit naționalist și combatant, revoluționar și purificator care a inspirat alte Mișcări analoage, apărute în Patrii europene distincte, la ore care au coincis relativ, și prin rațiuni asemănătoare, cu toate că direcțiile nu întotdeauna au coincis, ba chiar în unele cazuri putând să fie diferite. Răspunsul nu poate să fie decât unul: PENTRU EUROPA NU EXISTA SALVARE ÎN AFARA DE RECUPERAREA SPIRITULUI NAȚIONAL ȘI REVOLUȚIONAR. PENTRU ROMÂNIA NU EXISTA SALVARE FARA REÎNTOARCEREA LA CLARA DOCTRINA FAURITA DE CORNELIU ZELEA CODREANU."

În studiul său analitic, apărut în limba franceză și intitulat: "Corneliu Codreanu et la Garde de Fer", vorbind de Căpitan, dl. P. Guiraud se ocupă de Mișcarea Legionară, de felul ei de organizare și de obiectivele ei spirituale, după cum urmează:

"Le 24 Juin 1927, Codreanu convoque pour dix heures du soir les cinq camarades qui avaient été avec lui emprisonnés à Vacaresti, et parlant devant la copie de l'icône de L'Archange Saint-Michel qu'il avait faire dans cette prison, il leur dit ces simples mots: "Aujourd'hui, 24 Juin 1927, je crée, sous mon commandement la Légion de l'Archange Michel. Qu'il vienne parmi nous, celui qui a la Foi illimitée. Qu'il reste loin de nous celui qui ne l'a pas. Je nomme Radu Mironovici, chef de la Garde de l'icône"

Le plus grand acte de sa vie venait d'être accompli dans la plus grande simplicité... L'étudiant est maintenant CHEF, sur la voie suprême du sacrifice. Il ne sortira pas un seul instant de cette voie. Il souffrira plus qu'aucun homme au monde n'a dû souffrir pour son pays. C'est une implacable logique qui, de l'acte du 24 Juin 1927, le conduira à la prison et à la mort sanglante du 30 novembre 1938. Cette voie, ce Calvaire, créateur de bienfaits pour ses camarades, son peuple et sa Nation, il les a gravés avec un groupe restreint d'hommes dévoués auxquels il inculquera le goût du sacrifice et de l'héroïsme. La Légion de l'Archange Saint-Michel, plus connue en France sous le nom: la Garde de Fer, n'est pas une ligue, encore bien moins un Parti. Elle est un mouvement absolument original dont le but premier et la raison d'être sont le redressement spirituel et moral de l'homme, la création d'un homme nouveau, en rupture avec l'homme démocratique du moment, qui est individualiste et lâche. Elle est la tentative la plus loyale, comme aussi la plus adéquate pour mettre à nu en chacun de nous le héros originel qui dort, étouffé par les oripeaux vulgaires de l'homme quotidien, de l'homme banal, de l'homme fade et l'antinomie même du héros que nous pourrions être."

(Continuare în pagina 16)

Rezumând cursul evenimentelor din această perioadă de 55 de ani dela apariția Legiunii și în dorința de a prezenta cititorilor și românilor din exil o expunere cât mai reală și cât mai justă din lupta Căpitanului și a Gărzii de Fier, ne permitem să reproducem câteva fragmente dintr-un comentariu al Dlui Horia Sima, despre "Actualitatea Căpitanului" apărut în revista DACIA, Rio de Janeiro, în Decembrie 1958, publicat la împlinirea a 20 de ani dela martirajul lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor Decemvirilor, a elitei legionare din lagăre, închisori și de pe întreg cuprinsul României.

"Dela gânditorul Corneliu Codreanu ne-au rămas o teorie a națiunii o filosofie a istoriei, o nouă orientare în problemele persoanei umane o interpretare proprie a relațiilor dintre clasele sociale, o viziune escatologică a lumii, toate aceste cercetări constituind un sistem de getare de o măreție și vigoare care face onoarea spiritului românesc. I te adevărat că din cauza morții lui premature, Căpitanul n'a putut să dea amploarea cuvenită ideilor lui. În volumul al doilea al lucrării pe care n'a mai ajuns să-l scrie, își propunea să reia tema "Omului Național" și să revină și asupra altor probleme cari, în volumul întâi, au fost mai sumar expuse.

Corneliu Codreanu își începe ucenicia politică fixându-se ca adevărat al comuniștilor. Nu e o atitudine reflectată. E o intuiție, o reacție instinctivă. Tânărul care nici nu ieșise depe băncile liceului, nu putea avea alte resurse interioare ca să-și dea seama de primejdia comunismului decât tresăririle sufletului său. Când se înscrie la Universitatea din Iași, în toamna anului 1919, nu mai avea nevoie de îndoctrinare. Convingerile lui anticomuniste erau formate...

Poziția anticomunistă, adoptată de Căpitan în 1919, a intrat în patrimoniul de gândire și simțire a tuturor românilor. În orice caz, o conducătoare românească va rămâne stigmatizată pentru totdeauna în istorie, pentru frivolitatea și irresponsabilitatea cu care a tratat această problemă, în cei 20 de ani de guvernare, în timp ce un tânăr student, de la prima lui întâlnire cu bolșevismul, a descifrat sensul revoluției din Rusia și a prevăzut implicațiile ei grave pentru politica României.

Anticomunismul îndreaptă pașii Căpitanului spre antisemitism. Evreii, în doială, au contribuit și alți factori la formarea convingerii lui că evreul constituie o primejdie națională: comportamentul evreilor în timpul ocupației germane, marele număr de evrei cari au pătruns după război în școli secundare și universități, aspectul dezolant al orașelor noastre din cauza invaziei evreiești din Galiția și Rusia, acapararea comerțului și industriei de această populație, etc... Căpitanul făcuse încă descoperirea, în cursul luptelor ce le-a purtat cu comuniștii dela Iași, că majoritatea șefilor comuniști erau evrei. Din acest moment, raporturile dintre Români și Evrei își schimbau fundamental caracterul. Nu mai era vorba de o minoritate agresivă pe plan economic sau demografic, ci de o minoritate care conspira cu cei mai periculoși dușmani ai țării, amenințând direct existența statului român... Antisemitismul lui Corneliu Codreanu n'a fost de inspirație religioasă sau rasială, cum le plăcea evreilor să spună prin străinătate, pentru a-și acoperi propria lor culpă. A fost o reacție de tip istoric contra unei primejdii evidente, care în ultimul timp, luase un caracter acut din cauză că evreii se puseseră în slujba acelor cari urmăreau să suprimă independența statului român.

În conștiința poporului român, anticomunismul și antisemitismul au ajuns să se contopească. Când Corneliu Codreanu denunța pe evrei ca gardă a bolșevismului în România, mulți nu i-au dat crezare. Dar după căderea României de Soviets, și cei mai mari apărători ai evreilor s'au convertit la antisemitism. Înaintând cu investigațiile în câmpul politicii românești, Căpitanul ajunge la o concluzie și mai alarmantă: țara noastră, dar nu este guvernată. Carența statului român se datorește în totalitate a moralității publice în pătura conducătoare. Ar merita să se consacre un studiu sociologic plăgii politicianiste care a bântuit la noi și a putut să apară în viața publică această eflorescență de stârpituri și nulități.

(continuare în pagina 17)

Evident, nu toți membrii partidelor au fost de categoria mai sus descrisă. Au fost printre ei și mulți oameni de treabă. Dar aceștia nu jucau decât un rol periferic în viața politică. Dacă uneori, Căpitanul, a apărut aspru, violent în expresii, amenințător chiar, dacă a vorbit de necesitatea pedepsirii celor vinovați, de tribunal excepțional, a fost pentru că și-a dat seama unde duce acest șir de nelegiuiri: în prăpastia care a înghițit statul român la 23 August 1944. Ca să înțelegem atitudinea Căpitanului, trebuie să o raportăm la specificul democrației românești. Regimul democratic din România nu era echivalentul formei de guvernare democratice din Occident. Era o democrație care funcționa numai pe hârtie... "Unde sunt drepturile multimei suverane, întreabă Căpitanul, de a decide de soarta ei, când întrunirile sunt interzise, zeci de mii de oameni sunt opriți, maltratați, amenințați cu moartea, omorâți? Esențialul este, spune el, ca toate schimbările de regim să se degajeze din voința națiunii. Să nu se încerce, bruscarea acestei voințe, violentarea ei de către guvernanti. Atitudinea lui Corneliu Codreanu nu poate incomoda pe nici un democrat autentic. Regimurile, partidele, nu sunt eterne. Nu există formule de guvernare universal valabile... Poporul trebuie să hotărască în ultimă instanță în viața politică și cu atât mai mult când este vorba de statuarea normelor constituționale. În definitiv, toată lupta pe care o duce poporul român astăzi, este pentru ca să poată dispune liber de soarta lui, pentru manifestarea liberă a voinței lui. Odată această voință pusă în situația să se afirme liber, e treaba poporului ce regim își alege. Pentru a rămâne credincioși acestui principiu, noi trebuie să ne distanțăm deopotrivă atât de falsa democrație, practică în trecut de partide, cât și de așa zisa democrație populară, care nu e nici democrație și nici populară, ci reprezintă cea mai cumplită tiranie ce-a cunoscut-o istoria românească.

Toată această serie de anti-reprezentă în concepția politică a Căpitanului, tot atâtea eforturi de a elibera poporul român din strănsoarea unor primejdii mortale: comunism, iudaism, politicianism, democrație balcanică... Statul este un produs al națiunii, un instrument de realizare al idealurilor ei... Naționalismul reprezintă pulsația intimă a unui stat, fluidul lui vital, energia care trebuie necontenit să alimenteze politica lui internă și externă. Când această sevă nu circulează în instituțiile publice, statul a încetat de a mai fi expresia națiunii. E un stat uzurpat de o forță străină, prin fraudă sau violență.

Din cauza sângeroasei opresiuni comuniste, al cărei obiectiv este destrămarea sufletului național, poporul român s'a interiorizat, s'a refugiat în el însuși, într-o lume inaccesibilă tiranilor: a vieții lui fără de moarte.

Din aceste străfunduri de veacuri dogorește naționalismul românesc, înviorând puterea de rezistență a neamului nostru, cu o intensitate pe care n'a mai trăit-o nici o generație. De-abia acum Patria și iubirea de patrie, națiunea și atașamentul individului de națiune, au intrat în faza ecumenicității misvice.

În politica externă: Căpitanul a cerut alăturarea României de Axa Roma-Berlin. El nu s'a înșelat în aprecierea situației europene, cum am fi inclinați să susținem din perspectiva de astăzi. El declarase că sub presiunea celor două extreme, comunism și naționalism, toate combinațiile politice pe baza cărora își clădise până atunci România și alte state din răsăritul Europei, securitatea externă, se vor prăbuși ca niște castele de carton, într-un moment decisiv. Ceeace s'a și întâmplat. În vara anului 1940, acei ce s'au opus cu cea mai mare înverșunare la apropierea noastră de Axa, au putut să vadă cu ochii lor cum s'au spulberat ca niște frunze uscate, Societatea Națiunilor, Mica Înțelegere, Înțelegerea Balcanică și chiar marile democrații occidentale au fost silit să-și caute salvarea în alte continente. Toată Europa zăcea la picioarele lui Hitler. Aveam de ales între Berlin și Moscova. Căpitanul a avertizat pe Rege și pe oamenii politici de consecințele fatale ale unei alianțe cu Rusia Sovietică.

(continuare în pagina 18)

Odată ce vor fi lăsați să intre în țară, bolșevicii nu vor mai părăsi teritoriul național. Alianța cu Axa nu a fost o greșală, ci unicul refugiu ce ne-a rămas în fața amenințării sovietice. Actul dela 23 August, cu tot cortegiul de nenorociri care s'au abătut asupra țării, este o tristă și nedorită confirmare a profeției lui. Căpitanul vedea în alăturarea noastră de Axă, mai mult decât o imperioasă necesitate de politică externă. O participare a poporului român la lupta ce se va da între două lumi și în care se hotăra soarta civilizației creștine: "Statele revoluțiilor naționale, cari luptă pentru apărarea Crucii și a unei civilizații milenare și bolșevismul cu anexele lui, care luptă pentru nimicirea neamurilor și pentru prăbușirea civilizației creștine."

Nu e vina lui Corneliu Codreanu dacă Germania și Italia n'au înțeles amploarea problemei, dacă au corupt lupta de salvare a lumii de pericolul bolșevic, angajându-se paralel într-o luptă de aservire a Europei și de satisfacere a unor ambiții imperialiste. Din cauza acestei trădări a misiunii lor, au pierdut războiul, trădând în nenorocire atâtea popoare nevinovate. Lupta dintre cele două lumi continuă, declară Dl. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, numai componența blocurilor s'a schimbat. Poziția mișcării legionare a rămas invariabilă. A menținut cu aceeași fermitate cursul anticomunist, stabilit de Căpitan în 1919, atât în politica internă cât și în domeniul relațiilor internaționale...

Rămas singur în cumplita lui suferință, neamul românesc urcă drumul Calvarului, sub privirile de gheață ale Occidentului, purtând în inima lui icoana Căpitanului. Tot așa de singur se afla și el, când într-o noapte rece de Noiembrie, călăii, i-au luat viața din porunca acelora cari pregăteau mormântul națiunii. - Dar Invierea nu mai e departe."

HORIA SIMA

Incheiem aceste rânduri și le dedicăm cu drag Legiunii, subliniind următoarele: Mișcarea Legionară, n'a supraviețuit în acești 55 de ani de lupte și suferinți prin tot felul de individualiști, încrezuți, defetiști, indiferenți, fricoși, oportuniști, aventurieri, interesați, cozi de topor, disidenți, farisei și trădători, ci prin lupta, hotărârea, dragostea, credința și sacrificiul total al mucenicilor și martirilor legionari, în frunte cu Căpitanul.

Legiunea a supraviețuit prin jertfa muncitorului Niță Constantin și studentul Virgil Teodorescu, primii legionari căzuți. Prin jertfa legionarilor cruciși în prigoana din 1933, împreună cu Sterie Ciumeti și aruncarea Nicadorilor în beznă celulelor. Prin dragostea și înfrățirea în creșterea muncii voluntare a echipelor din toate șantierele și taberele din țară, începând cu tabăra de muncă dela Ungheni, în 1924, din scumpa noastră Basarabie, care fără mijloace materiale și sub loviturile guvernărilor înstrăinați, au realizat adevărate minuni.

Legiunea va trăi în veci, prin marea jertfă a lui Moța și Marin, căzuți în războiul anticomunist din Spania. Prin jertfa camarazilor căzuți în bătălia electorală din 1937.

Biruința și supraviețuirea Legiunii și-a înfipt pentru eternitate rădăcinile în inima neamului românesc, prin cutremurătoarele suferințe ale soldaților Gărzii de Fier, din sângeroasa prigoană a dictaturii carliste, ale cărei nelegiuiri și cruzime au culminat cu asasinarea lui Corneliu Codreanu, Nicadorilor, Decemvirilor și a elitei legionare din 12 Găre și închisori. Supraviețuiește crezul legionar, prin echipa lui Miti Dumitrescu, prin toți legionarii uciși în 22 Septembrie 1939 și arși în căzuți în Ianuarie 1941, prin toți eroii neamului căzuți pe frontul din Rusia, legionarii căzuți în lagărele din Germania, echipa lui Ică Tănase, prin toți frații noștri deportați și omorâți în Urali și Siberia. Trăește Mișcarea prin reacțiunea guvernului român dela Viena și lupta armatei naționale, de sub comanda Gen. Platon Chirnoagă, mort în exil. Și în sfârșit, prin cea mai cumplită prigoană de sub regimul satanic din țară și prin toți românii, cari luptă și se sacrifică pentru libertatea țării noastre, cari s'au stins și se sting în marele exil.

D. Dorneanu

STRIGATUL FRĂȚILOR DIN CATUȘELE COMUNISMULUI

Citiți în privirea acestui țaran român, nedreptatea și revolta ce-i chinuie sufletul, de când stă asvârlit ca un câine în carcerele regimului comunist din România. E fratele nostru înlanțuit de anticriști și țavarăși, a cărui libertate e zugrăvită de legile satanice ale dictaturii moscovite, care urmărește cu cea mai sălbatecă ură și cruzime, distrugerea neamului românesc. Să nu uităm că acești țărani români, apărătorii lui și civilizației creștine la porțile năvălirilor barbare, acești stăpâni de veacuri ai pământului și satelor noastre străbune, nu se aseamănă cu locuitorii și agricultorii altor țări din lume. E fundamentală deosebirea între unii și alții, nu numai prin marile virtuți și ospitalitatea țărănimii noastre, ci prin structura, mentalitatea și omenia lor înăscută. Țăranul român, legat din moși strămoși de glia și gospodăria lui, el nu și-a făcut din această nobilă ocupație, o simplă profesiune, din care să poată trăi și să se înstărească, ci legătura lui cu pământul depășește granițele strâmte și circumscrise ale ogorului, unindu-se misterios cu înălțimile și splendorile Cerului, cu Marea Impărăție și singurătate a lui Dumnezeu. Plugarul nostru, care prin voința și sudoarea muncii lui, din zori și până înnoptea, asigură hrana și belșugul țării întregi, se duce cu drag la lucrul câmpului, dintr-o înaltă conștiință românească, nu ca rob lovit de politruc, ci din sentimentul unei mari credințe și îndatoriri naționale. Miile de ani de suferință, prăpădul și pârjolul barbarilor, cari i-au prefăcut în atâtea rânduri, în ruină și cenușă, casa și avutul, nu l'au rupt de petecul lui de pământ și de bisericuța din satul lui drag, de părinți, frați și străbunicii lui, cari se odihnesc în liniștea cimitirului. Cultul satului românesc, mândrul său port național, lucrat cu un simț artistic neîntrecut de mâinile și hărnicia gospodinilor, mamelor și surorilor noastre, tradițiile și obiceiurile milenare, moștenite dela credincioșii și vitejii noștri strămoși, nu l'au îndepărtat pe român de Patria lui, nici primejdiile, nici invaziunile asiatice, nu l'au făcut să-și părăsească țara, căutându-și alte rosturi pe lume, ci a luptat și a suferit, preferând moartea, decât să se despartă de Cerul și pământul lui.

(continuare în pagina 20)

Iar atunci, când puhoaiile păgâne se revărsau turente peste țara noastră și sufletul neamului românesc, românul a lăsat toate în voia Domnului și și-a pornit cu credință în ajutorul de Sus, să oprească furtuna dumnezeiească, cum a dovedit-o în toate răscrucele istoriei, în toate răzmerițele și războaiele, cari au bântuit viața poporului nostru, dintru început și până astăzi. Inșă, nici o tragedie, nici o sclavie și nici o prigoană din tot trecutul românilor, n'a fost mai umilitoare și mai primejdioasă pentru existența neamului nostru, ca robia sovietică, în care geme țara românească, de peste 4 decenii, cu teritoriul mutilat de cei 3 gropari ai Europei, cari ne-au vândut libertatea prin tratatele criminale dela Yalta și Teheran.

După semnele timpului și svârcolirile omenirii, amenințată de sclavia și primejdia de moarte a ateismului și bolșevismului, simțim că se apropie momentul istoric universal, când lumea creștină, ajunsă la răscruce, se va răscula, încolonându-se în marșuri masive, în uriașa Cruciadă contra anticriștilor, sub o singură comandă și un singur drapel, cu semnul Crucii. Europa, leagănul culturii universale și a civilizației creștine, se găsește neapărată în pragul invaziunii sovietice, care urmărește executarea testamentară a lui Petru cel Mare. Imperiul sclaviei, al teroarei și al crimei e pregătit să înghită restul bătrânului continent.

Intre sumedenia de cărți, reviste și ziare cari s'au scris din 1940 încoace, în cari cei mai străluciți scriitori și gânditori ai lumii, au zugrăvit, teroarea, violența barbară a marxismului, această religie a urii luciferice, există o carte scrisă de francezul, Remy de Laon, denumită: "Occident, reveille-toi". În această lucrare, publicată în Paris în anul 1965, autorul oprindu-se în fața imaginii Sfântului Arhanghel Mihail, exclamă: "MICHAEL L'Archange de la Force" Celui qui se tient debout au dessus de la terre avec une épée enflammée entre les mains. Celui que nos ancêtres vénéraient comme un père. Celui qui est le patron de la France et de l'Allemagne et le protecteur de l'Occident Chretien, justicier des ennemis de Dieu, Archange MICHAEL, revient " ! Parc'ar fi exclamări din Ioana D'Arc. Occidentul, a tradat sufletul și a vândut libertatea neamurilor europene. Occidentalii, au vândut mișelește și iudaic țara noastră și ne-au aruncat în lanțuri și în neagra robie. Poporul român se stinge în închisorile comuniste ale tovarășilor, așa cum vedem că se stinge în gratele temniței, acest țaran român.

După invazia României de hordale roșii, țărani noștri, au fost desrădăcinați din inima satelor străvechi, desprinși prin legile proletare de brazdele, de casele, de grădinile și gospodăriile lor, de familiile și altarele bisericilor și încorporați ca dobitoacele, în kolhozurile ucigătoare, în fabricile și uzinele murdare și afumate, unde sunt folosiți ca roboții și forțați să mărească producția statului comunist, altfel sunt pedepsiți și li se taie salariul de mizerie.

"Nu e de conceput ca poporul nostru, drept și cuviincios, poate prea bun cu acei care nu meritau, să-și ucidă propria lui elită, ieșită din sânul lui: magistrați, ofițeri, profesori, preoți, medici, înalți funcționari. Nu e de conceput ca poporul nostru să trimită la moarte mii și mii de tineri, din cei mai buni și mai aleși, chinându-i și desființându-i trupestă și sufletește. Nu e de conceput ca poporul nostru să se năpustească cu instincte de fiară asupra țărânimii, care a suferit atât de mult sub toate stăpânirile străine, pentru a-i răpi pământul și a o condamna la robie perpetuă în blestematele colhozuri. Nu e de conceput ca poporul nostru să-și infometeze proprii lui copii, smulgându-le și bucățica dela gură. Nu e de conceput ca un neam care nu se mai numără printre cele mai mari ale lumii, să săvârșască acte de genocid contra propriei lui substanțe biologice. Partidul comunist din România, care a executat acest lanț înfrorător de crime n'a fost decât unealta Moscovei."

-HORIA SIMA- (Țara și Exilul)

RUGĂCIUNEA PRIBEAGULUI

Ascultă-ne, Doamne, rugăciunea pribeagă
de robia cea nouă Tu ne desleagă
și fă ca de roșă Rusie întregă
praful și pulberea să se aleagă !. Aron Cotruș

P A G I N A L I T E R A R A

Cetatea Luminii, nu este o publicație literară, ci o revistă de cultură și artă. În paginile ei, se oglindește în primul loc, grija și neliștea noastră pentru Țara românească, care a căzut în robia anticriștilor și a politrucilor, otrăviți de comunism și care din 23 August 1944, geme sub teroarea și cruzimea dictaturii sovietice.

"Exilați în exil", cum spunea poetul Vasile Posteuca, noi suntem copii fără țară. Văduviți de căldura Patriei și izgoniți de pe pământul nostru strămoșesc. Noi suntem înnebuniți de durere și de năpăstuirea ce-a căzut peste sufletul nostru. Nu ne găsim liniștea nicăieri. Noi ne vestem sănătatea pe drumuri străine. Cei ce-au îngropat libertatea țării noastre și a Europei, au pierit, dar rănilor popoarelor vândute la Yalta, sângerează mereu și nimeni nu se îndură să lege aceste răni. Stă Polonia cu toți muncitorii ei încătușată de peste doi ani de zile și tancurile sovietice pândesc să sufoce în sânge orice grevă și orice mișcare de eliberare.

Noi acești "exilați în exil", prizoniți în țară și în străinătate, pentru crezul nostru sfânt într-o Românie a Românilor, creștină și temătoare de Dumnezeu, dorim să fim stăpâni pe pământul și destinul nostru în lumina istoriei. Sufletul nostru refuză în fața lumii întregi, să mai trăiască în sclavie. Mai bine să murim până la ultimul, decât să ne știm neamul în robie și-atunci se vor împlini cuvintele lui N. Bălcescu, apostolul poporului român.

"Părinții noștri au vărsat prețiosul lor sânge pentru a ne lăsa de moștenire drepturile noastre politice, și datoria noastră este a le păstra cu aceeași putere pentru fiii noștri. Să nu uităm că suntem datori a apăra naționalitatea și drepturile noastre, de vom fi nevoiți, chiar vărsând sângele. De vom cădea în această luptă sfântă, să cădem încai bărbătește, astfel cum au trăit părinții noștri, și ca dâșii să strigăm:

"Mai bine țara noastră să se prefacă într'un întins mormânt numai să rămână tot țara Românilor"-Nicolae Bălcescu- (Istoria Românilor sub Mihai-Vodă-Viteazul-Ed. Cartea Românească-București-1877.)

Noi n'am robit pe nimeni în tot trecutul nostru și n'am înlănțuit libertatea nici n'am cotopt pământul nimănui, ci ne-am apărat dealungul veacurilor "sărăcia și nevoile și neamul", așa cum a spus marele nostru Domnitor Mircea cel Bătrân.

Cei mai străluciți oameni ai culturii noastre, cei mai de seamă oameni de știință și de stat, slujitori ai altarului, studenți, țărani și muncitori, s'au stins cu zile, în întunericul, frigul, foamea și torturile temnicerilor reseristi, așa cum își pierde viața în neagra închisoare din Aiud, părintele Gh. Calciu-Dumitreasa.

Se apropie judecata cea înfricoșată, când Patriarhul Republicii stângiste și fără frica lui Dumnezeu, va răspunde de pătimirea slujitorilor Bisericii Române și a fraților noștri schingiuiți, în temnițele ciubotarului călău-Nicolai Ceaușescu. Toate aceste nedreptăți strigătoare la cer, în care se sbate poporul român, ne obligă să-i imprimăm revistei-Cetatea Luminii-pe lângă aspectul artistic și literar, atitudinea neîndurătoare de luptă fățișă, contra celor ce gătuesc neamul românesc, contra tovarășilor, și agenților ambasadelor reseriste, cari ne urmăresc peste hotare și a tuturor nemernicilor și trădătorilor, cari ne-au adus țara la sapă de lemn. În acest număr din revistă, ne bucurăm de contribuția colaboratorilor noștri, cari ne-au dovedit că trebuie să sporim numărul paginilor. Cu hărnicia, dragostea și talentul lor, Cetatea Luminii, își va împlini cu drag misiunea, departe de scumpa noastră țară, strălucind ca un drapel al românismului.

R E D A C Ț I A

COLINDAM LUI DUMNEZEU

Trei pui de români cu steaua
Am pornit să colindăm,
Prin noaptea albă ca neaua,
Pe Iisus să-L venerăm.

Ne rugăm lui Dumnezeu,
Să ne mântuie de rău.
Să nu fim de veci tot robi,
La păgâni și la neghiobi.

Trei copii din Țara Sfântă,
Colindăm casă cu casă,
Colindăm și Cerul cântă,
Steaua bine ne cuvântă.

D. Paulescu

Colindăm cu dor de Țară,
Colindăm ca în pustiu,
În această sfântă seară,
Doamne ! Tu ne pari ca viu.

Colindul nostru-i străbun,
Colindăm de mii de ani,
Pentru Țara noastră dragă,
Ca s'o scăpăm de dușmani.

Primește colindul, Doamne,
Scriș cu litere din stele,
De sub freamăt trist de toamne,
Du lumină Țării mele.

BRADUTUL NOSTRU

Brăduț din munți adus,
Într'un colț frumos te-am pus.
Te-am gătit de sărbătoare,
Pentru-a Domnului serbare.

Ești izvor de bucurie,
Pentru oameni, pe vecie.
Toți te vor primi în casă
Și te-or așeza pe masă.

Un prilej de încântare,
Amintiri și desfătare,
Pentru tineri, copii mici,
Oameni mari și chiar bunici.
Zilnic te priveam din prag,
Ca pe un copil prea drag.
Eram trei, ne simțeam bine,
Azi e trist fără de tine.

Cât ai stat tu între noi,
Am uitat de griji, nevoi
Și-am trăit clipe plăcute,
Amintiri din vremi trecute.

Amintiri de altădată,
Când eram toți laolaltă,
Fii, părinți, surori și frați,
La o masă adunați.

Noi suntem acum bătrâni
Și trăim sub răi stăpâni.
Suferința ne apasă,
S'au dus zilele frumoase.

Privim doar la tineret,
Care zburdă prin nămet.
Toată lumea e a lor,
Numai joc și veselie,
La mulți ani. Pace să fie !.

Suceava, Decembrie 1982
Al. T. Ion

Peste fericiți apuse
Tinde mâna Ta Iisuse,
Cei din închisori
Te așteaptă'n zori

Radu Gyr

COLIND

Lerui, Doamne Ler,
Pace pe pământ și'n cer-

Iângă d'auritu-ți prag,
Îți cântăm colind pribeag,

un colind cu dor de țară.
că ni-i pâinea prea amară:
un colind cu lacrimi și suspin

pentru-al neamului amarnic chin-
fulg de nea'ncrustat pe-un lăicer,

albe și iar albe flori de măr.
Fă dreptate, Doamne, celor care gem,
închistați în spaime și'n blestem,
ia-le chinul și nevoia, Tu,

și spre alte stele și-alte vise-i
du,
ieslea Ta în suflet le-o ridică,

fă-le inima mai tare și voirică

și le-aprinde iar nădejdea-muc de
luminare,
sara-i dalbă, sara-i mare,

că'n țara cu Lerui-Ler,

a murit colindul astăzi, pe pământ
și'n cer

Aplecați-vă urechea, boieri mari;
iață-ne aicea, crai fugari,

care scriu-cu lacrimi și cu sânge,
Lerui-Lerice inima le-o frăge,
și nu cer colac, nici nuci, nici bani-

vă cer plumbi pentru dușmani
și dreptate pentru'n neam rob, it,
undeva departe'n răsărit,
ca să fie iară pace pe pământ și'n
cer-,
albe și iar albe flori de măr.

Nicolae Novac

Pieptul lor suspină
Cei din închisori
Te așteaptă'n zori
Să le-aduci lumină.

COLIND

Măr domnesc, Mărie bună,
Maica Domnului și mie,
Crin de liniște și lună,
Lacrimă și liturghie,
Maica Domnului, Mărie...

Prunc cu zâmbet de mătasă;
Pază: înger somnoros,
Pribegim și n'avem casă
Și Irod e dușmănos...
Cerul ni-l purtăm pe jos,
Maica Domnului, Mireasă...

Drag Luceafăr de-altădată,
Du-ne'n strămoșeasca glie
C'am bătut pământul roată
Și sinedriul nou nu știe
Decât ură și urgie...
Una, Sfântă, Preacurată,
Maica Domnului, Mărie.

Vasile Posteuca

Num'o țară n'o fo bine
Și iar îi rău.

Bine c'o trecut răul,
Că de-acuma vine greul.
Apa-i apă, nu-i ca vinul,
Dar nici vinul nu-i ca apa.

(auzite dela Mitu Banea
din satul Vurpăr-Sibiu)

NOAPTE DE CRACIUN

E noapte
D-un ceas
Sau de-un veac,
Nu mai știu...
De când s'a'ntunecat
Vă scriu...

O poartă s'a deschis
In vis
Sau în trecut
Și albe'nzăpezite nopți
De altădată,
Crăciunuri luminoase și bogate

Cu pâine din belșug
Cu săniuș
Cu omul de zăpadă...

Cu Moș Crăciun
Venit din alte țări
Cu brad și stele multe

Anume pentru noi,
Mi-au apărut aievea
In prag în astă seară...

Acasă voi
Veți fi având odihnă să visați
Și lăcrămând

Să adormiți
Pe palida icoană ?.

In sat copiii
Cu pieptul spintecând nămeți,
Au mai croesc poteci din poartă'n
poartă

Veste ducând...

Ce veste minunată !...
Luminile s'au stins,
Doar stelele veghează
La dragostea din lume...
O, lacrimile care
Imbelșugate curg
In seara asta !.

LEONIDA LUTUTOVICI

REVERIE

Mă duc ani mulți în urmă, spre mai bine
Și par'că stau la foc pe vremea rece.
Iar zurgălăii sâniei ce trece
Până se pierd răsună pentru mine.
Și iar trăesc puternic stinsa viață
Din casa ce visează sub ninsoare
In promoroacă simt parfum de floare
Și diamante strălucind în gheață
Iar stele mii, țesute din zăpadă
Sub geamul meu, tăcute, vin să cadă
Ca fluturi albi, ce-au obosit de joacă.
Mă scol din nou cu Lerui-Ler în minte
Și'n pragul zilei dragi și-atât de
sfinte
Aud colinde și chemări de toacă.

IULIA CARAP

UN SFAT ROMANESC

Ca să nu uităm comorile nepre-
țuite și frumusețea unică în lume a
limbii noastre, oridecâteori vă adu-
ceți aminte de vre-un proverb, ghici-
toare, strigături în joc sau expresii
autentice din graiul românesc, scrie-
ți-le, ca să nu le uitați, altfel te
trezești într'o zi că nu mai vorbe-
ști limba ta de-acasă, ci o limbă să-
racă și încâlcită. Familiile în cari
părinții deși români, nu s'au ocupat
de copiii lor, să nu uite limba ma-
ternă, au ajuns străini. Ciar dacă nu-
mai unul din părinți e român, să se
străduiască să-i învețe pe copii lim-
ba noastră românească, pe lângă limba
țării străine în care se găsesc.
Nu uitați acest sfat al Bib-
liotecii Române SATUL.

CRACIUN 1951

A pornit ca și-alte dăți,
Prin troiene de nămeți.
Ieri așa cam pe la toacă,
Cu mustăți de promoroacă,
A pornit hoinar la drum,
Și-i deja pe-aproape-acum,
A pornit copiii spun,
De departe, Moș Crăciun.

Moș Crăciun cu barba albă,
Vino'n noaptea asta dalbă,
Treci cortina cea de fier
Și vino cu Lerui-Ler.
Vino și la casa noastră
Și ne bate la fereastră,
Vin bătrâne'n fapt de sară,
Și la cei fără de Țară.

Moșule cu zâmbet drag,
Vino și la mine'n prag.
Și te rog să nu-mi aduci,
Nici stafide și nici nuci.
Roșcove și jucării,
Să le ții pentru copii.
Mie, Moș Crăciun îți cer,
Să-mi aduci un colț de cer,

Din îndepărtata Țară,
Ferecată'n grele fiară.
Moș Crăciun te rog mai adă,
Doar un bulgăr de zăpadă.
Bulgăraș de albă nea,
Să-l lipesc de fața mea,
Obrajii să-l încălzească,
Lacrimile să-l topească.

Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Ași mai vrea ceva să-ți spun.
Înainte de-a veni,
Treci la mândra într'o zi.
Și din părul ei bălai,
O șuviță tu să-i tai.
Și să mi-o aduci apoi,
Când ai să ajungi la noi.

Moș Crăciun și de-ai putea,
Încă aș mai vrea ceva.
Și te rog, te rog în șoapte,
Cel puțin pentru o noapte,
Pentru noaptea de Crăciun,
Moșule cu zâmbet bun,
Ca'n povești, pe-un nor de pară,
Adă-ne întreaga Țară.

N.S.GOVORA

CRACIUN LA NOI

Undeva în depărtare

Din cer cad steluțe albe
Și zăpada-i tot mai mare.

Prin văzduh florile dalbe

Nu se-aud ca'n alte rânduri

Și'n păduri cu căprioare

Brazii falnici stau pe gânduri,

Sub povara de ninsoare.

Intr'o casă, ca'n mai multe

Lângă soba aproape rece

Un copil șade s'asculte

Poate Moș Crăciun vatrece

Și-o intra c'o jucărie.

-Ei, de și-ar aduce-aminte

Moșu ar trebui să vie

Că și eu am fost cuminte

Mamă,

Tu crezi că mai vine ?

Mama-l mângâie pe frunte

- "Tata l-a trimis la tine

Dacă l-a'ntâlnit pe munte".

In sfârșit somnu-l'înfrânge.

Obosit, cu fața suptă

Adormit, în mână strânge

O jucărioară ruptă.

IULIA CARAP

Viena 1945

Hramul Bisericii Ortodoxe Române

"Sfintii Arhangheli" din Paris

Frați Români,

În anul acesta, 1982, în luna Noiembrie, se împlinesc o sută de ani, de când, biserica ortodoxă română din Paris, a fost cumpărată, împreună cu petecul de pământ, din jur, pe care, în partea din față, alături de biserică, s'a construit Casa Parohială. Din istoricul bisericii alcătuit și semnat de către Arhiepiscopul de scaun al Patriarhiei române, Veniamin Pocitan, se vede, că după lungi și sârguitoare tratative, s'a ajuns la cumpărarea bisericii din 9 bis, rue Jean de Beauvais, Paris V-e, zidită în secolul al XIV lea; spicuim din Actul de cumpărare, la prețul de 250.000 galbeni.....

"Au gouvernement du Royaume de Roumanie ce accepte par Monsieur Michel Phérékyde, envoyé extraordinaire et ministre plenipotentiaire de Sa Majesté le Roi de Roumanie,...." Până la toată transformarea, în biserică ortodoxă și utilizarea proprietății, în condițiile la zi, greul cheltuelilor de sute și mii de galbeni, veneau dela munca și sudoarea poporului român, prin corpul parlamentar și prin pasiunea Regelui.

Când intri în biserica ortodoxă română din Paris, se simte liniștea, seninătatea și mulțumirea înaintașilor; parcă vorbesc:

"am înțeles rostul vieții, linia de viitor a Neamului și am făcut ceea ce am făcut, am legat printr'o Biserică, Dunărea cu Seina, pentru afirmarea conștiinței europene a poporului român ! și ce datorie !

În ziua de 28 Noiembrie, a.c., după Sf. Liturghie se va oficia slujba de pomenire a fondatorilor, ctitorilor, sprijinitorilor și slujitorilor adormiți în decursul vremii. După masă, orele 16, sedință publică în biserică: 1) o conferință istorică, 2) o mărturisire laică: poporul este Corpul Bisericii, cap fiind Mântuitorul nostru Iisus Christos; 3) Corul catedralei va avea înțărările sale, atât la programul comemorativ, Femeile ortodoxe române și Comitetul administrativ al Episcopiei vor oferi Agapa tradițională, în saloanele Casei Parohiale. Rugăm stăruitor, rețineți data de 28 Noiembrie a.c.,

Preot mitrofor -Vasile Boldeanu

PLUGUȘORUL ROMÂNULUI PRIBEAG

Bună seara frații mei
Din Țara cu șoimi și zmei,
Țara noastră de țărani,
Deie trăsnetu'n dușmani.
La urechi cu clopoței,
Vin cu plugul dragii mei.
Vin cu plugul meu pribeag
Pân'la tine, frate drag.
Să-ți urez ani mulți și buni,
Să scăpăm țara de Huni.
Bună seara frați români,
Stânci din munți și bravi stăpâni,
Roată toți lângă hotar,
Să gonim orice barbar
Din țara lui Decebal.
Iar pe plaiul lui Ștefan
Nici o urmă de dușman.
Dela Tisa pân'la Bug,
Are liber acest plug.
Ține fruntea sus, măi frate,
Că țara ta e-o Cetate.
Nu-i păgân pe lumea asta,
Să ne-omoare cu năpasta.
Că de ne-om strânge cu toții,
Fug tovarășii ca hoții.
Fug rusnăcii și tătarii,
Fug maghiarii și bulgarii.
Fug jidani și pistruiții
Bolșevicii blestemații.

Fug și corbii, fug și ciori,
Lăsând țara cu comori.
Asta-ți urez, măi pribeag,
De pe-acest străin meleag.
Toți odată, mânați măi, hăi, hăi.

Ne rugăm lui Dumnezeu,
Să scape neamul din greu.
Să scape din închisori,
Mii de frați și de surori.
Că tovarăși fără minte,
Ne-au vândut pe-un blid de linte,
Rusnacului blestemat,
Ce pe Christos l'a trădat.
De cu seară pân'în zori,
Porniți plugul, măi feciori,
Gheorghini pe la chiotori,
Măi neam de nemuritori.
Hai cu plugul, hai cu zori,
Mânați măi, hăi, hăi.
Seară Sfântului Vasile,
Să trăim cu toții bine.
Oriunde soarta ne-ar duce,
Să trăim ca frați de cruce.

(continuare în pagina 28)

Să începem un nou an,
Tune flinta prin dușman.
Țara noastră, țară mândră,
Să nu geamă în osândă,
Sub cizma muscalului
Piară'n focul iadului.
Lăcuste siberiene,
Cu inima ca de hiene,
Uriciuni și lighioane,
Dă-le spuză'n ochi, Ioane.
La urechi cu clopoței,
Mai mari și mai măricei,
Rotunjei și frumusei,
Șterge-o, rusule, c'o iei.
Mânați, fraților, hăi, hăi.

brazdă adâncă să arăm,
Să arăm, să sămănăm,
Grâu ca fața lui Christos,
Să crească mare, frumos.
Să nu calce-al nost'pământ,
Lipitori aduși de vânt.
Toți grămadă lângă plug,
Să scăpăm pe veci de jug.
Mânați, măi flăcăi, hăi, hăi.

Răsari, soare și la noi,
Să mai scăpăm de nevoi.
De trădători și dușmani
Ce-au vândut țara pe bani.

Ne-au stricat legea și graiul,
Ne-au furat grăul, mălaiul.
Geme țara'nfometată,
Cum n'a mai fost niciodată.
Fă-te plug, flintă și coasă,

Să arăm la noi acasă,
Plaiurile noastre, frați,
Pe sub culme de Carpați.
De pe malul Nistrului,
Tot pe valea Prutului
Și culmea Măcinului.
Să arăm și la Hotin,
Să cinstim cu toți un vin.
Să arăm la Cernăuți,
La Șipeniți și la Cuți.
La Tețina și la Suceava,
La Herța și la Dumbrava.
Răsturnând brazdă adâncă,
Moscova pâinea ne-o mănă.
Țara bietului român,
Devastată de păgân.
Mănă lăcustele oarbe,

Apa din izvor ne-o soarbe.
Blestemat fie-le natul,
Celor ce-au pustit satul.
Să nu-și găsească mormântul,
Cei ce ne-au luat pământul.
Ingheta-le-ar limba'n gură,
Celor ce țara ne-o fură.
Mânați plugul, mânați mări, hăi, hăi.

Hai cu toții, mări fărtați,
Hai copii și hai, mări frați,
Cu plugul și cu cuvântul,
Cu credința'n, Domnul Sfântul.
Să ne liberăm iar țara,
Odată cu primăvara.
Să sfărâm kolhozurile,
Și toate'nchisorile.
Să ntregim hotarele,
Să redăm ogoarele,
La țărani noștri buri,
Ce's de milenii stăpâni
Feste glia strămoșească,
Feste Țara Românească.
Soldații lui Dumnezeu,
Apărând lumea de rău.
Apărând Dreptatea sfântă,
Cu pieptul lor ca de stâncă.

Inc'o brazdă, mări arcași,
Toți voinici și toți fruntași.
Infruntând la Don, Caucaz,
Rusnacul fără obraz.
Bolșevicul criminal,
Ce ne-a ucis la Canal.
Tot răstei și zurgălăi,
Boi balani, chipeși flăcăi,
Mânați plugul, mânați mări, hăi, hăi.

Plugul nostru-i năzdrăvan,
Nu-i e frică de dușman,
Ci ară din an în an.
Arăm glia noastră sfântă,
Toate pasările-o cântă.
Cântă cucul, an cu an,
Crape inima'n dușman.
Crape Breznev, Kosinghin,
Să scăpăm țara de chin.
Să crape și Andropov
Cum a crăpat Molotov.
S'arăm plaiuri basarabe
Și grădinile moldave.
Să învie iar în noi,
Vitejia din război.
Doamne, strânge-i pe români,
Că se sting printre străini.
Du-i în Țara lor străbună,
Unde Doina'n veci răsună.
Răsună până la Cer,
Marșul Gărzilor de Fier.

Cântă râurile cu noi,
Urcă turmele'n Negoii.
Nistrul, râul fermecat,
Stă cu Prutul, stă la sfat,
Cum să facă ca să sară,
Transilvania iară?
Ca pe vremea Iancului
Din Dealul Feleacului.

Străluce'n culmi de Rarău,
Nădejdea Neamului meu.
Codreanu ne-a învățat,
Să ne strângem sat cu sat.
Să pornim răscoală mare,
Pentru sfintele hotare.
Destul ne-au trădat dușmanii,
Cozi de topor și jidanii.
Ne-au schingiuit luptătorii,
Ne-au ucis Indrumătorii,
Ca să ne robească neamul.
Să huzurească dușmanul.
Ară plugule, mări frate,
Și ne fă sfântă dreptate.
Nici picior de venetici,
Să nu mai calce pe-aici.

Asta-i Țară de morminte,
Mănăstiri și-altare sfinte.
Plai de soare și miori,
Fete mândre și feciori.
Voevozi și Căpitani,
Toți stăpâni de mii de ani.
Nu sălbateci și trântori,
Nu escroci și trădători,
Rusofili și Kalmuciți,
Hoardă de nenorociți.
Să ne-ajute, Domnul Sfânt,
Să dăm cu ei de pământ.
Hai iar roată, mări flăcăi,
Mânați plugul, mânați mări,
Hăi, hăi.

Să oprim plugul puțin,
Să mai tragem câte-un vin.
Să așternem sub copac,
Marindele din Albac.
La umbra gorunului,
S'ascult Doina Neamului.
Să vină și moșii toți
Și-a lui Decebal nepoți.
Să vină-a lui Horia gloată,
Piară păgânii pe roată,
Nu creștinii și martirii,
Ci mișei și cu zbirii.
Să-i trăznească fulgerul,
Să-i înghețe crivățul.

(continuare în pagina 29)

Rusia să'ncremenească
Crimele să le plătească.
Să n'aibă pace pe lume
Și să-și piardă al ei nume.
Sângele ce l'a vărsat
Anticristul necurat,
Altarele profanate
Și troițele tăiate,
Le-or plăti păgânii toate.

Plugule ară voios
Pământul nostru mânos,
Din Țara lui Făt Frumos.
Lângă brazda plugului,
Văd umbra Pandurului.
Crește verde busuioc,
Pentru un neam, spadă de foc.
Răsună tulnic de dor,
Pentru jalea fraților.

D. Paulescu

MURMÚRIO DO RIACHO FUNDO

Pescando no Riacho Fundo
As estrelas, as lacrimas da noite,
Minha alma fica queimando
As tristezas do passado...
De uma vida cheia de lutas...
Perdidas no fundo da noite...
Pescando no Riacho Fundo!...

Pescando no Riacho Fundo
Abraço o místico murmúrio,
Beijando a Lua que me conta
Os mistérios dos índios!...

Alexandru Silistoreanu

VERITAS CARISSIMA

"Três âncoras deixou Deus ao homem: o amor da pátria, o amor da liberdade, o amor da verdade. Cara nos é a pátria, a liberdade mais cara; mas a verdade mais cara que tudo. - Patria cara, carior libertas, Veritas carissima. Damos a vida pela pátria. Deixamos a pátria pela liberdade. Mas pátria e liberdade renunciamos pela verdade. Porque êsse é o mais santo de todos os amôres. Os outros são da terra e do tempo. Êsse vem do céu, e vai à eternidade."

RUI BARBOSA

Și ne cheamă să luptăm,
De jug să ne scuturăm.
Să fim liberi și stăpâni,
Toți câți ne simțim români.

Toți un suflet, toți un gând,
Tot cu plugul tot arând,
Vom clădi o nouă țară,
Mândră ca o primăvară.
Un altar ca o lumină,
Bogată ca o grădină.
La anul și la mulți ani,
La pământ cu cei dușmani.
Opriti plugul, frații mei,
Aprigi ca și niște lei,
Cu tălângi și zurgălăi,
Tune moartea'n rusălăi,
A ho, a ho-hăi, hăi.

ENSINANDO UM PÁSSARO A CANTAR

O que tu cantas, pássaro,
é prata e cristal.
Sonora matemática
retirindo em metal.
Rumorejo de arroio
em demanda de tom.
Desprovidos de som...
Capricho bachiano
em pequeno instrumento
de penas e de nácar,
a responder ao vento...

Mas embora aprecie
essa música fria,
acho que o canto humano
possui maior valia.
Os êxtases gratuitos
num vórtice se somem...
Só é nobre o papel
alvo que se sujou
com as digitais do Homem.

JORNADA-poemas-Cassiano Nunes

OLAVO BILAC

OLAVO BILAC, o príncipe dos poetas brasileiros, na ocasião em que foi recebido, solenemente, pela Academia Mineira de Letras, em Belo Horizonte, pronunciou belíssima conferência, da qual extraímos estes conceitos luminosos:

"Diz-se que o Brasil é uma terra de poetas. E isto é dito, às vezes, com um desdenhoso franzir de lábios, e um ultrajoso dar de ombros..... Aceitamos com prazer a afronta da ironia. Seja ela o nosso orgulho. Sim! Somos e queremos ser um povo de poetas. Antes poetas, que desanimadas máquinas humanas; antes poetas, que interesseiros traficantes; antes pássaros leves, ávidos de luz, tontos de sons e de perfumes, contentes de liberdade, insaciáveis de espaço e de brilho, que bácoros lerdos e lambazes, amigos do lameiro gordo, satisfeitos do gozo material!

"E que há no mundo de nobre, de grande, de digno, de formoso, que não seja poesia? A vida é, em si, poesia; Carlyle disse que a vida humana é um milagre: "nós tocamos o céu quando tocamos um corpo humano"; milagre, poesia divina é a circulação do sangue; o mecanismo secreto do sistema nervoso, a vida psíquica, que infinitamente multiplica em idéias cada sensação dos nossos sentimentos rudimentares. A ciência, todas as ciências, desde a física, descobridora das maravilhas do movimento e da lua, até a matemática, mãe de números e de abstrações, são poesia. Poesia é a filosofia, mecânica celeste do universo dos seres, dos princípios e das causas, geometria e música das formas e dos ritmos do pensamento."

"O trabalho, deus criador; a agricultura, mestra amável que transforma arneiros estéreis em terras-de-promissão; a indústria, feiticeira engenhosa, transmutadora das matérias brutas em instrumentos de fartura e de felicidade; o comércio, medianeiro providente, que criou a navegação, inventou os transportes e maquinou a civilização-tudo são poesia. Poesia é a Política, quando em vez de ser uma profissão de trampolineiros, é a arte e a ciência de dirigir legiões de heróis em vez de pastorear manadas de escravos. Tudo é poesia!"

"Só não é poesia a preguiça moral, a mesquinha de alma, a falta de coração dos que duvidam da crença dos outros, porque, indignos de viver, são incapazes de crer..." (Olavo Bilac).

FELICIDADE

Felicidade! Quimera,
Mimosa flor da ilusão,
Que brota na primavera,
E nem alcança o Verão.
Busca-la, quem não quisera
Neste mundo incerto e vão?
A todos nós, quem nos dera,
Tê-la ao alcance da mão.

Lélio Graça: "Tapera Florida"-Belo Horizonte, 1947

Homem! Ser contraditório!
Por este vale ilusório

Has de sempre andar a êsmo,
Em busca desta beldade,

Sem ver que a Felicidade
Mora dentro de ti mesmo.

JOÃO FIGUEIREDO

Presidente da República Federativa do Brasil

Saúdo, no seu glorioso Bicentenário, a Escola Naval.

Através de LETRAS EM MARCHA, endereço congratulações patrióticas acompanhadas do elogio que nos merece o passado e da confiança que nos promete o futuro.

Nos começos da Escola, havia o justo entusiasmo dos que imaginavam continuar a façanha lusitana dos homens do mar. O tempo não desmentiu essas aspirações.

Aos marinheiros lendários sucederam os almirantes históricos Tamandaré, Barroso, Saldanha, tantos outros, cujos discípulos, honrando-lhes o exemplo, são hoje os responsáveis pela eficiência da Armada, a serviço da Nação.

A sua festa é a de todos os militares. A comemoração faz com que se abracem, sob o pavilhão da Pátria.

Brasília (DF), em 14 de dezembro de 1982.

João Figueiredo

Presidente da República Federativa do Brasil

MINISTÉRIO DA MARINHA

Gabinete do Ministro

No momento em que se celebra o Bicentenário da Escola Naval, exprimo, em LETRAS EM MARCHA, o júbilo da Força tradicionalmente fiel à tarefa grandiosa de defender a Pátria na sua imensa fronteira das águas.

Vimos outrora, no ensinamento dos portugueses, que chegaram a dominar os oceanos, o padrão de glória que os descendentes, da quem e dalém-mar, deviam reverenciar, nela achando as diretrizes humanas da Armada que, provinda dos mesmos estaleiros, animada do mesmo sangue, formada dos mesmos ideais, tinha de ser no Brasil a continuação da velha Marinha.

Os admiráveis almirantes do passado, que estudaram na Escola Naval a profissão e a honra das armas, demonstraram quanto ela serviu à Nação: imortalizaram-na!

Brasília (DF), em 14 de dezembro de 1982.

Almirante-de-Esquadra, Maximiano Eduardo da Silva Fonseca

Ministro da Marinha

BICENTENÁRIO DA ESCOLA NAVAL DO BRASIL -1782-1982-

A BIBLIOTECA ROMENA "SATUL" e o CONSELHO da IGREJA ORTODOXA ROMENA

SANTO MIGUEL ARCANJO DE BRASÍLIA

Por intermédio do seu fundador-Prof. D. Paulescu, aproveitando essa oportunidade da magnífica e comemorativa festa nacional do Bicentenário da fundação da Escola Naval do Brasil, vem com muita honra enviar suas Mensagens congratulatórias à essa patriótica Dona do Poder Marítimo dessa Nação. Essas instituições romenas distantes de nossa Pátria subjugada, vem saudar o Exmo. Sr. Gen. João Batista Figueiredo, muy digníssimo Presidente da República Federativa do Brasil, pelo patriotismo das forças armadas, na sua missão histórica, no passado, no presente e no futuro. Expressamos junto com todos os romenos livres, em Letras em Marcha e nessa revista romena-Cetatea Luminii-nossas mensagens fraternais com vivas exclamações "Vivat, Crescat, Floriat" o Brasil. Prof. D. Paulescu, C. Postal: 07.0907-W-3.

CARO AMIGO,

Belo Horizonte, 18-10-1982

Olhe eu aí, recém-chegado de uma longa viagem de 42 dias por terras longinquoas, Turquia, Egito, e uma mais longinqua ainda, a România, que a mim mais me parece estar em um outro planeta que aqui na terra.

Creio que poderia escrever muito sobre tudo o que vi e visitei, França, Luxemburgo, Holanda, Austria, Turquia, Egito, Italia, mas creio que é da România mesmo que você e seus pais querem saber as novidades, particularmente sobre.....

Na hora de sair da România, perguntei se queriam que eu transmitisse algum recado aos parentes de São Paulo, sua tia disse que eu lhes contasse o que "viu por aqui".

Bem, se com isso eles queriam que eu contasse o que vi na casa deles, diria que estão muito bem, alegres e felizes (aparentemente), sem maiores problemas, e a sua avó estava bem (isso em 25 de novembro, quando estava lá);

Agora se eles queriam que eu dissesse o que vi no pais, capital e interior, diria que as coisas estão infinitamente piores, que em 1977 quando esteve lá.

E se você me perguntar o que, me pareceu România em 1977 eu direi: horrível, péssimo, impossível de viver.

Bem, aí está pois minha opinião sobre o, que vi em 1982, ao menos no seio da minha família que talvez, não seja tão favorecida como a sua, e isso vale em pior escala para o povo que vi se acotovelando em filas kilométricas diante de lojas com vitrinas absolutamente vazias, onde um caixote de qualquer coisa que chegou é motivo de agitação, empurrões, brigas, gritos, e uma mostra do desespero do povo atrás de artigos de tão alto luxo, como... comida.!

Isto é România-82!!! Maiores detalhes somente pessoalmente, no início do mes que vem, quando eu for aí em São Paulo.

Até então aguarde, e por favor, continue procurando o livro de caratê. Um abraço do - Ted.

AMAZONAS

AMAZONAS, OUTRO MUNDO,
CHEIO D'ESPLENDOR
COM TEU VERDE TÃO PROFUNDO,
MIASMAS E FLOR;
QUEM SENTIU O TEU PERFUME
E VIU TEU LUAR...
NO PISCAR DO VAGALUME
TEU CÉU ESTRELAR,
A MATA E A NATUREZA
EM PLENO VIGOR,
EXALTARÁ A BELEZA
EM POEMAS DE AMOR...
RIO NEGRO, ESTÁS EM FESTA.
FLUES PARA O MAR
ESPEIHANDO A FLORESTA
NO TEU LEITO, LAR,

MUITAS LENDAS DO AMAZONAS,
OCULTAS EM TI
E O MURMÚRIO DAS SERRIAS
FAZEM CORPO A TI.
SE EU FOSSE FEITICEIRO
DESVENDARIAS A MIM
ESSAS CONTAS DE MISTÉRIO
QUE GUARDAS PRA TI.
DIAS, ANOS E MILENIOS,
SILENCIOSA PAZ.
ME RECORDO SO NO SONHO
O QUE FICOU PRA TRÁS...
E NO FIM DA MINHA VIDA
GOSTARIA DE TER,
UM LUGAR NA TUA TERRA
PRA PODER MORRER.

São Paulo, novembro de 1982

DAN BOGHIU

MEDITAȚIE LA... "POD"

Reflexii, asupra operei literare a lui Vasile Posteuca

Georgeta Crainic

Deschizând marea carte a exilului românesc, opera literară a poetului Vasile Posteuca, se reliefează vibrând puternic în tărnia sentimentului național, a unui dor arzând în flacăra mereu vie a dragostei de țară.

"Vasile Posteuca, scria poetul Aron Cotruș în prefața volumului "Poe-me fără țară", s'a desprins viguros din Bucovina reîntregirii, care ne-a dat, ca niciodată, o falangă de poeți unul mai înzestrat de Dumnezeu decât altul. Dela acea mare sărbătoare a cântecului, Posteuca a fost smuls de prăpăd și aruncat departe de pământul cotropit al Patriei. Azi, în Canada depărtărilor, pune la îndemâna Românilor așezați de pe la începutul acestui veac, pe plinele de făgăduinți meleaguri americane, toată neodihna și vrednicia-i de cărturar crescut din năzuințele spre mai bine ale neamului românesc."

Cei ce au avut posibilitatea să cunoască versurile poetului, la momentul respectiv, pe măsura publicării lor, au desigur o imagine completă, valorică, asupra operei poetului.

Incerc să afirm, după modesta mea părere, că ar fi poate timpul, în special cu ocazia aniversărilor din anul viitor, să se reediteze volumele de poezii ce nu se mai găsesc, precum și proza sau versurile ce nu au fost încă publicate. Mă refer în special la romanul său autobiografic (Cartea copilăriei) care, după cum s'a afirmat este intitulat "Baiatul drumului".

Desigur, ca în orice domeniu al artei, opera poetului Vasile Posteuca, va trebui să înfrunte rigorile vremii, să depășească limitele exilului românesc și să-și găsească locul în marea bibliotecă a literaturii universale.

Este prea cunoscut faptul că foarte puțini din cei ce au înaintat pe drumul, pe cât de minunat pe atât de dificil al artei, s'au bucurat de înțelegerea contemporanilor și au fost apreciați încă din timpul vieții lor, la justa lor valoare. Nu l'am cunoscut pe poet și cunosc foarte puțin din aprecierile făcute de contemporani asupra poeziei lui, totuși versurile poetesei Dorina Ienciu, ne dă un răspuns: Lui V. Posteuca - (fragment)

.....
Că arzând ai fost columnă și far !
Gânditorilor le-ai fost har,
Tu sufletul plin de iubire
nu l'ai dus cu tine
ci în semne
prins

In alți gânditori l'ai
aprinș !
plecând ți-ai găsit sălașul.
Acum câinii nu te mai latră !
Cei ce te-am apreciat îți
dorim liniște
în noua ta Vatră !

FRAȚI ROMÂNI,

Citiți această pagină, cu gândul curat și îndreptat către ceruri, desprinși de orice preocupări mărunte și personale ale vieții noastre vremelnice.

Citiți aceste rânduri, cum ar fi înmugurit tainic și instinctiv în inima voastră, desbrăcându-vă de orice patimi și prejudecăți sau alte calcule separatiste.

Citindu-le, apropiați-vă cu tot sufletul de cutremurătoarele suferinți ale țării noastre, de frații noștri schingiuiți în bezna celulelor și de poporul român înfometat.

Uitați, tot ce v'ar putea rupe unul de altul, tot ce v'ar putea scoate din marea și decisiva luptă pentru eliberarea pământului și neamului românesc din cătușele tiraniei sovietice.

Nu uitați, că ne-am pierdut Țara, pentru că n'am mai avut un Mircea cel Bătrân, un Mihai Viteazul, un Ștefan cel Mare, un Horia, un Eminescu, un Corneliu Codreanu.

Ne-am pierdut Țara, vândută în noaptea de miercuri 23 August 1944 de un guvern inconștient și neputincios și de un rege străin de neamul nostru, slab și fricos.

Ne-am pierdut Țara și libertatea, pentru că nu ne-am iubit samuraic și românește pământul nostru strămoșesc și credința în Domnul Sfânt, cum ne-au învățat străbunii și ne-au dovedit-o Moța și Marin, marii noștri îndrumători, eroii și martirii neamului.

În aceste ceasuri de desnădejde și primejdie pentru existența țării românești, auziți glasul din mormânt al Capitanului:

"În clipa când dușmanii ne copleșesc și politicienii ne vând, Români strigați cu înfrigurare ca pe poteci-le munților, în ceasurile de furtună:

PATRIA ! PATRIA ! PATRIA !

În acelaș număr al ziarului DRUM (Nr.1-2,1973):

În memoriam-lui Vasile Posteuca - (fragment).

Rămas-ai lângă noi

Cu ochi de foc:

două candelă

pe fruntea vremii...

Una, de'nchinăciune,

la tăcerea așteptândă

a martirilor noștri.

Pe tricolorul jertfirii lor

stă scris:

"Pentru marea Românie creștină"

Valentin A.Cantor

În paginile din jurnalul poetului, publicate recent în revista DRUM, descoperim noi laturi ale unui suflet în continuă frământare ce caută prin meditație să dea un sens durerilor de care nu poate să se despartă.

Intorcându-se din "înfrângeri și lacrimi amare "căutând liniștea unui" ceas omenesc "în foamea lui de cer și de absolut, poetul dă sens filozofic existenței în "drumul de aur " către Dumnezeu. "Destărat și totuși cu prea multe rădăcini", sprijinit lângă pod, poetul înalță "podul" la simbol de meditație și măcinându-și gândurile și dorul, caută sensuri și'nțelesuri în apele ce curg.

Nu are un pod plutitor pe care să-l împingă, să-l mute dela un mal la altul... la malul dorurilor lui; nu are nici barcă să vâslească, să treacă apele mari, dincolo la mal... și rămâne gânditor la capăt de pod. În alte vieți, spune poetul, voi fi fost podar. Undeva pe Siret sau Prut.

Acum privind șuvoaiele ce curg, ce-și cunosc drumul și menirea, poetul caută o clipă de repaos, de liniște și pace.

"Un murmur al eternei tăceri, notează poetul, îmi liniștește furtunile interioare, legănându-mă în ritmul nou al smereniei și renunțării definitive. Escaladând stropii de apă se vaporizează, se ridică în aer, se spiritualizează. Visează ei, oare nourii în care se vor da în scrânciobul cerului, mâne ? Oare își mai aduc aminte de iarnă, de profundele oglinzi ale suprafețelor de gheață ? Ce visuri ale planului interior le vor fi reproducând multele și chinuitele treceri, crudele vâmi ale eternei deveniri de ieri ?

Și astfel cercetând bogata dar smuciumată lui viață interioară, în sens filozofic, Vasile Posteuca, urmărește cu gândul firul apei curgătoare din "ghetarii nordului" până la pod. Și-apoi încet se coboară "în a-dânc" și undele îl poartă de-l varsă în oceanul cel mare ce-și oglindește rând pe rând furtunile și curenții, cerul și stelele... "întregul". La pod l-a adus apa și viața. Dar nu poate împărtăși "împă-carea apei" apele nu mai cer nimic "spune poetul...

(continuare în pagina 35)

Ele sunt, și curg, și cântă. Și-și împletesc melodiile cu majestatea celor șapte sunete ale cosmosului. E nesfârșit de multă muzică în viața interioară. De aceea poate mi-e drag să stau umilit la pod. Cerșesc muzica. Nu mai de aci se poate auzi marea simfonie."

Dar muzica îl întoarce în amintire pe țărmuri de vis. Cândva, pe meleaguri natale o fi tras la pod, -pod încărcat cu care bogate, vite și oameni robuști-, prea este pătruns de seva țării și natura cutezătoare a neamului străbun.

Apele se învâlburează... și luat de viață poetul a uitat "sensul etnei scurgeri și marea cântec al liniștei" numai apele nu mai cer nimic și nu se plâng niciodată. Dar ele, "apele au depășit durerea și dorul"

Meditația la pod nu e niciodată zadarnică. Oglinzele interioare se refac prin meditație... "îngăduiți o bucată de vreme la pod" spune poetul căci "podul"... "Duce'n noi înșine". Și tot la capătul podului mângâind "fruntea îngândurată a stelelor", poetul își "Chiamă cuvintele", vorbește cu arborii și scrie primul poem. "Pentru că poezia-încununarea meditației este, cum afirmă poetul, "întrearea triumfală în noi înșine". Și în adâncimea credinței lui, pierdut în meditație și adevăr, poetul dă "podului sensul spiritualității învățăturilor creștine:

"Podul meditației" dela marginea râului e vertical". Urcă către cer către Dumnezeu". Numai cerul ne adună și ne mântuie "mărturisește poetul și... rămâne gânditor la capăt de pod, așteptând tăcut cina veșniciei:

"Aștept la pod, întrearea'n veșnicie;
Rostind cuvântul ! Nu cerșesc lumina...
M'aplec din timp și inima mă știe
Și-o mână bună îmi întinde cina."

Cu taina reținută a acestor versuri și imaginea meditativă a poetului, așteptând la capăt de pod, ("Podul Românilor" de peste Râul Nordului dela Val David sau podul Lakefield, într'un Mai 1957, cum este notat în Jurnal) să parcurgem drumul poeziei sale, care a atins coardele cele mai sensibile ale neamului nostru și a exilului în special. "Icoane de dor publicate în 1954 la Madrid sunt cuprinse într'un volum mai larg "Poeme fără țară" împreună cu cicluri de poezii semnate: Nicolae Novac "Catapetesme" și N.S. Govora "Acolo șezum și plânsem".

În 1960 la Cleveland, Ohio, apare volumul de poezii "Cântece din fluier" în care vibrează toată seva țării, se simte, toată măreția "spațiului mioritic" ca să întrebăm minunata noțiune a poetului Lucian Blaga.

Între 1962 și 1968, Vasile Posteuca publică alte volume de versuri "Catapetesma bucovineană" care este considerată o a doua "Cântare a României", "Poeme Ghivizii" și ultimul volum "În marea și'n mormintele din noi". Fiecare volum de poezie trebuie citit și recitat, nu poate fi înțeles suficient dela o primă și fugară lectură. Fiecare poezie este un colț de lume românească, acasă, în amintire, sau în exil.

El crede în poezie cu toată forța destinului său căci, spune poetul prin poezie "avem dreptul de a ne naște a doua oară." Forța și sinceritatea sentimentelor profunde transmise în poezia sa, se explică și prin faptul că Vasile Posteuca s'a născut poet. Primii pași parcă i-a făcut în ritm de poezie. De altfel poetul confirmă aceasta în prefața "Un cuvânt de generație" la volumul de poeme: "Pentru Frații Noștri Fără Mormânt" de D. Paulescu.

"Am avut încă din fragedă tinerețe revelația mistică a poeziei, ca formă de expresie a dorului numai dor, ca invazie a frumosului și binelui veșnic în vocalele petrecerii noastre în lume, în acest splendid atelier de conștiință și viață, în care trebuie să ne trezim la fire, descoperind în noi înșine împărțita cerurilor, contra-forma artei și înțelesul de dincolo de înțeles". Notă: Aceste comentarii, completate și cu alte versuri din volumele poetului V. Posteuca, le-am înregistrat și au fost transmise în 3 emisiuni, la ora de Radio din Montreal-1981.

Georgeta Crainic

Congresul limbii Române, s'a ținut în anul acesta la "Centrul Românesc" din Toronto Canada, cu participarea oaspeților veniți din Statele Unite, Canada și Europa.

Cea mai numeroasă asistență au constituit-o românii din orașele Hamilton, Kitchener, Montreal, Detroit, New York și d-l Sergiu Grossu, venit dela Paris.

Deschizând ședința, D-l Inginer Valentin Cantor, președintele Congresului, invită asistența să păstreze un minut de reculegere pentru poetul Vasile Posteuca, căruia îi dedică o emoționantă evocare, prezentând publicului un referat "Despre puterea cuvântului în scop de adevăr, dragoste și dreptate".

Iuând cuvântul secretarul general al Congresului, preotul Tănase T. Tănase, scoțând în relief personalitatea omagiului, a spus că V. Posteuca a fost fondator și membru activ al Bisericii Sf. Gheorghe din Toronto, fapt pentru care noi și generațiile viitoare, îi vor purta adâncă recunoștință, iar lucrările sale îmbogățesc tezaurul literar al neamului nostru.

D-l Prof. Ion Halnaghi, a evocat figura poetului sărbătorit, de mare luptător, conștient de aspirațiile legitime ale neamului românesc, enumerând câteva din lucrările sale între cari:

"Băiatul Drumului", "Drumul și casa mea", și "Niciodată rușă uitat neamul românesc", urrând ca în decursul anului curent să apară unele din aceste lucrări. Finalizând, d-l Ion Halnaghi, declară că adevărul nelimitat la activitatea Congresului, printr'întâlnirea și sprijinul său.

D-l Sergiu Grossu, print cu aplauze însuflețite, își exprimă dragostea și prețuirea pe care o poartă Congresului limbii Române și prezintă congresiștilor referatul său intitulat "De vorbă cu Vasile Posteuca" și citește poemul pe care i l'a dedicat post mortem - "Ur strop de rouă".

D-na Georgeta Crainic, dă citire unor poezii proprii între cari "Flacăra Uririi", în memoriam-pertru Dr. Octavian M. Roșu.

În continuare citesc prelegeri, Dr. Emil Vicaș, Ing. Ion Paraschi-voiu, D-l G. Filip, Dr. Ion Țăranu, care îl caracterizează pe V. Posteuca, ca drept sămănătorist, vulcan în deslănțuire și frate bun.

Alte tere au mai prezentat Congresului, Prof. Dan Fornade, D-l Ilie Olteanu, Dna Viorica Bălașa, D-l Gh. Bălașu-citește "Omagiu, în amintirea lui Vasile Posteuca."

Părintele Nicolae Zelea, evocă amintiri despre Vasile Posteuca, din Bucovina și din exil. Spune că poetul, a fost un luptător dărz pentru împlinirea aspirațiilor neamului românesc, atât de încercat și umilit sub jugul sovietic.

D-l Raul Marian, citește "Adeziune la omagiul unui mare patriot". D-l Caius Boeru-Vlas, redactorul publicației "New York Spectator", aduce salutul Centrului Românesc din New York și dă citire unui mesaj sernat de D-l Nicolae Cârjă., D-nii Dumitru Moldovan și Viorica Bălașu, citesc versuri.

S'au mai primit scrisori și mesaje dela Dna. Zarfira Posteuca, soția poetului, Prof. Sava Gârleanu, Prof. Vianor Bendescu, Ovidiu Vuia, Dr. Constantin Sporea, Petre Mihail, Jean Teodorescu-Faget, Preot D-tru Ichim, Florica Bațu, Silvia Carpen, D. Paulescu, a cărui dizertație: "Vasile Posteuca pe drumul nemuririi, a fost citită prin bunăvoința dlui Inginer Valeriu Crainic, și dl. Petru Silisteanu. În sala Centrului Românesc, au fost expuse zeci de tablouri de pictură din opera Dnei Georgeta Crainic și Dnei Elara Lasca, bustul poetului Aron Cotruș sculpturi ale artistului plastic, D-l Petru Bărcilă și un stand cu un mare portret a lui V. Posteuca. Banchetul a fost urmat de un festival artistic cu concursul, Dlui Prof. Mihai Ionescu, Dna Katy Dumitrașcu, etc. Lucrările Congresului s'au încheiat cu un cuvânt de mulțumire din partea Dlui Valentin Cantor și a părintelui Tănase.

I L E A N A

Scrisoare deschisă...

In urmă cu... ani și ani
Intr'o umbră... de castani
Ileana cu flori în iie
Te-am cerut în cununie
Nu cu zestre și hambar
Ci cu gând... mărgăritare
Nu cu casă și pridvor
Ci cu vise în fuior.

Cu surâs scaldat în soare
Când îmi ieși seara'n cărare
Cu ochi blânzi de peruzea
Comoară'n inima mea
Cu sufletul de cristal
Nu-l atingă nici un val.

Și'mpletind dorul cu soarta
Mâna mea pe mâna ta

Drept în raza celui Sfânt
Ne-am unit cu legământ
Cuibul nostru rupt din rai
Să ni-l facem sus pe plai

Dar plaiul... Ileana rea
A căzut sub talpa grea.
Cotropit cu gând ascuns
Tot pământu părea plâns...
Lute neguri se'ntindeau
Fietrele de scăpărau
Satul mare sau cătunul
Cădeau unul câte unul
Nu mai era loc de-ascuns
Codrul des era străpuns

Ne luase tot avutul
Cum i-o îndura Preasfântul ?
Familii împrăstiate
Fără umbră de dreptate
Trădarea și cu dușmanul
Ne-a pus în cătușă neamul...
De-atunci... departe de tine
Numai dorul mă mai ține
Surghiunit îmi număr anii
Și cei ce s'au dus... sărmanii.

Georgeta Crainic- "Șoimul din Carpați"

"Sois fidèle jusqu'à la mort, et Je te donnerai la
couronne de vie" (Apocalypse, 2, 10).

Poezia se naște din durerile omului, ca și perla
din durerea scoicii.

Poezia, înalta poezie, răsare numai din rană. - N. S. Govora

Dar tu trup... din trupul meu
Irimă... în giulgiu greu
Dă-i feciorului cel mare
Flinta mea de vânătoare
Buzduganul din bătrâni
Ingropate între aluni.
Dă-i curaj, dă-i bărbăție
In galop nurgul să-l ție.
Focurile sus pe creste
Să strige, să dea de veste
S'adune brazii cei tineri
Cu har dela Sfânta Vineri
Să prăvale stânci bătrâne
Peste boardele păgâne
Să lovească cu tărie

Să scoată de sub urgie
Cei de-o inimă și-un glas
Cum din cronici ne-a rămas
Codrii'n prag de răsărit
Tot pământu răstignit.

Asta-i sfântă... "Ruga mea"
Crez-nădejde... într'o stea.
Iară tu, dulce susur...
Să te las, eu nu mă'ndur
Ești Ileană răbdătoare
Suflet alb în riez de floare
Eu te port în vis sau trează
Scut puternic de viteaz:
Eu te prind cu dor aprins
Până'n somnul... neînvins
Și cu largi, aripi-întinse,
Voi zbura pe creste ninse...
Nădejdi-muguri țin în gând
Să te-aud curând strigând:
--Șoimul meu, te-aștept pe plai
Cuibul nostru-i... ca în rai
"Ruga ta"... s'a împlinit
Până'n Codrul tăinuit...
ISUS-DOMNUL S'a îndurat
Țara noastră-a... re'nviat.

Cuvinte din Sf. Psaltire și Rugăciune din exil

Psalmul 73

"Pentruce ne-ai lepădat cu totul, Dumnezeuule, și furegă mânia Ta asupra noastră ? Vrajmașii Tăi mugesc în vremea sărbătorilor Tale, și în locul steagurilor noastre au pus steagurile lor. Intrat-au în locașul Tău ca cei ce intră cu topoarele în pădure.

Și iată cu săcuri și cu ciocane au stricat fără cruțare toate po-doabele lui. Ars-au cu foc biserica Ta, și locașul numelui Tău l'au făcut una cu pământul. Și ziceau în inima lor" să dărămăm toate ".!

Semne noi nu mai vedem, nici proroc nu se mai află printre noi, și nime nu știe până când vor fi toate acestea ? Până când, Dumnezeuule, ne va ocări vrăjmașul și protivnicul va huli mereu numele Tău ?

Tu ai despărțit cu puterea Ta marea și ai sfărmat capetele șerpi-lor în apă. Tu ai sfărmat capul balaurului și l'ai dat spre mâncare locu-itorilor pustiiului. Tu ai scos izvoare și râuri din stâncă și ai secat râurile cele mari.

A Ta este ziua și a Ta este noaptea; Tu ai făcut lumina și soarele. Tu ai așezat toate hotarele pământului; vara și iarna Tu le-ai rânduit". Anticriștii, în ura lor și în gândul lor întunecat au zis: "Să punem stă-pânire pe lăcașurile lui Dumnezeu".

"Dar Tu Doamne, fă-i ca praful în vânt, și ca pleava înaintea viforu-lui. Cum arde focul pădurea, cum dogorește pârjolul munții, așa să-i urmă-rești cu viforul Tău și vijelia mâniei Tale să-i umple de groază !. Aco-pere fața lor cu ocări, ca să caute numele Tău, Doamne !.

Să se rușineze și să se turbure în veac !. Să se înfrunteze și să piară !. Și să cunoască ei că Domnul e numele Tău și că numai Tu ești Preaînalt peste tot universul.

Pasărea și-a găsit sieși casă și rândunica cuib pentru puii săi, la altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul nostru și Dumnezeuul nos-tru. Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta."

Fie-Ți milă de noi, cei prigonți și izgonți dela sânul familiilor și caselor noastre, de sub cerul și de pe pământul pe care ne-am născut.

"Ferice de omul pe care îl ajută Tu și de cei ce cunosc cărările Tale. Căci când străbat ei valea pustie o prefac în loc plin de izvoare și ploaia o acopere de binecuvântare"

Doamne, Dumnezeul puterilor, ascultă rugăciunea noastră. Pleacă-Ți urechea, la suferințele celor ce gem în lanțuri de ani de zile, în închi-sorile păgânilor, pentru credința în Sfânta Ta Dreptate ! "Tu care ești soare și scut", pentru cei săraci și umiliți, și pe cei fărădelege, îi stă-r departe de scumpa noastră Patrie, căzută în robia anticriștilor.

"Preacurată Fecioară, Maica lui Christos, numai Tu singură te-ai în-vrednicit de daruri, căci ai născut cu trup pe unul din Treime, pe Christos dătătorul de viață, pentru mântuirea sufletelor noastre".

Doamne, ascultă ruga robilor Tăi:

Luminează ochii minții și inimii noastre și îndreaptă-ne pe drumul ascultării poruncilor Tale, spre împlinire de fapte bune. Dă-ne tărie și înțelegere și dragoste de frați întru aceeași credință. Umple inima noas-tră de bunătate și împodobește sufletul nostru cu toate virtuțile, întru înălțarea credinței. Trimite-ne, bucuria cea nespasă și mult dorită a iz-băvirii neamurilor subjugate și dăruiește libertate și pace neamului nos-tru românesc. AMIN !.

Notă: Răspândim această rugăciune, ca pe un dar al inimii, spre alina-rea tuturor românilor de pretutindeni. Ea ne va uni ca într'un lanț sacru și ne va apropia de Dumnezeu și de Sf. Arhanghel Mihail și ne va servi ca mijloc întru eliberarea Țării noastre de sub jugul luciferic al comunis-mului. Această rugăciune este îndrumată, după o veche Psaltire, iar în pro-mulul număr al revistei, vom reveni cu istoricul acestei cărți, scăpată de prigonitorii din țară.

REDACTIA

Când o fi să mor
In freard de dor,
Să mă îngropați
Pe culmi de Carpați.
Pe lai cu arini,
Nu printre străini.
Măsurile toate,
Să le simt aproape.
Oile din stâni
Cu ciobani bătrâni.
Turnele de miei
Stol de porumbei.
Cu fluturi ce zboară
Din zori până'n seară.
Cu dragii mei munți
Și țărani cărunți.
Cu "Pietrele Doamnei"
Și frunzișul toamnei.
Pe Bistrița'n jos
Și re Rarău, Pietros.
Dornele cântând
Doinele plângând.
Gând, visuri și lună
In inimă bună.
Iar din pribegii
Și din vijelii,
Să-mi culegeți anii,
Gonind toți dușmanii
Ce ne-au robii neamul
Și ne-au furat banul.
Ce-au ars codrii dragi
De stejari și fagi.
Gen frați și surori
In negre'nchisori.
Doresc să vă spun
Ca un frate bun,
De sub vechi gorun:
Să vă strângeți gloata
Pentru o altă soartă.
Stăpânind ogorul
Tată și feciorul.
Urcă sus la "Cruci",
Țară de haiduci.
Cu securi și flinte
Ca'n răcoale sfinte.
Cu șeroare grele,
De plumbi și oțale.
Măi române, frate,
Geni în nedreptate.

Ți-au pus lanțuri groase
Zbirii și lichele.
Alte roți și rușuri
Iaruri fără pluguri.
Sate pustii
Mare chinuite.
Tovarăși păgâri
Au ajuns stăpâni,
Pe părintul tău
Dat de Dumnezeu.
Ce soartă amară,
Să fii rob în Țară!
In Țara ta sfântă,
Care-o plâng și-o
cântă,
Tulnic, rândunele
Și cerul cu stăle.
Mistrul cel bătrân,
De veacuri stăpân.
Plaiuri ruștate
Codrii din vechire.
Doirele de dor
Domnițe'n pridvor.
Imnul sfânt în zori
Cu privighetori.
Măi, frate de cruce,
Câtă jale duce
Neamul de români,
Robit de păgâri:
Prigoana și sânge
Insuși Christos plânge.
Durărea gemândă
Și Țara flămândă.
Prutul tot suspină,
Pentru o Bucovină,
Troita din rai,
Curg lacrimi pe plai.
Și'n Măcinii tot plânge
Dobrogea în sânge.
Bate din Hotin,
Crivățul bain
Și din Cernăuți,
Ceremuș și Cuți.
Vin Calmuci și cioare
Și rod pomii'n floare.
Nu mai avem țară
Și nici primăvară.
Ucide poporul,
Lanțul și pistolul.

Câtă răutate
In lume, măi frate.
Foame, moarte, ger,
Cortine de fier.
Ce s'a mai ales
Din rodul cules?
I-au mărcat barbari,
Trântori și tâlhari.
Râri ce sângerează,
Țări ce lăcrimează.
Oceane în spume,
Ca'n sfârșit de lume.
De durerea grea,
Măș tot duce-așa.
Cât îi Țara mea.
Codrului să-i cânt
Din fluierul sfânt.
Jalea ce m'apasă
Că s' tot dus de-acasă.
Anii mei senini,
Stinși printre străini
I-aș culca cu drag,
În umbră de fag.
Pe pajisti de stele,
Cu dorurile mele.
Indrăgind Cosminuri,
Voroneț de innuri.
Dragomirre Sfinte
Țară de morminte.
Dumbrăvi din stărești,
Doamne, unde ești?
Ruga noastră, sfinte,
Primește-o, Părinte
Și aprinde Marea
Cât o ține zarea.
Să înșihă focul,
Barbarul, potopul.
Pleava comunistă,
Ciurma anticristă.
Lumea cea păgână,
Din Țara Română.
Să străluce'n soare
Grădini și izvoare.
Intr-o Țară nouă
Lumină și rouă.
Visuri și credință,
Face, Biruință.

Brasília,

23 August 1982.

D. Paulescu

Il n'est jamais tard pour bien faire.
Spiritul divin al adevărului va apăra în veci omenirea
contra spiritului diavolesc al minciunii - Dr. I. C. Paulescu
Cel care luptă chiar singur pentru Dumnezeu și neamul său,
nu va fi învins niciodată! - Corneliu Zelea Codreanu

Pe drum de gând și grai
l-am cunoscut târziu;
Înțelept și alb
cu ochi bătuți de vânt
o mână ca de ceară,
frunte de profet...
Spre zarea încordată
încrederea'n cuvânt,
în fapta împlinirii
pe-ogorul de arat,
ne-a strâns cu îndârjire
'n valuri'nfierbântat;
un crez ce ne obligă
și'naltă totodată.
Din inimă culese
îndemnuri și credință
sunt rândurile lui,
săpate'n suferință;
un imn neîmplinit
nădejdi ca de amnar
pe-acelaș verde plai
cu vine de amar...
Și vorba i-a fost scurtă
căci vremea îl rodea.
Îi măcina continu
transplantul din
tulpină
ca inima-i să ardă
mai sus, mai în lumină;
setea de dreptate
să sfarme fără delegea
să sdruncine în glie
izvoare adormite
grăitoare cripte
sate părăsite,
tulnice uitate
stema în cetate.
Montreal 1982 Georgeta Crăinic

S'au stins din viață:

Nicolae Teban și Constantin Zus,
membrii ai Bibliotecii SATUL.

În ziua de 10 August 1979, moartea l'a despărțit de compatrioți pe profesorul și ofițerul român, Ion Teodorescu, primul bibliotecar al Bibliotecii Române SATUL, pe când funcționa la un colegiu din orașul Santos, dând cursuri de matematică. În 28 August anul trecut, a murit N. Teban în Argentina, iar în 27 Martie a.c., ne-a părăsit, după o boală foarte grea și îndelungată, Costache Zus, la Rio de Janeiro, unde a fost înmormântat.

Tot în anul acesta, am primit veste de la morții D-rului Octavian Roșu, în Statele Unite și a lui Spiridon Neață, în Germania.

După un șirag de morminte, începând cu mormântul I.P.S. Sale, Arhiepiscopul și Mitropolitul Visarion Puiu, președinte pe cuprinsul pământului, moartea a secerat și seceră mereu zeci de vieți din rândurile celor mai vrednici luptători ai neamului românesc, cari s'au stins și se sting, departe de scumpa noastră țară.

Care este una din multiplele noastre îndatoriri, în raport cu vârtejul morții, răzind fără cruțare efectivul desțăraților?

Una din supremae îndatoriri ale fiecărui român pribeg, este de a cunoaște compatrioții și prietenii din exil, adică din grupul din care face parte.

În țările și orașele, unde sunt grupuri și colonii de români, instituții, asociații culturale, edituri, publicații, în frunte cu bisericile noastre, se cuvine să ne îngrijim de fiecare suflet de român, aruncat de soartă pe meleaguri străine.

Sunt atâtea pribegi, cari și-au pierdut viața printre străini, fără să știm, când și unde a murit, apoi unde au fost îngropați, în ce colț al țării noastre s'a născut și i-a rămas familia? Ce s'a întâmplat cu copiii de români, rămași fără părinți în largul lumii?

(continuare în pagina 40)

Știm că reserșiți hapsâni și agenții lui ceașescu din străinătate, umblă cu limba scoasă să acapareze bunurile rămase după românii decedați, căutând să-și însușească unele celor ce închid ochii peste hotare și fiind izolați de ceilalți compatrioți.

Știm deasemenea că, după regulile cimitirelor din diferite țări, cei înhumați, după un anumit număr de ani, osemintele lor sunt scoase prin deschiderea mormântului, eliberând locul pentru alți defuncți, și arse, iar dacă nimeni nu se interesează, cenușa este aruncată și cu ea dispar și numele celui mort.

Eram student la Universitatea Cernăuțiană, când am auzit de șantiererele și taberele de muncă voluntară, organizate pe întreaga țară din inițiativa și sub îndrumările lui Corneliu Codreanu, care prin atâtea realizări, s'a ocupat și de restaurarea și îngrijirea permanentă a cimitirelor eroilor și a cimitirelor din satele noastre, reconstruind bisericile dărămate, casele celor săraci, o școală ruinată, un drum, un dig, o fântână, o troiță, pe lângă renumitele tabere dela Ungheni, Căminul dela Râpa Galbenă, Rarău, Carmen Silva și Casa Verde.

Căpitanul, a trezit în sufletul tinereții românesc respectul pentru cei morți, cultul morților și al mormintelor, al monumentelor istorice, al muzeelor arheologice, al altarelor noastre.

Căci va veni ziua, când se va scrie antologia jertfelor românilor căzuți pe toate fronturile de luptă, în robia comunistă și în exil și vom avea nevoie de aceste date.

Cităm cu acest prilej una din inițiativele d-lui maior Bumbăcescu prin dragostea și stăruința căruia, s'a identificat, curățit și amenajat cimitirul dela Niederbühl-Baden, în care se odihnesc osemintele soldaților români, morți în timpul primului război mondial în spitalul din Rastatt-Baden. Solemnitatea sfintirii Pietrei Funerare a eroilor români înhumați în Cimitirul Militar din Rastatt, a avut loc în 19 Iunie 1949.

Direcțiunea Bibliotecii SATUL

In Cimitirul Montparnasse

Maestrului Constantin Brăncuși.

21/2/1876-Peștișani-Gorj + 16 Martie 1957-Paris

In cimitirul Montparnasse
odihnește Brăncuși...
departe de modernism,
zgomete, mașini...
departe de Peștișanii
lui...
de pe malul legendar
al Gorjului...

+
odihnește, privind...
visând...

stelara
pasăre
măeastră
zburând...
topindu-se'n
univers
geniala astră !...
+++++

PASAREA
măeastră...
26/27/Iulie/1982

Alexandru Slistreanu

Dedicăm cu drag aceste rânduri la împlinirea unui secol dela nașterea lui George Enescu. Încă un fiu al Moldovei, pe care l'a ales divinitatea să strălucească în istoria muzicii, printre cei mai celebri maestri ai lumii. Într'adevăr, în această lume a artei divine, George Enescu, a fost un artist genial, iar prin măreția geniului, numele său a depășit de timpuriu granițele țării noastre, admirat și iubit de întreaga străinătate, pentru neîntrecutul său talent.

Dintre marii maestri ai artei muzicale, Enescu, îl diviniza pe J.S. Bach, pe care-l denumeste "maestrul maestrilor". În nemărginita lui admiratie pentru Bach, spunea: "Pentru a vorbi cum se cuvine despre Bach, mi-ar trebui niște odăjdii, iar în mână o cadelnită". Așa înțelegea maestrul nostru să cinstească prestigiul științific și uriașa personalitate a acestui idol al muzicii universale.

Enescu, a pus deasupra tuturor virtuților omenești, dragostea și muncă. Nu odată repeta această gândire sublimă: "Știu că cel mai bun lucru, singurul mijloc de a cunoaște pe cineva, este să-l iubești, căci a iubi este ceva grav și mai ales definitiv".

Dragostea și bunătatea inimii lui, s'au manifestat în toate ocaziile și în multipla sa activitate muzicală din țară, prin nenumărate concerte în folosul răniților, invalizilor de război, orfanilor și societăților de binefacere, fără să mai amintim binevoitoarele sale donații bănești. Iată cum în ființa acestui luceafăr al muzicii, se îmbina într-o perfectă simbioză, măreția spiritului cu bunătatea inimii.

Radu Stan, caracterizându-l în câteva cuvinte pe George Enescu, subliniază: "George Enescu, este unul din cei mai subtili poeți ai muzicii, autor al răscolitoarei opere "Oedip", al unei sublime literaturi camerale și al unor pagini simfonice, cari m'au precedat ca ghid în cariera mea. El e primul compozitor care a introdus în simfonismul european sistemul ritmic liber (parlando rubato) precum și o serie de implicații ale acestuia".

Pe drept cuvânt, prin rodnică sa activitate, prin geniala lui capacitate și putere de muncă neîntrecută, Enescu, rămâne pentru veacuri: "Intemeietorul școlii muzicale românești".

Centenarul lui George Enescu a fost cinstit cu o deosebită admirație, nu numai de presa română și de lumea românească de peste hotare, ci și de lumea și presa străină.

Menționăm cu acest prilej difuzarea creației sale muzicale, prin imprimarea discurilor compozitorului, de către Editura "Miorița" din Germania, Heiglhof-Str. 8-a, D-8000, München-70.

În toate colțurile din lume, unde se găsesc români pribegind departe de țara noastră înlănțuită, în Europa, în Americade Nord, unde a luat ființă "Societatea muzicală George Enescu", în America de Sud, în Canada, în Australia, etc., s'a sărbătorit cu mult fast, un veac dela nașterea maestrului. La Cleveland, după reportajul din SOLIA, Enescu, a fost comemorat de către Parohia "Sf. Maria" cu un program deosebit. Preoții, Vasile Hațegan și Virgil Pârvănescu, cari l'au cunoscut pe Enescu la New York și la Paris, prin cuvântul lor, au scos în relief figura strălucită a marelui român și creștin.

(continuare în pagina 42)

Ambii vorbitori cari au avut diferite ocazii, să discute personal cu maestrul, au adevărit faptul că sărbătoritul era anticomunist convins și a preferat să moară sărac și printre străini, decât să se reîntoarcă în țara robită de bolșevici.

Mulți din marii artiști și critici de artă din lumea liberă, au subliniat atitudinea românească a marelui geniu, care oricât l'au admirat, totuși au preferat să se întoarcă în România, bătrânul maestru a preferat să închidă ochii departe de scumpa lui țară, decât să le întindă mâna cozilor de topor din guvernul dela București vândut Moscovei.

Așa cum au încercat reseristi să exploateze moartea lui Aron Cotruș, că ar fi cel mai autentic poet al socialismului proletar, așa și moartea lui George Enescu a fost exploatată, cu o neobrazare demonică, de comuniștii români.

Însă în amintirile sale-stă scris negru pe alb-ce-a spus maestrul. "Se știe ce i s'a întâmplat țării mele până la urmă supusă de URSS. In ce mă privește, eu am dorit să rămân credincios principiilor și sentimentelor mele, unei tradiții cu care nu pot rupe".

"Enescu, a fost unul dintre cei mai mari violiniști ai tuturor timpurilor, un extraordinar dirijor, pianist și pedagog, unul dintre cei mai celebri compozitori ai timpurilor moderne, fără să fi fost modernist."

George Enescu, s'a stins din viață în dimineața zilei de 4 Mai 1955, la Paris.

Acest copil, care vine pe lume, în ziua de 19 August 1881, era dotat cu un talent excepțional. Cine putea bănuși atunci, că acest copil "minune" va reuși în minimum de timp, prin talentul și munca lui eroică să trezească în lumea românească și în cea străină, admirația de care s'a bucurat dela frageda vârstă de 5 ani?

La 7 ani, lua lecții de vioară, armonie și muzică de cameră la Conservatorul din Viena. La 12 ani, îl găsim studiind la Conservatorul din Paris, iar la 16 ani, în 1897, își face intrarea triumfală în lumea muzicii cu "Poema Română". Cităm totodată din muzica de cameră, Octuorul și Dixtuorul, împreună cu sonatele. În 1905, înscrie muzica românească pentru prima dată, pe ecranul simfonismului european, cu Simfonia I-a, denumită "Eroica", apoi Simfonia a III-a din 1919, opera "Oedip", la care se știe că a muncit un deceniu, realizată în 1931, capodoperă a teatrului muzical universal, care ilustrează creația genială enesciană, în largul lumii. Enescu, este cel mai virtuos interpret al concertului pentru vioară a lui Beethoven, Bach, Mozart, Frank Lalo, Chausson, etc.

Ce păcat, că celebrul nostru muzician, n'a reușit în timp, să se inspire în vasta sa operă, afară de Rapsodii, din tezaurul izvoarelor artei și istoriei românești, a figurilor nemuritoare de regi ca Boerebista și Decebal, de voievozi și martiri ai neamului nostru, legendarul-Meșterul Manole, Eminescu, Ciprian Porumbescu, Constantin Brâncoveanu, etc., resemnându-se să creeze melodii pe texte străine, când avea la dispoziție lumea noastră de basme, neîntrecute în lumea întreagă.

Pălinde de dorul Patriei, exclamă profesorul și maestrul nostru, amintindu-și de satul său neuitat, Livenii Moldovei, aceste cuvinte duioase: "Pământul natal, cu tot ce e pe el, îl purtăm toată viața în noi și e prezent în cântec, în poezie, în piatră sculptată, în pânza pictată, ca și în faptă. Fără el am fi sarbezi." În revista "Jornal da Música" din São Paulo, s'a publicat următorul reportaj în cinstea lui G. Enescu: "A contribuição do compositor enesciano das duas primeiras décadas do século, conjugam-se com os esforços dos simfonistas romenos agrupados na Escola Alfonso Castaldi (1874-1942), dos quais a maioria contorna o próprio estilo em estrito contato, com o impressionismo da música francesa e com o pós-romantismo alemão e mais tarde, em contato com o neoclassicismo e expressionismo, cultivando ao mesmo tempo a ligação com o folclore".

Dumitru Subțirel

DE LA NOI

Octavian Goga

Cu fruntea'n țărână, plângând azi ne vezi

Din slavă; cerescule soare;
Rugămu-ne ție, azi sufletul nostru
Tu lasă-l departe să zboare.

Trimite și vântul pribeagul drumet,
El crainicul bolții albastre,
Să ducă departe pe aripa lui
Cuvântul strigărilor noastre.

Acolo, departe, spre soare, răsare,
In freamăt de foi din dumbravă,
Pe veci cetluite în marmură rece,
Dorm clipele noastre de slavă.

Voi sunteți acolo, viteji pârcașlăbi,
Și voi, prea cinstiților vornici,
Statornici în cinstea de lege și țară,

In focul credinței statornici.

Acolo dormi și tu, arhanghel bătrân,
Tu Ștefane, sfânt voievoade,
Ce-ai scris strălucirea norodului tău

Cu sânge dușman de noroade.

De sfânta ta dneaptă, de spada ta sfântă,

Spun toate poveștile slovei,
-Să nu se nfioare de numele tău
Nu-i frunză în codrii Moldovei...

Azi mașteră-i vremea... acum văduvit
Zac sfintele tale oște
Și luna când trece prelung
se nfioară

Căci vede rugina pe ele.
Amarnic ne poartă pe strâmbe cărări
Vicleana și vitrega soarte.
Mărit voievoade, -în țara ta azi
Și vise și fulgere-s moarte...
Măria ta! Sântem bătuți de nevoi,
La noi în zădar ară plugul,
Căci holdelor noastre cu spicul de aur

Străinul le fură belșugul.
Am vrea să purcedem cu jertfele laudei,

Dar n'avem nimica la casă...
Măria ta! Toate străinii le duc
Și numai cu lacrimi ne lasă...
Dar spunem cu toții nevestelor noastre

Să plângă cu lacrimi de jale,
Potopul să treacă și plaiuri și munte
Să spele oștele tale.

(continuare în pagina 44)

CENTENARUL NAȘTERII LUI

Octavian Goga

Octavian Goga, s'a născut la 1 Aprilie 1881, în satul Rășinari din Transilvania, fiu de preot. Copilăria și adolescența și le-a trăit în mijlocul sătenilor și a țăranimii noastre ardelenne, iobăgită sub grofi și magnați. El a cunoscut ca și Coșbuc și Liviu Rebreanu și toată pleiada de luptători și cărturari ai Ardealului, suferințele și năpăstuirile fraților noștri de pe te munți.

Goga învață din gura românului legat pe vecie de petecul lui de pământ, din traiul și munca sătenilor și citește adânc în sufletul lor și în doinele noastre, tragedia înstrăinării și a opririi austro-ungare. Aceste umilinți de veacuri, Goga, le înveșnicește în poemele sale nemuritoare. Toată gama de implări și prigonire hunică, țâșnește ca lava unui vulcan din pieptul poetului rășinarian.

Acest fapt rezultă din mărturisirea și cuvintele poetului care spune: "Eu din fragedă copilărie, am urmărit satul cu toate figurile lui. Am avut contact cu toate frământările anonime, cu toate bucuriile, începând dela botez și până la coborârea în mormânt. Participând însă la această viață a satului continuu am rămas oarecum deasupra mulțimii, un observator al ei, înregistrator conștient al tuturor evenimentelor dimprejurul meu".

Octavian Goga, zugrăvește în opera sa literară, nu numai durerile și umilințele transilvănenilor, ci și a tuturor românilor din toate provinciile asuprite de stăpâniri străine.

"Meritul mare a lui Goga, spune dl. N. Lupan, este acela că sintetizând în poezia sa destinul satului transilvănean, basarabeanul a desprins și desprinde din versurile sale țărsături hapsâne specifice muscalului, ca asupritor național, și nu pretinca revoltă față de niște inegalități sociale dintre cei mulți și "exploatații români", cum se suține astăzi tatorii români", cum se suține astăzi la București, Chișinău și Cernăuți.

-Atunci, când în soare din nou stră-
luci-vor
De sus din a ta mpărăție:
Crai tânăr, crai mândru, crai nou să
le ncingă,
Trimite, rugămu-ne ție !

SFÂNTUL GHEORGHE

Radu Gyr

Așa cum te-a scris iconarul cu mâna
stângace,
Pe platoșa ta cerul se face
sânge, jeratec, bulboană...
Zăbind, biruești în icoană.
Zodii mari te împung, ca berbecii în
piept.
Cu umurul drept
Sprijini albastre furtuni,
Chipul Tău vine din rouă, din stânci,
din goruni,
Din auroră și din izvoare.
Frunte de grădină, obraji de vâltoare.
Curcubeile îți dau, vâjâind târcoale,
Amiezele de aramă se culcă domoale,
Ca niște lupi îmblânziți la
picioarele tale.
Armăsarul Tău năvălește, se frământă,
Joacă,
-Puhoi de munte înspumat pe fund de
răstoacă-
și sulita Ta de ger carpatin
Spintecă cele două limbi de pârjol
și venin
și înfrânge pucioasa trupului dârz
de jivină.
Sfinte, tămădător ca o grădină,
Sfinte, cu pavăză de lună plină,
Sfânt Gheorghe, sfânt de lumină,
Lancea Ta pe care zămbește
Sau fulgeră crunt Dumnezeu,
Lancea Ta de viscol și curcubeu
Dă-o Neamului meu.

Cu toată lupta și visurile sale,
în vara anului 1938, Octavian Goga,
pleca din viață la numai 57 de ani!

N. Lupan

REVEDERE

Șt. O. Iosif

De la fereastră din vagon,
Văd satul alb sclipind în zare...
Un șuier lung...
Tresar mișcat...
Simt inima bătându-mi tare.
Văd poarta țării...
Turnul vechi...
O casă... două... toate ninse !
Și gara... lume... Uite-ai mei !
M'asteaptă toți cu brațe-ntinse...
E mult de când nu ne-am văzut,
E-atâta haz și bucurie !
Doar numai frățiorul mic
Se uită lung: nu mă mai știe...
În ochii lui naivi și mari
Citesc un gând, o dulce teamă...
Și parc'ar vrea să-ntrebe-ncet:
"Cine-i uritul ăsta mamă ?..."

Noi reviste românești și străine

primite la Biblioteca SATUL

Căminul Românesc, buletin de informații al comunității românilor
din Elveția, anul I numerele 1-4, 1982-Geneve/Suisse.
Azi spre Măine Foaie de luptă pentru libertatea românească.
Editat de CNR, Secția Europa Centrală și de Nord.
FRP/ Presa Liberă Română, Londra, în format nou, -Director Ion Rațiu
Letras em Marcha, -Cultura e Noticiário Militar-Rio de Janeiro

RAPSODIA D A C A

Aron Cotruș

Douăzeci de rilioane de gânduri de
foc,
de foc și noroc,
de când zarea scapără și fulgeră
tunul,
făcutu-s'au unul...
near al meu,
rușcat de zile anare mereu,
Cu tundre de flăcări pe umeri
tu, ce rânile-ți nicicând nu le
numeri
și nu te lauzi cu ele,-
pe carele de foc, cu răsuflet
fierbinte
ale aducerii-arinte,
Peste garduri și ziduri de-oțele,
peste norinite,
peste Urali de hoituri, fără nune,
spre margini de lunde,
pe drumul cel mai aspru și mai
greu,
cu Dumnezeu
înainte,
leam al meu, near al meu.
Uitând străbătăți și nevoi,
ca la runță pleacă la război,
parcă Dacii'n uriaș puhoi,
în straie noi, cu arme noi,
s'ar fi'ntors de peste lunde, înapoi,
precum li-o fi în stele scris,
să moară,
a via și a via oară,
pentru albe Sarmisegetuze de vis...
pe orice petec de supusă glie,
o Dacie, ca'n povești, învie...
și pentru țara ce crește în
crâncene spasme:

noi Decebali, coboritori din piscuri
și basme...

Septembrie 1941

CORABIA VERDE

Aron Cotruș

Corabia se frământă și se
răsucește
În lupta cu valurile ce-o izbesc
tălharește
și apele cresc ca din hâu
nădrăvare,
Capitare ! Capitare ! Capitare !
Invinsă pe-o clipă, sub valuri se
pierde
-par'că deapururi, corabia verde
năprasnic mușcată de uragane,
Capitare ! Capitare ! Capitare !
Prin potopul ce zălud o răstoarnă,
s'aud prin văzduh ca o goarnă,
peste-ale mării nesfârșite noiane,
poruncile tale de proroc,
Capitare !
Și iată, de odată se'nalță
serața...
iarăși, Crăiasă peste timp, peste
ceală,
peste-ale apelor titarice toare,
Corabia ta verde, o, Capitare !
Zăratec alcară prăpadul pe ape,
tot mai aproape și mai aproape,
dar duhul mării tare-i ca-le mării
prigoane
Capitare ! Capitare ! Capitare !
Gata cu toții să ruri în
picioare,
pe marea aceasta ce crâncen ne
doare,
spargem talazuri, înfrângem,
cu gândul la țire, o, Capitare !
lupta e cântecul și biblia
noastră,
holde vor crește de sarulastră
din crâncea oarbă, din pietroase
normare
și din sângele nostru, o, Capitare !
Moartea însăși de-ar salta pe
purto,
sărare-ar fulgeris cire
s'o'nfrunte,
printre mii și mii de uragane,
Capitare ! Capitare ! Capitare !

Oameni în opinci

Iui Aron Cotrus

Port opinci, căciulă și suman, Ieri, dormii s'opreau pe-aici doar
 ru's nici fricos, nici năzdrăvar, să-i alege, c'or avea grijă de noi
 îni apar credința și glia, și de țară.
 altarul, livada, poșia...
 Nu urăsc pe nime, Astăzi, ca furii, vir nădrării cu
 Că Dumnezeu mi-i drag-, față de boz
 durerea mi-o cânt baiducește să ne spună de "progres" și "colhoz".
 din fluer de fag... Tac ș'ascult și scui pocărește...
 Dar când cuțitu-ri-ajunge la os, (Cum le-aș întoarce capul la spate-
 'mi'ntorc sumanul odată pe dos. dormeste !)
 Și fluerul meu-minune-se face Dar fiindcă aștept
 dușmanului moartea în frunte să-i ș'astept,
 ...Altcar, sunt liniștit, ducă...
 de dimineață și până l'asfințit
 îni ar sau secer ogorul și cânt... și s'rut.
 (poștii mă cântă în versuri și
 spun c'as fi sfânt)
 Alții mă fac de nimic sau ră'njură
 drpă ce mi-au luat botul de pita
 dela gură.
 De când l-a făcut Dumnezeu-,
 tâlharii aceștia zăluși și
 tehui,
 iartă-mă, Doamne, dar să știi că ți-i
 mântui !

NICOIAE NOVAC

SA NE INTREBAM SI SA RASPUNDEM URGENT

1. Să ne întrebăm, cum ne mai putem scoate țara din prăpastia în care a fost aruncată prin trădarea dela 23 August 1944 ? Noi încercări și noi intervenții, pe lângă tot ce s'a făcut.
2. Prin ce mijloace, am reuși să determinăm guvernul Statelor Unite și guvernele din lumea liberă a Occidentului, să arunce rușinoasele și criminalele pacte secrete dela Yalta și Teheran, prin cari a fost vândută libertatea și independența popoarelor, cari gem de aproape 4 decenii în sclavia sovietică, dincolo de Cortina de Fier ?
3. Ce trebuie să facem, ca toate țările de sub robia comunismului, să se solidarizeze cu acțiunea de eliberare din Polonia, rezolvându-și fiecare țară problemele interne și externe, fără amestecul și amenințarea invaziei rusești ?
4. În proximitatea din Cetatea Iuridii, vom veni cu răspunsuri, propuneri și soluții, la întrebările de mai sus. Solicităm părerea, sugestiile și propunerile cititorilor roștri, cari se pot trimite pe adresa revistei.

REDACȚIA

BRADUL

Intru cinstirea tuturor martirilor români, cari au trăit,
 au luptat și s'au jertfit pentru mântuirea neamului nostru.

Pe creste
 cu țeste
 de piatră,
 Pe vârfuri cărunte,
 pe-o vatră
 de munte,
 înaltă,
 săpată de-o daltă
 măiastră,
 prin mii de milenii,
 și-aproape de bolta
 albastră,

trăiește,
 umbrește,
 sfințește,
 domnește
 și crește
 drept
 înțelept
 de-a pururea verde,
 fără-a se pierde
 de groaza hăului,
 de duhul răului,
 bradul,
 răsadul
 libertății
 demnității
 și majestății
 divine,
 copacul
 prieten cu veacul
 și slăvile veșnic

serine,
 prieten cu soarele
 și izvoarele,
 cu stelele
 și păsărelele,
 cu înălțimile
 și limpezimile,
 cu aurorile
 și florile,
 cu amiezile
 și zăpezile,
 cu înserările
 și depărtările,-
 Copacul străjer,
 luptător,
 legănându-și hamacul
 de dor și mister,
 între bulgări și cer,
 între țârna de jos
 și înaltul frumos,

între glodul sperjur
 și curatul azur,
 între colbul frânt
 și luceafărul sfânt,-
 între scai
 și rai,
 între glie
 și veșnicie,-
 întotdeauna
 cu vulturii una,
 cu luna
 ce-i scaldă,

în aur cununa,
 cu răsăritul,
 și asfințitul,
 cu neclintitul,
 granitul
 și infinitul...
 Caravane de tăceri
 îi aduc îngenunchieri,
 necântată liturghie,
 negrăită bucurie
 bradului,
 prezență vie
 de extaz
 și sihăstrie,
 de triumf
 și veșnicie,
 bradului,
 copac stingher,
 cu cădelniță de cer
 generoasă dăruire,
 pom cu-altar
 și patrafire,
 mag ce-și cântă
 din psaltire
 psalmii lui
 de proslăvire
 gândul lui
 de împlinire,
 visul lui
 de nemurire
 într-o lume-a zborului,
 lumea viitorului,
 lumea luptătorului
 și-a biruitorului...

Bradule,
 hlamidă verde,
 lasă vraja
 ce te pierde,
 lasă depărtările,

fluerul,
 visările,
 părăsește
 zările,
 doinele,
 cântările
 și pe piscul tău
 veghează,
 stai de strajă,
 te'narmează !
 Spune-mi, nu te înspăimântă
 dușmăria ce te-așteaptă ?
 -Gata's
 să mă iau la trântă,
 trântă ciobănească,
 dreaptă !...
 -N'auzi bând din căni
 azurul,
 cum huese împrejurul:
 vrăjmășia hăului,
 uneltirea răului ?...

.....
 -Iar de cad
 sub greu topor,
 de mi-e dat să mor eu mo-
 drept, așa cum am crescut,
 drept, așa cum am crezut,
 drept, așa cum am visat,
 drept, așa cum am cântat,
 drept, așa cum am trăit,
 drept, așa cum m'am suit
 printr'un cântec sfânt
 de doină,
 peste zloată,
 peste moină,
 peste păcle,
 peste ceață,
 peste îngrădiri de viață,
 sus,
 pe-o gură-a raiului,
 pe-un picior al plaiului,
 sub sărutul Cerului,
 Cerul Lerui-lerului !...

SERGIU GROSSU

Rugăciune pentru rănille Țării
Virtilă Horia

Cele Șapte Turnuri
Ion Tolescu

Nu dă, Doamne, nici unui dușman
Suferința noastră dintr'un an
Și ne iartă nouă dacă plânge
Inima din noi, de atâta sânge.

Pâinea noastră coaptă'n bunătațe,
Dă-ne-o nouă ca și pâine acum;
Fă-ne, Doamne, prin durere drum
Ca unei corăbii pe noptate.

Lasă-ncet din cerul Țău să cadă
Facea peste noi, ca o zăpadă
Și pe-o rază de luceafăr mare
Dă-ne-un semn de milă și îndurare.

Dintr'un cap în celălalt al zării
Abătut cândva la o răscruce
Umilit ca Fiul Țău pe cruce
Zace'n lacrimi trupul rupt al
Țării.

Pică-i, Doamne, din uleiul Sfânt
Peste rănille cioplite în pământ
Și înalță din puterea gliei
Chipul cel rotund al României.

Notă:

Această sublimă rugăciune în versuri, a circulat și prin lumea tro-picului, păstrată de d-l comandor Mircea Teohari, dela care am primit-o și pe care o publicăm cu drag în -Cetatea Luminii-.

REDACTIA

Oricât ar fi destinul său de greu,
Un neam se urcă'n pagini de istorii
Și se încarcă cu trofei și glorii
Când a pășit la drum cu Dumnezeu.
Dumitru Leonties

În zori de zi când n'auzeai tipeni
c'au tăbărit în casele domnești
și-au fost de-acolo duși toți
de duduia pământul de calești,
Brâncovenii

Astfel l'or dus pe dosnici
la Istambul pe Vodă Brâncoveanul
ca să-l închidă'n Cele Șapte
Turnuri
c'a uneltit cu Țarul pe Sultanul.

Și scrie'n negre pagini Croniconul
când la călău legați le veni
rândul

și peste țări și mări se duse
de-a răsunat în lung și'n lat
svorul

căntăi s'a zis din lanțuri să-i
de-și lasă semnul Crucii'n care
cred

și'n neamul lor de Basarabi și'n
Lege

să-L schimbe pe Cristos cu Mahomed

Și c'au fost zis că Legea nu și-o
schimbă

apoi pe toți i-au jupuit de vii,
de unghi smulși, de dinți, de ochi,
de limbă,
întâi și'n fața Domnului pe fii.

Așa se stinse Vodă Brâncoveanul,
Așa se stinse Sfântul Constantin...
După Coran l'a ciopârțit Sultanul,
dar cel ce l'a vândut era creștin!

AMINTIRI
DIN ULTIMILE ZILE DE PE FRONT

N.S.Govora

Ne găseam pe câteva zeci de hectare de pământ românesc, pe care eram hotărâți să-l apărăm cu îndârjire. În fața noastră, la câțiva kilometri, se afla Ruginoasa și sub stăpânirea rusească, se găseau oasele lui Vodă Cuza. În fiecare zi, când de pe o movilă, priveam locul unde se găsea acest mormânt pe care îl veneram, închideam ochii și alături de mine, simțeam umbra bunicului meu care îl venerase și mai mult decât mine și al cărui sânge aprins îl purtam în mine. Toată viața, acel bunic, se război-se cu toți surtucarii din satul lui și din cele vecine, și totdeauna ieșise învingător. De multe ori mă gândeam la acel Antohie Duhu, eroul lui Cezar Petrescu din Aurul Negru și găseam multă asemănare între acel erou de roman și Neculai Lazăr Onică, bunicul meu, al cărui sânge îl port în mine și îi seamăn în toate.

Aici, în fața mormântului lui Cuza Vodă, îi simt umbra lângă mine și parcă îl aud: Gărgăune, de ce stai pe loc? Când a murit bietul nostru Voievod, am pornit cu căruța cu boii dela Tecuci și am venit până aici la Ruginoasa pe care tu o privești în fiecare zi. Și nu am fost numai eu. În ziua aceea pe drumurile acestea, erau zeci de mii de care cu boi și zeci de mii de țărani veniseră cu lacrimi în ochi să-și plănească pe Voievodul lor, pe Voievodul țaranilor. Și tu stai pe loc, deși de aici până la mormântul Voievodului nostru, sunt numai câțiva kilometri!

Și parcă și eu îi răspundeam ca Zaharia Duhu ori de câte ori mama lui îl certa, că nu-i seamănă tatălui lui, Antonie Duhu, vijeliosul Antonie Duhu: Dar eu vreau, dar de moment nu se poate face nimic! -Nu se poate, nu se poate! Nu se poate pentru că în vinele tale nu curge sângele meu!

Și rămâneam pe gânduri. Foarte des venea de la brigadă, camaradul și prietenul meu Aurel Marin, poetul Aurel Marin, și amândoi ne așezam pe aceeași movilă ca să privim Ruginoasa, unde se găsea mormântul lui Cuza Vodă, căruia și el îi purta același cult. Și nu am îndrăznit să-i povestesc lui Aurel Marin, istoria lui Neculai Lazăr Onică!

Nu dormeam aproape deloc. În fiecare moment alergam prin toate colțurile, prin toate cotloanele, ca să văd dacă se mai poate face, dacă se mai poate inventa ceva, ca să le facem viața amară rusnacilor. Plutonierul major de la trenul de luptă, îmi făcuse niște papuci de lemn și, în chiloți, nu stăteam nici un moment. Aveam zece ofițeri sub comandă și mă iubeam cu toți, și nu mai vorbesc de soldații mei. Fără îndoială se va mi-besc căci nu mai am mult timp înainte.

(continuare în pagina 50)

Și nu este vorba de laude, ci de un timp scurt în care mai puteam să mă simt liber pe cele câteva hectare de pământ moldovenesc. Nu e vorba de lauda nimănui, ci de îndărjirea cu care ne înoleștam în fiecare clipă de acele puține hectare de pământ moldovenesc în fața Rugincoasei, în fața unor hectare de pământ în care casele lui Cusa Vodă, erau deja pe un pământ pe care-l stăpâneau Rusanacii. Și ce simțeam noi cei cari ne găseau pe pământul din fața Rugincoasei, aveam intuiția că îl simțeau toți soldații români de pe întreg pământul Moldovei.

Și am avut dovezi palpabile că ceva se schimbaseră în firea celui mai tembel ostaș. Venisem dela Galați, mai bine zis fugisem dela Galați până la Rugincoasa, unde barbarii fuseseră înfățișiți opriți în înaintarea lor și ca să-i oprească definitiv, divizia venise în fugă, alergase disperată. Și am ajuns la timp ca să ne agațăm cu disperare de solul românesc, cu trupurile și sufletele. În această fugă, ca totdeauna, au fost și câțiva nevolnici, care s'au oprit și s'au întors acasă. În unitatea mea, fuseseră trei asemenea nevolnici. Și, ca de obicei, au fost aduși de jandarmi. Printre ei, era unul care era dezertor de meserie, adică un soldat caruia îi trebuiseră vre-o cinci ani ca să-și termine serviciul militar din cauza dezertărilor și condamnărilor. Și acum, aproape de satul Matea din ținutul Tecuciului, într-o noapte, a făcut ce făcuse întotdeauna: fugi se acasă. Și nu mi-am pierdut nădejdea și am început să-l conving că trăiește în timpuri istorice. L'am luat și l'am dus pe linia I-a, acolo unde Rușii se găseau numai la 200 de metri de noi. L'am privit lung și i-am spus: vezi, Rușii sunt aici la 200 de metri și i-am oprit noi. Dar dacă noi pleacă spre satele noastre, ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla cu tine care ai fugit în satul tău, când va ajunge rusul acolo? Ce se va întâmpla și cu nevasta ta? (Căci acest soldat făcuse armata mai mult de cinci ani, din cauza unei femei pe care o iubea). Îmi tremura vocea și am văzut că în ochii dezertorului de meserie, s'a aprins o lumină. Mă interesam în fiecare dată când treceam pe colțul de pământ pe care-l apăra dezertorul, care devenise un soldat bun, un soldat care-și făcea datoria. Se bucura când treceam unde se găsea el, mă opream să stau de vorbă cu el, să-i dau vînte în care era vorba de femeia pentru care fugise de atâtea ori. Și într-o zi, mi-a bătut la ușa bordeiului meu. Trebuia să se ducă la Bacău pentru a fi judecat pentru dezertarea lui. A căzut în genunchi la picioarele mele, rugându-mă să intervin ca să nu fie condamnat. El vroia-îmi spune: să lupte, să fie un soldat bun, acumă când Rușii au intrat în Țara lui. Vrea să moară, dacă aceasta va fi soarta lui, pentru Patrie.

Cuvintele acestea le întrebuița un dezertor de meserie, care întechenat pe furier și i-am dictat o scrisoare a căpitanului Beldie, direct către Tribunalul militar. Explicam cum să priceapă mai bine, cazul desertorului de meserie, care în ultimul moment, în momentul suprem, a înțeles că nu are decât o ieșire: să lupte și să moară pentru Țara lui, din cauza soareea mea către președintele Tribunalului, se termina patetic: Domnule Președinte, în mîna domniei voastre se termina patetic: Domnule Președinte, în ultimul moment a înțeles că are datoria lui. Vrea să rămână aici pe front, ca să lupte împotriva Rușilor. Sunt convins domnule Președinte că mi-l veți trimite înapoi, căci eu, căpitan, am nevoie de soldați cari vor să lupte și nu de condamnați la închisoare.

(continuare în pagina 51)

și după patru zile soldatul a venit înapoi, singur, reînsoțit, achitat, să-mi mulțumească și să continue lupta.

Alt caz, într-o bună zi, cinci soldați de ai mei, își curățau armele în tranșee. Unul din ei, pe când își curăța pistolul mitralieră, acesta a luat foc și i-a smuls degetul arătător. Doctorul i-a făcut raport de autosutilare, ceea ce ducea la condamnarea lui la moarte: lipsa degetului arătător este motiv de scutire de serviciu militar, ceea ce îi făcea pe toți să creadă că accidentul a fost provocat. Am stat de vorbă cu soldatul și acesta plângea într'una, și căuta să mă convingă că n'a fost o rănire cu voința lui. Îmi apunea că după ce și-a curățat pistolul, el

i-a pus piedica, lucru normal din moment ce eram la 200 de metri de Ruși. Cu ordin ca toate armele să fie încărcate și cu piedica pusă. Dar lovindu-i patul de pământ, glonțul a pornit cu toate că piedica fusese pusă. Îmi apunea că soldatul apunea adevărul, dar nu puteam face nimic: o armă încărcată, careia i s'a pus piedica, era sigur că nu va mai putea să pornească glonțul. M'am certat și cu doctorul cu care eram prieten

nedespartit, care era inflexibil: caz de autosutilare. I-am luat pe cei cinci soldați și am început cercetările. Nu puteam înainta, nici un pas. Umpleam pagină după pagină pe un raport, pe care-l rupeam la sfârșit,

pentru că nu apunea nimic convingător. După trei ore am plecat descurajată: soldatul va merge în fața plutonului de execuție. Și lacrimile soldatului mi se păreau sincere, eram convins că erau sincere, dar nu puteam

face nimic. Mă plimbam prin fața bordeiului și la un moment dat s'a aprins o speranță. Am plecat pe loc la fața locului și am cherat pe cei cinci soldați. Am luat pistolul mitralieră, l'am încărcat, și i-am pus

piedica de față cu toți. Apoi l'am lovit cu patul de pământ și, minune! glonțul a pornit. Am repetat experiența și rezultatul a fost același: pistolul mitralieră încărcat, cu piedica pusă, lasă să pornească glonțul, când e lovit cu patul de pământ. A fost o mare victorie a mea. Nu numai soldatul scăpa de autosutilare, dar s'a dovedit că majoritatea pistoalelor mitraliere fabricate pentru armata română, aveau acest defect:

lăsau să pornească glonțul, când erau lovite de pământ, chiar dacă se pusese piedica.

Soldatul a fost trimis ca să fie reformat dar, o altă minune! soldatul refuza să fie reformat și cerea să lupte mai departe, dar cu o singură condiție: să fie în unitatea căpitanului Beldie.

După cum am spus, toată ziua nu stăteam locului, veșnic eram în căutarea unui lucru nou. Sub comanda mea aveau patru tunuri brand de 81,4 mm. Acest tun avea o mare putere de distrugere, dar avea o rază mică, nu

putea să fie întrebuițat la mai mult de 1.600 metri și la această distanță, devierele erau mari. Eu aveam dreptul să trag patru lovituri pe zi de fiecare tun, adică 16 lovituri pentru cele patru tunuri ale mele. Am

stat eu și m'am gândit: ce pot face? și am ajuns la următoarea concluzie: nu trebuie să folosesc fără nici un folos, cele 16 lovituri zilnice.

E mai bine să nu trag 15 zile nici o lovitură, și să le economisesc. În 15 zile economisesc 240 de lovituri de brand de 81,4 mm. Când se înplineau cele 15 zile, îi luam pe brandiști și îi duceam cu brandurile lor pe linia I-a.

(continuare în pagina 52)

Aveam şanturi de comunicaţie excelente, aşa că se putea ajunge pe linia I-a fără nici un pericol şi fără să fie sinţiţi. Acolo făceam cu 8-10 lovituri o tragere de regulare. Bineînţeles că soldaţii de pe linia I-a ne spuneau unde se găsesc sau se bănuiesc a fi mitralierele ruseşti şi când începeau tragerea cu cele 230 de lovituri de brand, aşa de aproape, că după tragere nu mai rămânea nimic din mitralierele şi nici din ruşii cari le apărau. Era o veselie generală pe soldaţii noştri, cari şi-o manifestau ieşind din şanturi şi trăgând şi ei cu puştile ca la nuntă.

Tot la unitatea mea aveam trei tunuri anticar de 37 de mm. şi cu ele aveam dreptul să trag tot câte patru lovituri pe zi. Am făcut acelaş calcul. Nu trăgeam 15 zile şi economiseam 135 de lovituri. Tunurile acestor anticar, nu aveau nevoie să fie mişcate. Ele rămăneau pe locul lor şi mutam numai obiectivele. Cu ajutorul telefonului, lucrul era uşor de obţinut. Tim de 15 zile, aveam timp să studiem drumul urmat de căruţele care aduceau mâncarea şi după zgomot, când căruţele ruşii ajungeau într'un anumit punct, cu ajutorul telefoanelor, deslănşuiau tragerea. În zilele când noi aveam noroc şi rusnăcii nu, nu mai ajungeau nici căruţele şi nici caii, iar soldaţii nu mai mâncău.

Eu nu am spus la nimeni ce fac, dar în cele din urmă s'a auzit la brigadă şi generalul Ţenescu m'a felicitat, m'a dat de exemplu şi a dat ordin să-mi fie urmat exemplul.

Generalul Ţenescu mă cunoştea şi mă lăuda pe toată brigada. În regimentul nostru, se născuse o modă: toţi ofiţerii şi soldaţii şi-au lăsat să le crească bărbile a la generalul italian Balbo, dar generalul Ţenescu când s'a dus în inspecţie la o companie, aceia a căpitanului Neţoiu şi găsindu-l pe numitul căpitan cu barbă, i-a dat ordin să şi-o taie imediat, în faţa lui, celiace căpitanul a executat. Căpitanul Neţoiu a făcut parte din armata românească de la Viena şi s'a întors în ţară !!! Ca să se pună bine, a aruncat toată vina pe mine şi acuma nu-l mai aşteaptă nici un pericol.

Peste vre-o trei zile, vine la unitatea mea colonelul Sava Teodorescu, comandantul de regiment, care era un ofiţer care-şi făcea datoria, dar din motive pe care le înţeleg toţi românii din exil care au citit lucrarea căpitanului Enciu, a fost schimbat şi în locul lui a fost pus colonelul Ducea, un ofiţer care juca poker 24 de ore din 24. Şi colonelul Sava Teodorescu mi-a dat ordin să-mi rad barbă.

Răspunsul meu a fost neted: nu mi-o rad. Dece ? a întrebat el. Pentru că regulamentul îmi permite să port barbă dacă îmi place s'o port. Furios, Sava mi-a povestit întâmplarea de la compania lui Neţoiu şi că generalul i-a ordonat să şi-o taie imediat în faţa lui, celiace numitul căpitan a executat. I-am răspuns silabisind: nu-mi voi tăia barbă, chiar dacă ordinul mi-l va da domnul mareşal Antonescu. Peste alte vre-o trei zile, a venit generalul Ţenescu întovărit de colonelul Teodorescu. Şi se părea că generalul nu vedea că am barbă. Am mers pe toată linia, şi aproape tot timpul m'a lăudat. Numai odată mi-a reproşat că locul unei mitraliere nu era bine ales. I-am răspuns că am ales locul cel mai bun pe care puteam să-l aleg, deoarece locul ideal pe care i l'am arătat nu putea fi ales deoarece terenul este nisipos. Generalul a mers la faţa locului, şi s'a convins că am dreptate, dar a spus el, în asemenea caz, ar trebui să facun amplasament de schimb pe care să-l folosesc în cazul când inamicii ar descoperi locul mitralierei.

continuare în pagina 53

I-am răspuns generalului că m'am gândit la acest lucru şi că mi-am făcut două amplasamente de schimb, nu unul. Generalul a mers la faţa locului şi s'a declarat ultra mulţumit, şi mi-a strâns rîna.

Toată lumea era mulţumită afară de colonelul Teodorescu, care stătea parcă pe ghimpi. Se sucea în toate părţile până când l'a văzut generalul şi l'a întrebat ce se întâmplă.

-Toate bune domnule general, dar căpitanul nu mi-a executat ordinul pe care i l'am dat.

-Despre ce este vorba ?

-I-am comunicat ordinul domniei voastre să-şi radă barba, şi nu l'a executat.

-Am ordonat eu căpitanului Beldie să-şi radă barba ? Când asta ?

-Adică nu i-aţi dat acest ordin căpitanului Beldie, dar obligându-l pe căpitanul Neţoiu să-şi taie barba în faţa dumneavoastră, se înţelegea, fără îndoială, că acesta era un ordin general.

Generalul Ţenescu a început să rădă.

-I-am dat ordin căpitanului Neţoiu să se radă căci am constatat că este un căpitan slab. Ordinul pe care i l'am dat, era ilegal şi

dându-i-l, eram sigur că îl va executa. Căpitanului Beldie mă feresc să-i dau un ordin ilegal, căci cunosc rezultatul: căpitanul Beldie nu îl execută şi mă fac de răs. Şi eu sunt prudent: mă feresc să mă fac de răs. Dumeatale colonel, îţi dau un sfat: cunoaşteţi carerii. Dumeata crezi că eu am orbul părinilor şi că nu văd că toată unitatea lui are bărbă ? Dar căpitanul Beldie are dreptul să-şi lase barbă dacă vrea, căci aşa spune regulamentul, pe care am impresia că dumeata nu-l cunoşti. Ascultă-mă pe mine colonel: căpitanului Beldie să-i dai voie să-şi lase barbă şi la... dacă asta îi e pofta.

Şi eu şi unitatea mea, am continuat să avem barbă, până la 23

August.

Intr'o dimineaţă, mi-a bătut la uşa bordeiului, un soldat chior. Natural acest soldat chior, a cerut să plece pe front din prima zi a războiului, dar a fost refuzat, pe motiv că armata română are destui soldaţi sănătoşi şi nu are nevoie de chiori. Devenise de poveste la Turnu Măgurele: cel puţin odată pe lună, se prezenta la centrul de recrutare să ceară acelaş lucru: să plece pe front. Ia început, când lucrurile mergeau bine, ofiţerii dela recrutare râdeau de el. Sta vrea să se plimbe pe gratis prin Rusia, îşi spuneau ei între ei. Dar soldatul Vlad Traian, a continuat să vină şi după ce armata română a început să se retragă. Şi atunci cererea lui devenea mai caldă: vedeţi, soldaţii noştri o duc greu, au nevoie de noi toţi să mergem în ajutorul lor şi noi stăm !

Prima şi cea mai serioasă obiecţiune, că nu vedea cu un ochiu, Vlad Traian a înlăturat-o din primul moment: era cel mai bun vânător din satul lui, un bunic al lui, vânător vestit, îl luase cu el la vânatoare de când avea 10 ani.

-Nu văd cu un ochiu ? Şi ce ? Când ochişte soldatul, închide un ochiu, eu tocmai ochiul acela pe care trebuie să-l închid, îl am închis gata.

În Ianuarie 1944, Vlad Traian a întâlnit un ofiţer bun la suflet, care l'a acceptat, a fost trimis la regiment, şi după trei luni a fost considerat bun pentru front.

Ajuns în faţa colonelului Sava Teodorescu, acesta văzându-l chior la trinis la trenul de luptă. Când a auzit de tren, şi încă de luptă se soldatul s'a dus imediat, dar văzând că acest faimos tren de luptă se ocupa cu aprovizionarea cu muniţii, a venit înapoi la colonel.

continuare în pagina 54

-Domnule colonel, eu de trei ani m'am zbatut ca să vin să vă bat și du-mă-văstră să trimită să descarcă muniții ? Nu domnule colonel eu vreau să vă bat. Și încă, eu vreau un loc unde este pericolul mare.

Și Sava Teodorescu, nu știu de ce, l'a repartizat la unitatea mea. Și în dimineața aceea, mi-a bătut la ușă. I-am privit ochiul lipsă, m'am scărpinat în cap și l'am trimis undeva pe linia a doua.

-Nu domnule căpitan. Cât am stat la regiment, m'am interesat și am aflat că locul cel mai periculos, este acolo în fața Ruginoasei. Acolo unde Rușii v'au aruncat o mitralieră în aer.

Intr'adevăr, unitatea mea, avea un punct care le servea rușilor de reper, și trăgeau totdeauna acolo. Pozia lui Gîrurtu, pe care se găsea unitatea mea, avea o splendidă alee de plopi, lungă de mai bine de un kilometru. Și acolo unde se termina aleea, eu aveam un cuib de mitralieră. Și nu-i schimbam locul, pentru că aveam acolo un foarte bun punct de observație, cu toate că era un punct ușor de reparat. Rușii trăgeau asupra acestui punct cu brandurile și odată au reușit să-i arunce o mitralieră în aer. Obuzele de brand vin încoace, cu un fîcșit special și dau timp destul soldaților ca să fugă după parapet. Deci și soldații mei au avut timp să se adăpostească, dar mitraliera a fost aruncată în aer. Din fericire, în câteva ore a fost reparată. Dar această întâmplare, făcuse acest punct vestit, cunoscut de toți. Și așa Vlad Traian a aflat de el când a ajuns la postul de comandă al regimentului și, ajuns la mine, mi-a cerut să-l pun pe el acolo, la punctul acela periculos.

Și acolo l'am pus. Vlad Traian nu dormea aproape deloc. Când trecea pe acolo, el nici nu mă simțea. Stătea pe buza șanțului cu ochiul țintit la inamic și cu pușca gata de tras. Cum vedea ceva risicând în tranșeele rusești, el era gata să tragă, după care se uita bine să vadă dacă l'a lovit pe rus sau nu. Când îl lovea, Vlad sărea în sus de bucurie iar când își dădea seama că nu l'a lovit, strângea din dinți și îi trimețea o injurătură românească. În rezumat, Vlad își petrecea tot timpul la pândă.

Intr'o zi am primit ordinul să pregătesc o incursiune, în stil mare. Incursiunea avea să fie sprijinită și pe artilerie. De obicei, incursiunile se fac cu voluntari. În unitatea mea, voluntarii pentru incursiune, nu era o problemă. I-am chemat pe cei care trebuiau să ia parte la incursiune și timp de trei zile am pregătit-o cu multă grijă. Natural, nu-l alesesem pe Vlad Traian, pentru că incursiunile se fac noaptea și lipsa unui ochi... Dar, Vlad a aflat și a venit la bordul meu să-mi reproșeze că nu l'am ales și pe el și m'a rugat stăruitor să-l iau și pe el. În seara în care s'a făcut incursiunea, era o noapte întunecoasă. I-am dus pe oameni la punctul în care trebuiau să iasă din linia noastră, și eu am rămas la pândă cu lista "semnalelor" luminoase, la îndemână, în special pe cele stabilite cu artileria.

Sudoarea îmi curgea șiroaie pe tâmpile așteptând. Și la un moment dat, s'au auzit împușcături și imediat după aceea, a început dansul rachetelor de toate culorile.

Ce s'a întâmplat ? Patrula noastră s'a întâlnit cu o patrulă rusească care și ea vroia să facă o incursiune în liniile noastre. Și au început împușcăturile și rachetele. Patrula noastră, a luat-o la fugă către liniile noastre, lucru rău, foarte rău.

continuare în pagina 55

Dar norocul nostru, a fost soldatul cel chior, soldatul Vlad Traian. Acesta s'a oprit și a început să tragă în patrula rusească cu pistolul mitralieră. Jucrul acesta le-a dat curaj și celorlalți soldați români cari s'au oprit și au început și ei să tragă.

Eu am tras sernalele care au deslățuit tragerea artileriei noastre și într'o clipă a fost un iad. Se aruncau rachete de toate culorile și rusești și românești, pe o rază de mai mult de 10 kilometri.

Peste o jumătate de oră de așteptare crâncenă, am simțit pe soldații mei cari se întorceau. Erau toți întregi, dar îl aduceau pe brațe pe Vlad care era grav rănit. I'am tras în șanț și i-am luat răna lui într'a mea. Și el mi-o strângea pe a mea cu putere, vroia să-mi spună ceva, dar nu reușea. Peste câteva minute, soldatul Vlad a murit cu mâna lui într'a mea. Poate în acele momente ar fi vrut să-mi spună că el a fost brav, că mulțumită curajului lui de a le face rușilor față, le-a dat curaj și celorlalți și astfel au scăpat de la moarte cu toții.

M'a putut să-mi spună nimic, dar mi-au spus-o ceilalți, cari recunoșteau că au scăpat cu viață numai datorită curajului soldatului care nu avea un ochi.

Desigur că în cele câteva luni în care am stat în fața Ruginoasei, au fost zeci și sute de gesturi eroice, cele mai multe neștiute de nimeni, dar cel frumos pentru mine a fost gestul unui soldat chior, voluntar pe front și voluntar în incursiune.

Au trecut mulți ani de atunci, dar de Ruginoasa îmi este legată amintirea soldatului Vlad Traian.

(Urmare în numărul viitor)

MOȘ ION ROATĂ

S'au împlinit în anul curent o sută de ani de când s'a stins din viață legendarul-Moș Ion Roată- Era de loc din satul Câmpuri județul Putna și a venit pe lume în anul 1806, iar în 1882, reare în vârstă de 76 de ani, sărac lipit pământului.

Murele acestui brav român, s'a întipărit în inima și pînța noastră încă din fragedă copilărie, încă de pe băncile școlii primare, când în ziua de 24 Ianuarie, învățătorii noștri ne povesteau cum s'a împlinit Unirea Principatelor Române. Cine ru-și aduce cu drag aminte de povestea cu-Moș Ion Roată și Unirea ?

El ne-a rămas și ne va rămâne dealungul veacurilor, una din cele mai strălucite figuri ale țărânimii noastre, prin înțelepciunea, cinstea, onența și dragostea lui pentru neamul nostru, atât de util și și asuprit de prigonitori și vitregia vremurilor, în tot trecutul său.

El a fost un țaran simplu, modest, dar îndrăzneț și priceput, deși nu avea carte, dar s'a distins în istoria poporului român, prin virtuțile învățate în sufletul său nobil și luminat de rarea lui credință în Dumnezeu și în Dreptatea cauzei românești, unul din tribunii cei mai iubiți ai țărânimii oprimate.

În anul 1857, deci cu doi ani înainte de Unirea Principatelor, Moș Ion Roată, este trimis de reprezentanții țarânilor putneni, ca deputat în Divanul ad-hoc al Moldovei, la Iași, care Divan avea să decidă, consfințind pe veșnicie unirea Moldovei cu Muntenia, într'un

continuare în pagina 56

singur Stat liber și independent, sub sceptrul Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, supranumit-regele țărănilor români--.

Multe griji, frământări, împotriviri și viforoase dezbateri au anticipat actul Unirii Principatelor Române, în toiul cărora a răsunat cuvântul hotărât al îndrumătorilor noștri din acea vreme, în frunte cu strălucitul învățat și om politic, Mihail Kogălniceanu.

Știm că străinilor oploșiți pe pământul nostru strămoșesc și ciocoilor exploatare și de rea credință, nu le convenea deloc nările moment istoric al poporului român, care venea să scuture jugul ce apăsa din greu pe grumazul bietului român.

Prin curajul, voința și eroismul sufletului românesc, prin nestrămutata hotărâre în luptă și prin suferință și voia lui Dumnezeu, s'a realizat Unirea celor două surori, Moldova și Muntenia, sub un singur drapel.

Din declarația lui Mihail Kogălniceanu în Divanul ad-hoc desprindem că:

"Fiecare din bieții deputați poartăși s'au întors pe la casele lor, cu desnadejdea în inimă și cu bocetul pe buze", din cauza autorităților asupritoare și a dușmanilor neîmpăcați ai Unirii.

În discursul său, Kogălniceanu adaugă "Voi cita pe Ion Roată deputatul poartăș din județul Putna. Acest nenorocit a fost adus la Iași, supus cercetărilor, pe urmă închis în arestul prefecturii, redus în sfârșit la tăcere, la sapă de lemn".

Iar Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, trecând prin Focșani, l'a primit pe Ion Roată și i-a ascultat jalba. Apoi l'a sărutat pe obrajii palmuiți de slugile stăpânirii și i-a dat dreptate, zicându-i:

"Pe obrajii batjocoriți, eu te sărut" !

Se cunoaște deasemenea că la dezbaterile legii pentru reforma agrară din anul 1864, inițiată de Mihail Kogălniceanu, la îndemnul lui Cuza Vodă, Moș Ion Roată a apărut cu dinții drepturile țăranilor asupriți și îndârjire.

Acest tribun al palmașilor nefericiți și exploatați până la sânge de ciocoi și lipitori, nu va fi uitat în veci de poporul român.

Același destin dramatic și aceiași soartă crudă, macină sănătatea bieților noștri țărani români, jefuiți, umiliți și uciși sub dictatura comunistă din România, și deposeați de ultima palma de pământ.

Prin magistrala apărare a lui Moș Ion Roată, palmașii și ziuarii au fost împrăștiți, având fiecare bucata lui de pământ.

Iată câteva cuvinte din merorabila apărare a deputatului Ion Roată:

"Noi biruri grele pe cap am plătit, boierescuri, zile de teroret, numai noi am împlinit, clacă la boieri numai noi am dat, pâine neagră și amară udată cu lacrimi, numai noi am mâncat, păsările când ne-am spus ispravnicului ne-a bătut, privighetorul ne-a bătut, jandarmul ne-a bătut, zapciul ne-a bătut, boierul de moșie ne-a bătut..."

În numele sfintei dreptăți, cerem și cu umilință ne rugăm să ni se audă: treapta locuitorilor poartăși cere ca pe viitorine săteanul să fie și el pus în rândul oamenilor, să nu mai fie ca până acum, asemănați cu dobitoacele necuvântătoare. Vroim să scăpăm de robia în care suntem, vroim să ne răscumpărăm, să nu mai fim ai nimănui; să fim numai ai țării și să avem și noi o țară..."

Așa a glăsuit sus și tare, în Divanul ad-hoc, deputatul, Moș Ion Roată.

Bădia Miron Pătrăuceanu

UN D O R

Un dor am și-l păstrez de mult
În inima fierbinte,
De când al vremii pas ascult
Și cântecelor sfinte

cu el toți anii tineri fu-
Speranțe ne-implinite,
Când sufletul mi-e ars pe rug,
De visuri risipite.

Un dor am-flacăra de foc,
Ce arde-n pieptu-mi vie-

Mereu pribeag din loc în loc,
Ca vântul ce adie.....

Teodor Paulescu

PRIMUL MARȘ DE PROPAGANDA LA MĂNĂSTIREA PUTNA

Făcut de Frăția de Cruce Sf. Gheorghe din Rădăuți-

Ovidiu Găină

Fraternitatea jidovească-germană era indestructibilă în Bucovina. Ambele minorități făcuseră o puternică alianță. Încă nu învinsese Hitler, în Germania iar nemții din Bucovina ne disprețuiau, și ca să-și arate mai mult disprețul vorbeau nemțește cu jidarii. În clasă, pe stradă, în teatre, cinematografe, oriunde.

Aceasta era situația în Rădăuți, în anul 1932. Era în Octombrie. Un coleg ne-a făcut semn, în pauză. A scos o hârtie împăturită din chibir, a desfăcut-o și ne-a citit conținutul cu vocea zăgăzită de eroție. Era un manifest adresat românilor, în care li se cerea să se strângă în jurul steagului înălțat de Corneliu Zelea Codreanu. În mijlocul manifestului era chipul său frumos de Arhanghel.

Studentul care-i dăduse manifestul colegului (cred că era Moisuc), ne invită la o consfătuire. Se prezintă. Se numea Vasile Cărciu și era student în Drept, la Iași. Ne-a îndemnat să formăm o "Frăție de Cruce".

Ne-a explicat că întâi trebuia să obținem aprobarea de la Domnul Farmacist Vasile Iasinschi, apoi de la Mihail Stelescu, care pe vremea aceea era șeful suprem al tuturor Frățiilor din țară. Până sosea aprobarea, trebuia să învățăm legile legionare și cântecele. Mai venea un legionar din Rădăuți: Negru (mai târziu fusese numit Instructor Legionar). Așa am învățat următoarele cântece: Imnul Legiunii, Ștefan Vodă, Răsuna Goarna, Venim de la Dunărea Albastră și lină, Vă cheamă țara în clipa asta mare, Cânt de lumină, etc. Unele erau cu versurile scrise de Stelescu, și nu se mai publicară în Cărticica de cântece, după trădarea acestuia.

Nu aveam răbdare. Nu puteam aștepta aprobarea lui Stelescu. Cred că domnul Iasinschi fusese pus în cunoștință de Negru și Cărciu. Așa că pe la mijlocul lui Decembrie, câteva zile înainte de a pleca în vacanța de Crăciun, ne-am adunat în casa unui țaran legionar din "Obor" (cartierul nou al Rădăuților) și am depus legământul în fața camaradului Negru. În primăvara anului 1933, Căpitanul corvocase o adunare la Rădăuți, în Casa Germană. În piața din fața Casei Germane se strânsese o mulțime de țărani din toate satele din jur. Domnul Iasinschi, împreună cu vajnicii legionari (mai târziu Comandanți Ajutori) Cristea Rusu, Pantelimon Prelipcean, Artemie Colibaba, Căraș, Ioan Rusu, Vasile Cărciu, reușiseră să adune un număr impresionant de legionari și simpatizanți. În sală au luat cuvântul în afara de Căpitan-D-1 Profesor Ion Zelea Codreanu, Prof. Topa, Stelescu și Domnul Iasinschi. Cam tot atâta am hotărât să botezăm Frăția de Cruce" Sf. Gheorghe", pentru că

Primisem aprobarea oficială în aceea zi (23 Aprilie). De multe ori am încercat să-mi reamintesc numele celor 13 membri ai Frăției, dar niciodată nu am reușit. Acum treizeci de ani (când am încercat pentru întâia oară să pun pe hârtie amintirile activității din Rădăuți), nici acum trei ani, în Santiago de Chile, când făcusem un tour cu Comandantul Mișcării, Horia Sima, nici acum...

continuare în pagina 58

Totușii au șesec să-mi amintesc de câteva nume: Moisiuc, Prelipsear, Vartolomei, Coroamă, Aga, Mihai Rotaru, Partenie Mutescu. Șeful Frăției era Mihai Rotaru, elev în clasa circea, dar cu mare ascendent din cauza vârstei (avea 18 ani) și a faptului de a fi fost și membru într'un cuib" Dumitru Străchinaru "din Putna, de sub șefia camaradului D-tru Paulescu.

Intr-o zi de sărbătoare ne-am decis să întărim jurământul nostru de frați de Cruce, repețindu-l la mormântul lui Ștefan cel Mare. Ne-am hotărât să facem un marș până la Putna, trecând prin Marginea, Frătăuți Vicov și Sucevița. În total ceva mai mult de 70 de kilometri.

În dimineața acelei zile (Mai, 1933) după o scurtă rugăciune, opt Frați de Cruce (cei amintiți mai sus, plus cel ce scrie aceste rânduri și încă un camarad al cărui nume îmi scapă). Mergeam câte doi, pas militar, cu Rotaru în frunte de partea dreaptă. Pentru ca să nu pierdem timp pe drum, hotărâsem să facem un kilometru în opt minute. Exact la optzeci de minute intram în satul Marginea cu pas întins și cadențat. Rotaru ne-a ordonat: "Frăție, cu cântecul înainte... marș" !, iar noi începuserăm emoționați să cântăm "Vă cheamă țara în clipa asta mare", apoi "Imnul Legiunii"... Când am ajuns în dreptul Primăriei cântam deja "Cânt de Lumină".

Lumea se oprea și se uita la noi ca la minune ! Ne privea lung, lung și nu-i venea să creadă. Erau 8 adolescenți între 15 și 18 ani. Șapte îmbrăcați în frumoase costume naționale, iar unul în uniformă de licealist (cel ce scrie). Nu înțelegeau nimic. Până atunci văzuseră mașini elegante urmate de camioane pline de mercenari (liberalii și țărăniștii), sau sprintena camionetă "Bucovina" a legionarilor (o cumpărase garnizoanele din Bucovina, însă jumătate din bani îi pusese D-l Iasinschi, Șeful Regiunii), cu tinerii legionari cari cântau, dar niciodată nu văzuseră niște copilandri în formație militară, privind drept înainte, și cântând marșuri ce se izbeau de zidurile locuitorilor ca niște clopote uriase.

Lângă Biserica câțiva țărani se apropiară și întrebă: "Sunteți din Garda de Fier". Noi, tocmai atunci cântam versul: "Căci vom sta mereu sub scutul, mândrei noastre Gărzi de Fier", așa că răspunsul nu mai avea sens.

Nu prea era cald, la mijlocul lunii Mai, dar noi ne topeam de căldură. Nu știu bine de ce anume: de pasul întins și cântece, sau de frica jandarmilor. Camaradul Negru ne spusese înainte de plecare: "Aveți grijă, băieți, aveți grijă ! Nu uitați că jandarmii au ordin să vă oprească și să vă aresteze...!!!".

Spre amiază am ajuns să zărim turrul Mănăstirii Sucevița. Era o feerie de minune ! Frunțile noastre se limpeziră deodată, iar piepturile ni se umflară de mândrie: ajunsesem primul obiectiv.

Cântând am intrat în Sucevița. Uitarăm de oboseală. Eram fericiți. Dar la un colț de stradă un subofiter jandarm se opri din mers, și se uită la noi ca la hram. Se necăjea să ghicească cine eram și ce voiam, dar mai ales ce cântam ? După ce trecusem de el, ajunsesem la convingerea că dânsul crezuse că eram cercetași... Prea multă siguranță și încredere în noi arătasem în marșul nostru mândru !

Odată intrați în curtea Mănăstirii Sucevița, netam-nesam, fără nici o introducere, începuserăm cu cântecul "Pământul țării noastre". Apoi imediat: "Răsună goarna de chemare". Lumea ne înconjurase cu mare curiozitate și ne asculta tăcută cu mâna sub bărbie. O voce întreba: "Cine sunteți ? Noi rămăsesem o clipă dezorientați. Nu știam ce să răspundem. Nu eram legionari, iar numele" Frați de Cruce "nu era cunoscut.

Continuare în pagina 59

După o clipă de gândire, Parterie Mutescu, răspunde: "Surten din Garda de Fier". Apoi sosiră călugării mănăstirii. Se apropiară de noi zâmbind. După terminarea marșurilor legionare ne înprăstiarăm între țărani. Ne întrebau, iar noi le răspundeam ce puteam. Unii dintre noi scoteau portretul Căpitanului și-l arătau, ca să întărească afirmațiile. Le vorbeam de o viață nouă, de cinste, de luptă, de o Românie fără corupție. În sfârșit le spunem ce știam și ce puteam.

După o scurtă rugăciune în Biserica lui Ieremia Vodă, ne-am încolontat în fața Mănăstirii. Ne-am luat rămas bun de la călugări, iar Mihai Rotaru cu voce zugrunită de emoție ne-a ordonat:

"FRĂȚIE !!! SPRE PUTNA, CU CÂNTECUL ÎNAINTE... MARȘ

Așa am pornit cu "Ștefan Vodă al Moldovei" spre Putna lui Ștefan cel Sfânt !. Dar oboseala re doboră. Ne promiseseam să nu năncăm, până nu depunerăm a doua oară jurământul la mormântul lui Ștefan cel Sfânt. Eram flămânzi și istoviți. Majoritatea dintre noi erau încălțați cu bocanci grei, iar unele cuie începuseră să rănească pielea piciorului. Când am ieșit din Sucevița, am făcut un popoas. La marginea unui păraiaș, ne-am oprit și ne-am spălat picioarele. Doi dintre noi aveau răni la picioare. Se aranjă cum putură și o luarăm din nou din loc.

Acuma, după aproape cincizeci de ani, amintindu-mi voința de oțel avută, nu-mi vine să cred, că acel mărunchi de adolescenți, flămânzi, obosiți și îngrijorați, putu să continue marșul ! Pasul întins și cântecele ne istoveau și mai mult. Dar trebuia să ajungem la destinație. Trebuia să mulțumim, în fața roștelor lui Ștefan cel Sfânt, că ne-a dat Dumnezeu bucuria de a ne putea servi Țara sub steagul lui Corneliu Codreanu !

Aveam convingerea că dacă poșteam și ne rugam lui Dumnezeu, în tot timpul marșului, nu numai că nu ni se întâmplă nimic, ci trebuia să și ajungem la destinație sănătoși și la timpul prevăzut.

Chiar așa s'a întâmplat. La vre-o două ore de marș grăbit, pe cărari de munte a trebuit însă să ne oprim. Parterie Mutescu și Rotaru-cari erau cunosătorii drumului-ne sfătuiră să mai facem un popas, înainte de a coborî spre Putna. Pe vremea aceea Putna era un sat mic. Avea însă o caracteristică foarte cunoscută în tot județul Radauți: Toată populația era blondă, iar majoritatea bărbaților purtau mustață foarte asemănătoare cu aceea a portretului lui Ștefan cel Mare. Atât bărbații cât și femeile din Putna aveau un aer domnesc, în port și în mers.

Ajunși în curtea Mănăstirii Putna, glasurile noastre amuțiră. Surprinși, priveam frumusețea Bisericii și tăcerea profundă care o înconjură. Nimeni nu ne întâmpina. Întâmplător ieși un călugăr din biserică. Sfios și ne îndreptăram spre dânsul, și-l rugăm să ne permită intrarea în biserică și apropierea de mormântul Domnitorului Ștefan.

În fața mormântului, înșurunchiați, am rostit din nou legământul față de Legiune și Căpitan. Șeful Frăției, Rotaru, a rostit formula jurământului cu vocea joasă, iar noi i-am răspuns cu voce hotărâtă: "Jur !". Ochii nostri erau înlăcrimați de emoție. Am început să ne rugăm. Eram opt capete de adolescenți, sprijinite pe marginea sicriului lui Ștefan cel Mare. Am murmurat încet toate rugăciunile pe care le știam. Într'un târziu ne-am ridicat.

Nu mai simțeam nici sete, nici foame, nici oboseală.

Continuare în pagina 60

continuare în pagina 62

În 1934, a primit o bursă de studii de la Statul Român la Universitatea din Roma, unde a stat până în 1936. El a fost astfel membru al Școlii Române din Roma (Academia di Romania, Valle Giulia), studiind la profesorul italian Giulio Bertoni, la care și-a luat "laurea" italiană cu "magna cum laude". În Aprilie 1937 și-a susținut teza de doctorat la Universitatea din Cernăuți. La propunerea prof. Bertoni a fost numit de Ministerul de Învățământ din România și Italia lector de limba română la Napoli. În acest post a funcționat prof. Onciulescu din 1936 până în 1958, când, trecându-și examenul de liberă docență (după legile italiene) a devenit "liber docent" (Privatdozent). A devenit apoi profesor suplitor (incaricato) până în noiembrie 1971, când a fost numit (în urma unui concurs) profesor agregat de filologie romanică și de limba și literatura română la același Institut. La 1 Ianuarie 1974 a fost numit profesor extraordinar și chemat la catedra de limba și literatura română de la Facultatea de Litere și Filosofie de la Institutul Universitar Oriental. De la 1 noiembrie 1972 a suplinit catedra de filologie romanică de la același Institut Oriental.

La început interesele prof. Onciulescu s'au orientat asupra legăturilor culturale și lingvistice dintre Italia și România. El a cercetat activitatea unor filologi italieni care s'au ocupat, în secolul trecut, și de limba și literatura română. Rezultatul acestor cercetări a fost în primul rând monografia despre "Giovenale, Vergeszi-Ruscalla și Românii", Roma 1940, în care a analizat și examinat, utilizând parțial și material iredit, multilaterală și complexă activitate de lingvist, filolog, dialectolog, etnograf, etc. a piemontezului Vergeszi-Ruscalla, în raport cu valorile culturale și filologice ale unei întregi epoci și ale culturii românești în special.

- Ca fost elev a lui Ieca Morariu, el s'a ocupat cu problematica poeziei populare române, pregătind o bogată antologie în limba italiană. În această direcție a publicat două studii, unul despre "Bocete" (1955) și altul despre "Marea în poezia populară română" (1956). Activitatea sa pe teren lingvistic, folcloric și etnografic a fost prodigioasă, cuprinzând numeroase articole în diferite reviste de specialitate. Împreună cu Ion Popinceanu a publicat o bibliografie foarte apreciată despre "Les études de linguistique roumaine de 1939 à 1950" (în "Revisita portuguesa de filologia, Coimbra 1953).

Onciulescu a fost redactor la revista italiană "Il Folklore" și colaborator al multor alte reviste italiene și străine. A participat cu comunicări la diferite congrese de filologie romanică, etnografie și folklor, precum și la toate congresele Societății Academice Române. Nu putea cita aici toate lucrările sale, care sunt numeroase. Profesorul Onciulescu lasă o urmă neștearsă în istoria filologiei românești.

Ion Popinceanu

Într-o altă expunere din revista Cetatea Tuminii, vom publica lista globală a lucrărilor rămase de la energicul și activul profesor Teodor Onciulescu, al cărui mormânt, rămas sub îngrădirea soției sale, Dra Teodina Onciulescu, așteaptă clipa eliberării neamului românesc de sub teroarea sovietică. Constă în aceste rânduri cu câteva cuvinte ce ne-au rămas de la poezia de Nord, acum zece ani, ucis de aceeași nemiloasă boală, pentru care medicina cu tot progresul ei, încă n'a descoperit leacul ideal. "Da! Suntem fără cruce, epave ale eternelor prigoane, înțepinați în serie și trecuți, cu zăvoare și gratii, cu lanțuri la mâini și la picioare, de la un reș la altul. ... Mășlăuim în zgomot de lanțuri, umplând șanțurile istoriei de lacrimi, spre moartea eliberatoare. Ne vom întoarce, când neaștrul nostru va fi iar liber. Va veni o zi, când neamul românesc își va aduce morții acasă. Atunci vor ieși preții ca să liturghisească cuvântul lui Hristos, pentru a ne primi acasă." (V. Posteuca).

D. Voloceanu

Cărți românești apărute în pribegie

În timp ce în țară, prizonierii incuți, îndrăciți și înturecați, înburiați de ură și ateism, caută să înăbușe în sânge orice revoltă și reacție contra nelegiuirilor și a crimalei stăpâniri stărgiste, suferind cu sălbătăcie orice rând scris, care ru le bate în strună, în exil în disprețul tuturor greutăților și fără sprijinul nimeni, au apărut și apar mereu lucrări și publicații periodice, demne de toată admirația.

Cităm aici, o parte din cele mai importante cărți românești, iar unele traduse în limbi străine, cu care se poate mândri osândita noastră țară, urmând ca această listă să sporească cu alte lucrări în continuare împreună cu cele mai recente, pe care le vom publica cu toată dragostea spre știința cititorilor.

Exemplarele în plus, pe care Biblioteca Română SATUL le are, în depozit, le vom cuprinde într-o listă specială, cu prețul de cost, urmând ca cei interesați să le cumpere, se pot adresa instituției noastre.

1. Corneliu Z. Codreanu - Pentru Legionari - Col. Omul nou, 1951.
2. " " - Însemnări de la Jilava - " " 1951.
3. " " - Circulări și Manifeste - " " 1951.
4. " " - Cărticica Șefului de Cuib - " " 1971.
5. " " - Guardia de Hierro - C. Omul nou - München - 1972.
6. " " - Eisene Garde - " " " 1972.
7. " " - La Garde de Fer - Ed. Prométhée, Paris 1972.
8. " " - Circulări și Manifeste - Ediție lux, Mün. 1981.
9. Paul Guiraud - "Codreanu et la Garde de Fer" 1940.
10. J. I. Gómez Tello - Codreanu hoy -
11. Carlo Sbrulati - Codreanu e la Guardia di Ferro - Roma - 1977.
12. Ed. Carpații - Corneliu Z. Codreanu, 20 de ani de la moarte - Madrid, 1958.
13. Ion Banea - Căpitanul - Col. Omul nou - 1951.
14. Mișcarea Legionară - Adevărul în procesul Căpitanului, C. Omul nou - T. Golea 1980.
15. Vasile Posteuca - Desgroparea Căpitanului - Ed. M. Ieg. Madrid 1977.
16. Alexander von Randa - Lebende Kreuz - Col. Europa - München, 1979.
17. Ion Marii - À Grenoble, sur les traces du Capitaine, Dacia, Mad. 1971.
18. Mihail Sturdza - The Suicide of Europe - Western Islands - 1968.
19. " " - România și Sfârșitul Europei, Dacia, Madrid, 1966.
20. Gen. Platon Chirnoagă - Istoria Daciei și continuitatea Daco-Romana - Ed. Carpații, Madrid, 1972.
21. " " - Istoria Politică și militară a războiului Românesc contra Rusiei Sov. Carpații Mad. 1965.
22. " " - Un chapitre d'histoire roumaine (1940-1945).
23. Alex. Boldur - La Grande Thrace - Ed. Carpații - Madrid, 1980.
24. " " - Ștefan cel Mare - studiu de istorie socială și politică - Ed. Carpații, Madrid - 1970.
25. Vasile Pârvan - DACIA - Civilizațiile străvechi din regiunile carpato-danubiene, Ed. Carpații, Madrid 1956.
26. I. Andrieșescu - V. Pârvan - 1882-1927 - Cultura Națională, Buc. 1927.
27. A. D. Xenopol - Istoria Românilor din Dacia Traiană, trad. din limba franceză de N. S. Govora, C. Carpații Mad. 1953, Vol. I.
28. " " - Istoria Românilor din Dacia Traiană, trad. din limba franceză de N. S. Govora, C. Carpații, Mad. 1953, Vol. II.
29. " " - Istoria Românilor din Dacia Traiană - trad. din limba franceză de N. S. Govora, C. Carpații - Mad. 1954, Vol. III.
30. " " - Istoria Românilor din Dacia Traiană - trad. din limba franceză de N. S. Govora, C. Carpații, Mad. 1954, Vol. IV.
31. D. Murărașu - Istoria Literaturii Române - Ed. de exil, Carpații, Madrid Vol. I. 1954.
32. " " " " " Ed. de exil, Carpații, Madrid Vol. II, 1954.
33. " " - Naționalismul lui Eminescu - Ed. Carpații, Madrid, 1955.

continuare în pagina 64

34. Ion Creangă-Povești-Ed-de exil, reproducă după ediția omnia-
la a municipiului București, scoasă sub în-
ghețarea lui Iiviu Rebreanu-1940, Carpații-1955.
35. Mihail Eminescu-Poezii, Coleção Bilingua, Ed. Fernandes, Lisboa, 1950.
36. Ion Creangă-Amintiri din copilărie-ediție de exil, Carpații, 1957.
37. Vasile Alecsandri-Poezii-Vol. II, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1940.
38. " " -Teatru-Comediile, Ed. Scrisul Românesc-Craiova.
39. Mircea Eliade-Os Romanos Latinos do Oriente-Lisboa, 1943.
40. " " -O Sagrado e o Profano, a essência das religiões
Lisboa, 1943.
41. " " -Los Rumanos-breviario historico, Madrid, A. Stylos-943
42. " " -Iphigeneia-teatru, Ed. Cartea Tribegiei, Argentina 1951
43. " " -Images et Symboles-Essais sur le symbolisme, magico-
religieux, Gallimard, 1952-France
44. " " -Cosmos and History-The myth of the eternal return,
Paris, 1954
45. " " -Mythes, Rêves et Mystères-Gallimard, 1957-France
46. " " -Forêt Interdite-traduit du roumain par Alain
Guillermou, Gallimard, 1955, Paris
47. " " -Yoga, inmortalidad y libertad-Ed. Leviatan, B. Aires,
1957.
48. " " -Mitos, Sueños y Misterios-Revelaciones sobre un
mundo simbolico y transcendente. Buenos Aires, 1961.
49. " " -Amintiri-I-(marginal), Col. Destin, Madrid, 1966.
50. " " -Pe strada Mântuleasa...Ed. Caietele Inorogului, 1962
51. " " -Povești cu țigari- " " " " 1966
52. " " -In Curte la Dioris- " " " " 1977
53. Ion Dumitru -Forme de etnocid în URSS-Un plan sistematic de
rusificare a Basarabiei și Bucovinei de Nord, 1969
54. St. Georgescu-Sergent-Carretul unui veteran-Ed. Rismor-I, S. Goveva,
Madrid 1977.
55. " " -Clenir-Drum în veac vitreg-Col. Dacoromania, Mad. 1967
56. " " -Neajlov- Madrid-Dacoromania-1968
57. " " -Sub-cerul țării și sub cer străin-Ed. Rismor,
I. S. Goveva, Madrid-1976.
58. Bucura Dumbrava-Haiducul-Trad. de E. Ilica, Ed. Carpații, Madrid, 1956
59. Ecclantina Dașchievici-Țara mea -Madrid 1974
60. Nicolae Petra-Predici în pustiu-simplă învățătură-Mexico 1960
61. " " -Canticul de Rusciumi-Ed. Jinite-1979
62. Sergiu Grossu-Au fond de l'abîme-Apostolat des éditions 1976 Paris
63. " " -Nous attendons une nouvelle terre, Ed. Ia pensée
Universelle 1971
64. " " -La Chaîne(poèmes de prison), Ed. Les paragraphes
littéraires de Paris, 1971.
65. " " -Un rayon de soleil(poèmes de prison) Ed. Debresse-
Poésie-1971
66. " " -Catacombes-(Almanach de l'Eglise du Silence), 1973
67. " " -Les camps de travail en URSS(témoignage d'Abraham
Chifrine, Editions Catacombes-1973.
68. " " -Derrière le rideau de Babou, Ed. Caracombes, 1975
69. " " -The Church in Today's Catacombs, Arlington House
Publishers, U.S.A. 1976.
70. V. Postelcu, I. Iovac, I. S. Goveva-Poeme fără țară-Ed. Carpații, 1954.
71. Roșiu Ovidiu Petre Octavian-Obiectivul complexelor interstatale
sovietice-Brasília DF. 1969.
72. " " " " e Doina Paulescu-Curso de Introdução
à Economia-Questionário-Brasília
DF. 1977.
73. " " " " e Doina Paulescu-Curso de Introdução
à Economia - Perguntas e respostas, Brasília DF. 1978.
- (continuarea listei în numerele viitoare)
Redacția

Trei Decenii dela Inființarea Bibliotecii Române SATUL

Această tânără instituție românească, împlineste în luna Decembrie 1982, trei decenii de activitate culturală și națională, departe de scur-
pa noastră țară. Ea a luat ființă dintr'un mare avânt sufletesc, în ziua
de 10 Decembrie 1952, ziua memorabilă a studenției române, în marele cer-
tru industrial, São Paulo, din Brazilia.

Ce m'a făcut să pășesc la această inițiativă, hotărâre și răspundere,
abia scăpați de pacostea și primejdiile războiului, lipsiți de mijloace
materiale, de un mic local corespunzător și fără asistență rimării. ?

Gândul care m'a condus la întemeierea și organizarea acestei biblio-
teci, aș putea spune din nimic, a izvorât din marea durere și chinuitoarea
nedreptate, pe care le-am simțit în sufletul meu, din clipa când barbarii
stepelor, năvălind peste pământul nostru scump, ne-au zădărnicit libertatea,
ne-au jefuit avutul, ne-au ars și distrus bibliotecile publice și parti-
culare, arhivele statului, registrele funciare, muzeele arhiologice și de
artă, devastând Academia Română de cele mai prețioase izvoare istorice,
culturale și documente din trecut, aruncând în închisori și lașare, pe
cei mai valoroși oameni de cultură, oameni de stat și îndrumători ai popo-
rului român, iar pe lângă atâtea crime și sălbătăcii, ne-au batjocorit aș-
zămintele noastre religioase, terorizând cu cea mai feroce cruzime viața
familiilor românești.

În împrejurările dramatice ale războiului, mi-am pierdut biblioteca
personală, juridică, istorică și culturală, pe care o aveam în Vatra Dornei,
de care mă ocupam cu atâta drag și care creștea văzând cu ochii.

Mănat de potopul bolșevic de pe mândrele plaiuri dornene și ajuns
pe meleaguri străine, am început să strâng și să colecționez, cuvânt cu
cuvânt, pagină cu pagină, orice publicație și orice carte scrisă în limba
noastră sau în limbi străine, selecționând acest material bibliografic,
în dorința de a pune bazele unei modeste biblioteci pentru țara noastră
martirizată, care să-și desfășoare liber activitatea, fără nuanță politică,
fără să se lase atrasă în apele tulburi și ispitele diabolice ale regi-
mului din țară și fără să trăiască din solda nimănui, ci să-și păstreze
complexa independență, așa cum îi stă bine unui așezământ cultural, care
își închină viața, idealul de luptă și munca Patriei și neamului.

Conștient de multiplele obstacole, de care aveam să mă lovesc în ca-
lea împlinirii visului meu, am pornit la luptă cu tot elanul și însufle-
țit de dorința de a-i da viață acestui patrimoniu cultural românesc din
exil, care să se desvolte și să devie o forță în frontul românesc din pri-
beșie, pentru recucerirea dreptății și libertății țării noastre, strălu-
cind ca un drapel, în lumea străinătății, prin runcă eroică, credință, ome-
nie și bogată activitate românească.

Gândul și dragostea pentru tot ce-i românesc, pentru tot ce-i înăl-
țător în sufletul nostru, mi-au dăruit tăria necesară în luptă și cu cer-
titudine absolută în biruința dreptății divine, care a ocrotit în decur-
sul veacurilor de restriști, ființa poporului român.

Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns ca din cele câteva cărți
și obiecte de artă, pe care am început să le adun și să le adăpostesc, să
le apăr și să le port cu mine pe drumuri străine, încă din Austria, abia
scăpat cu viața de pe frontul din Rusia, Biblioteca noastră dispune în
prezent, de circa 15.000 de cărți, pe lângă diferite colecții românești și
străine de reviste și ziare, iar rafturile ei sporesc zi de zi, spre marea
noastră mulțumire, că nu ne-a fost munca în zadar.

Biblioteca Română SATUL, a înmugurit și înflorit numai din dragoste
pentru glia noastră străbună, din runcă stăruitoare și desinteresată, din
conștiința și grija ce le purtăm în inimă, pentru apărarea culturii noas-
tre autentice, a graiului românesc, a tradițiilor, portului și obiceiurilor
noastre strămoșești, care împreună într'un tot, formează pecetea origi-
nalității și etnicității neamului nostru carpatic.

Continuare în pagina 66

Biblioteca "SATUL", luptă și apără, în aceste timpuri de răscruce pentru țara noastră, profilul nostru istoric și spiritual în creațiile străvechii noastre carpatice, patrimoniul moștenit de la străbuni, sufletul luminat și eroismul legendar al neamului dac, pe care vor să-l întunece, să-l falsifice și să-l înece în mocirla decadentei slave, monștri bolșevismului din blestemata Uniune Sovietică și tovarășii trădători și zbiri de la București în frunte cu cizmarul Ceaușescu.

În acest sens, inițiativa noastră de acum 30 de ani, merge înainte, rodind tot mai frumos, bucurându-se de aprecierea și concursul benevol al instituțiilor, intelectualilor și tuturor românilor vrednici și cu tragere de inimă din diasporă, iar în Cartea de Aur a Bibliotecii, continuăm să înscrinem cu cinste și cu bucurie, numele noilor donatori, români și străini, fii credincioși ai Bisericii creștine.

Gândindu-ne la Țara noastră și la neamul nostru prigonit, noi românii din exil, privilegiați de soartă, să ne bucurăm de darul libertății, nu avem dreptul să pierdem nici o clipă din timpul ce ne stă la dispoziție, pentru marea luptă de dezrobire a României.

Strânge, frate român, de pe meleagurile străinătății faptele tale bune, darurile inimii tale însângerate, ca să le poți duce mâine țării noastre în suferință, când va suna trâmbița libertății popoarelor de sub robia cortinelor de fier, ca să nu te reîntorci acasă cu mâinile goale și cu talantul ce ți s'a încredințat de Cel de Sus, îngropat în pământ și mâncat de rugină.

Dacă nu-i sărim în ajutor acestui neam al nostru, acum când înfruntă cele mai negre zile din tot trecutul său, cum ne vom prezenta în fața lui, în ziua supremei judecăți, când Lumina Dreptății și spulberarea tuturor nelegiuirilor dușmane, va străluci din nou pe plaiurile românești, sfărâșând pentru totdeauna cătușele robiei păgâne. ?

ADUCEM VIILE NOASTRE MULȚUMIRI

Românilor, instituțiilor, scriitorilor, editurilor și publicațiilor, românești și străine, cari ne-au trimis în dar, cărți, reviste și ziare, pentru sporirea inventarului Bibliotecii Române SATUL. Incepem lista distinșilor noștri donatori, care se va continua în numerele viitoare, cu următorii :

1. Editura CARPAȚII, prin dragostea și sacrificiul dlui Traian Popescu și N.S. Govora, primim în mod gratuit revista CARPAȚII și toate lucrările editate în exil.

2. SOCIETATEA ACADEMICA ROMANA, de sub președinția dlui prof. Constantin Sporea, ne-a trimis Colecția completă din Revista Scriitorilor Români, opera postumă de lingvistică și dialectologie a prof. Sever Pop, plus 26 volume din lucrările științifice publicate de această instituție românească din exil.

3. ȚARA ȘI EXILUL, ne trimite regulat acest Curier Informativ al Mișcării Legionare și toate lucrările apărute sub îngrijirea acestei publicații.

4. CATACOMBES - prin bunăvoința fratelui nostru, Sergiu Grossu, am primit toate lucrările publicate sub îngrijirea acestei harrice edituri.

5. STINDARDUL - condus cu dragoste și sacrificiu de dl. I.V. Emilian, care ne trimite această patriotică publicație și lucrările editate.

6. BOIAN NEWS SERVICE - împreună cu Porunca Vremii, Fiii Daciei și Tri-buna, pe care ni le dăruiește de ani de zile crainicul, George F.A. Boian și pe care le păstrăm în rafturile Bibliotecii noastre SATUL -.

7. DRUM - revista inițiată de poetul V. Postelucă, N. Petra și N. Novac, apărând în continuare sub răspunderea d-lor, Ion Halmaghi și Gabriel Bălănescu

8. SOLIA - publicată de Episcopia Ortodoxă Română din America, ne trimite de ani de zile această publicație religioasă și calendarele SOLIA.

9. ROMANIA DEMOCRATA - apare sub îngrijirea dlui J.T. Făget, pe care o primim în dar, mulțumindu-i pe această cale, din toată inima pentru suma de 20 de dolari, pe care ni i-a trimis pentru Biblioteca SATUL.

Continuarea listei și activitatea Bibliotecii, în numerele viitoare.

Dragul nostru

Am primit și am citit cu multă bucurie "Cetatea Luminii". Însfârșit, după o lungă întrerupere, revista a văzut din nou lumina zilei. E o biruință românească a exilului. În toate părțile, un pumn de oameni, nesustinuți de nimeni, rupând din murea lor de toate zilele, se luptă și scot la iveală lucruri frumoase.

Anul acesta se împlinesc 20 de ani de la moartea lui Cotruș. Din multe colțuri ale exilului se anunță aniversări. Cred că în proximitate număr să reproducă ca omagiu, poeziile lui celebre, închinare lui Horia și Căpitărușului, apoi "Corabia Verde", scrisă în exil. Unii vor scrie generalități, ignorând naționalismul poetului și admirația lui pentru Căpităruș. Cei din țară au descoperit în Cotruș un poet social și vor exalta valoarea lui de precursor al domniei... bolșevice în România. (Anonim).

Dragă Frate Paulescu, Însfârșit am primit revista. Mi-a plăcut. E bine făcută și lipsa tiparului a fost înlocuită cu o grijă pe care tu ți-ai dat-o, ca revista să iasă bine. Pentru numerele viitoare îți trimis alăturat niște amintiri de pe front. Cele povestite s'au petrecut riguros exact. Absolut nimic nu a fost închipuit. De altfel, mulți dintre eroii Buhuși, am neamuri. Înapoi de a pleca pe care-i descriu eu, mai sunt încă în viață. Eu îți doresc ca să poți scoate Cetatea Luminii cât mai mult, căci și celelalte reviste o duc greu. (I.S. Govora).

Dragă frate Dumitre, Mă bucur nespus că vei scoate Cetatea Luminii, deoarece Brazilia trebuie să-și spună cuvântul din când în când. Activitatea de acolo, cu Biblioteca Română SATUL, este de o covârșitoare importanță. Alături îți trimit niște crâmpeie de amintiri, de acum 50 de ani, când am intrat în Frăția de Cruce. Dacă îți servește pentru revistă, atunci publică cu toată libertatea, iar dacă articolul e prea lung, taie și scurtează. Să trăiești. Ovidiu Găina

Dragă Doamnă Paulescu, Am primit cu plăcere vestea reparației "Copilului Dvs. drag": Cetatea Luminii. Deși îmi pusesem în gând să vă trimit repede câteva poezii ale mele pentru proximitate număr, am întârziat. Sper să n'ajungă prea târziu. Sunt recate. Aștept alte inspirații. Atât pentru astăzi. Vi doresc numai bine la toți. Iulia Carâp-Rio de Jan.

Ne scriu cititorii

Stimate Doamnă Paulescu, Tuturor celor dragi durreavoastră și Dvs. personal, sănătate, fericire și noroc. Am primit Cetatea Luminii. A sosit acum câteva zile. Înrătat revista. Am găsit în ea irinile noastre, dorurile noastre, speranțele noastre. Vă mulțumim din toată inima pentru osterela ce v'ați dat-o. Peste distanțe vom clădi punți, ca focarele de cultură românească din exil, să dea roade bune și trainice. Exilul pentru noi e o luptă continuă, pentru a deruga principia comunistă. Dumnezeu a dat Arharabelui Libail spadă, iar nouă credința în dreptatea cauzei noastre. În Cămpul Românesc dela Hamilton, am stat de vorbă cu Emirescu exilului nostru, Vasile Rostocă, ba mi-a cântat și din frunză și ri-a evocat Codrii Bucovinei noastre. În casa și în irinile noastre el are un loc special; plângem cu el tragedia reamului nostru, ne rugăm cu el în credința țării noastre, ne umplem irinile cu apa vie adăto-riei noastre de români și de creștini. Să lăsar generațiilor viitoare documente trăite despre cei ce au tras brazdă adâncă în istoria neamului românesc. Vă scriu din îndepărtata Canadă, dar în ochi am slăricul Moldovei leagărul copilăriei mele, Iașul cel domnesc, Piatra Neață. Ia Costișă lângă Buhuși, am neamuri. Înapoi de a pleca din țară, am făcut un pelerinaj în Bucovina noastră plină de flori, de istorie și de viață românească. Trăim cu ea în suflet și viața are un rost profund. Cu stimate. Valeriu Orăric

Canada.

Dragă consătere,

Am primit chiar acum revista trimisă - Cetatea Luminii. Am răsfoit-o și mi-am dat seara cât suflet pui și sacrificiu în redactarea ei și cu inima amintesc trecera prof. Teodor Orăculescu din viața aceasta. Deși au trecut anii, ai rămas același, dărz și neînduplecat. Frea ne doare situația noastră de desrădăcirăți, dar înainte cu ajutorul lui Dumnezeu!

El, Tatăl Cerescu, ne va scoate țara și din această mare nenorocire, iar noi copiii ei pribegi, câți vom rămânea vii, ne vom întoarce la sârul și de mamă.

Cu sănătate
Teodora Prof. T. Orăculescu

Continuare în pagina 68

Sydney-Australia-22 Oct. 1982.

Iubite și stimată D-le Paulescu,
Vă mulțumesc călduros pentru bunele
urări, cu ocazia Sfințelor Paști. Copi-
lașii pozați pe felicitarea Bibliote-
ca Română SATUI, sunt într'adevăr ado-
rați în costumașele noastre scumpe
strămoșești. I-am admirat mult. Am pri-
mit ieri cu satisfacție revista Ceta-
tea Luminii, pentru care vă mulțumim
frumos. -Cpt. Alex. Botescu-São Paulo.

Dragii noștri dela Cetatea Luminii

După vechiul obicei românesc, mă în-
chin (mai întâi și mai de toate) de să-
nătate "care sănătate v'ouă urez vouă
și întregii voastre familii". Vă mul-
țumesc din suflet pentru scrisoarea
voastră și iată, deși nu ne-am văzut
de 40 de ani, m'a prins un mare dor de
voi și m'au năpădit amintirile. Precum
v'am mai scris, acum 2 ani am revăzut
Vatra Dornei și acolo mi-am adus a-
minte de clipele frumoase petrecute
împreună. Afară de câteva clădiri și
străzi din centru care au rămas așa
cum știți, orașul s'a mărit mult. Pe
strada care merge spre Șarul Dornei,
unde am locuit eu, toate casele vechi
au fost dărâmate și în locul lor s'au
construit blocuri. În familia d-lui
Franz, gazda mea, nu-și mai aduce amî-
nte nimeni de mine.

La Dorna, am regăsit câteva cunoștin-
țe vechi, iar pe locul unde ați locu-
it voi, numai vile noi. Eu îmi scriu
amintirile din copilărie și tinerețe
și când voi ajunge la capitolul des-
pre anul petrecut la Vatra Dornei,
voi face tot posibilul să vă trimit
și vouă conținutul lui. Dragii mei,
La 23 Mai a.c., am asistat la paras-
tasul pentru bunul nostru prieten,
prof. T. Onciulescu, care s'a ținut la
București. Acolo am făcut cunoștință
și cu câțiva Voloceni și mulți Bucu-
vineni. Vă sărută cu dragoste și vă
trimite cele mai bune urări de muncă
și viață. G. Dâmbovițeanu

Prezado Professor Paulescu,
Foi com grande satisfação que rece-
bemos o exemplar prometido da revis-
ta "Cetatea Luminii". Ficaremos como-
vidos com o bondoso artigo que o sen-
hor publicou a respeito do meu mari-
do Prof. Ion Teodorescu e muito lhe
agradecemos.
Regina e Marin M. Teodorescu-Santos.

Rândurile Dvs., scrise după o întrerupere a relațiilor de peste 23 de ani,
mi-a produs o deosebită plăcere. Sunt foarte mișcat de această revedere
și de curajul Dvs. de a-mi scrie. Așa cum ați subliniat și Dvs., noi avem
o activitate permanentă menită să aline suferințele românilor aflați în
exil precum și pentru reconsiderarea scumpei noastre țări aflate temporar
în ghiarele dușmanilor creștinismului și ai civilizației. Vă asigur stima-
te domnule Paulescu că nu vom înceta niciodată, lupta noastră sfântă pentru
România și românism. Cu stimă, George F. A. Boian

Mult Stimată D-le Prof. D. Paulescu,
Vă mulțumesc foarte mult pentru fe-
licitarea pentru Sf. Dumitru, la fel
și eu Vă felicit pe Dvs. tot cu acel
Sfânt Dumitru și vă doresc numai
bine și succes la toate ce doriți,
cu tot dragul Vă urez eu al Dvs.
bucovinean.

Am auzit trista veste despre Prea
Sfințitul Episcop Valerian, țice că
nici în Elveția nu-l primesc. De 40
de ani jidovii au tot scurmat în
Episcopie, până au ajuns să-l izgo-
nească din fruntea ei. Ce păcat.!

Când am apelat la românii americani
să-și aplece urechea și să asculte
geamătul fraților noștri Bucovineni
și Basarabeni, deportați în Siberia,
cari au murit cu zecile de mii și
nu are niciunul semnul Sfinței Cruci
la căpătâi, să doneze care cât poate
ca să facem aici în lumea liberă un
Monument la Vatra Românească, Prea
Sfințitul Valerian, au fost primul
pe lista de donații. Iar dacă petăzi
sclipește Monumentul meu la Vatra,
în razele soarelui, este datorită
Prea Sfinției Sale Episcopul Vale-
rian, împreună cu sprijinul tuturor
românilor de bine.

Vă îmbrățișez cu drag, eu

Dumitru Nimigeanu

Scumpe frate Paulescu,
Mi-aduc de toate aminte pe unde am
fost împreună. Amintirea cea mai
puternică este aceea, când am stat
de vorbă într'un sat unguresc. Erai
în uniformă militară românească și
trecuseși frontul la nemți, când am
stat de vorbă. Erai considerat pri-
zonier; iar eu puneam pe hârtie ceea
ce văzuseși și ce făceau Mongolii
peste Țara Românească. Mă bucur și
f. des, am vești bune prin fratele
Tolescu. Pe aici toate bune. Facem ce
putem ca să ținem făclia românaru-
lui aprinsă. Alăturat programul de
ziua Arhanghelului nostru și cins-
tirea celor, care acum o sută de ani
s'au gândit și ne-au lăsat un petec
de Țară românească în Europa apu-
seană. Dumnezeu să-i miluiască!
Toate cele bune și familiei. Cu fră-
țească dragoste, Preot V. Boldeanu

Stimate Domnule Paulescu,

Am întrerupt relațiile de peste 23 de ani,
mi-a produs o deosebită plăcere. Sunt foarte mișcat de această revedere
și de curajul Dvs. de a-mi scrie. Așa cum ați subliniat și Dvs., noi avem
o activitate permanentă menită să aline suferințele românilor aflați în
exil precum și pentru reconsiderarea scumpei noastre țări aflate temporar
în ghiarele dușmanilor creștinismului și ai civilizației. Vă asigur stima-
te domnule Paulescu că nu vom înceta niciodată, lupta noastră sfântă pentru
România și românism. Cu stimă, George F. A. Boian

Transcriem pe această penultimă pagină din Cetatea Luminii, câteva
din scrisorile primite dela poetul Vasile Posteuca, în cari întâlnim as-
pecte din frământările lui pentru osânditul nostru neam românesc.

Dragă Frate Paulescu,

5 Ianuarie 1965

"Fii fericit. Ți-a pus Dumnezeu mâna'n cap. E mare lucru că ai reu-
șit să-ți vezi familia lângă tine. De-acum te vei putea așeza și când
mai clar, mai aproape de adevăr. Spune-le, te rog, celor dragi: Steluței,
Luciei, lui Ovidiu și Doinei, că le urez bun venit în lumea libertății.
Libertatea de aici ne poate ajuta să ajungem acel punct al inirii
care s'a numit din timpuri străvechi: libertatea interioară, cunoașterea
divină.

Și eu în ultima vreme am primit știri din țară de-o tragedie pe
care nici când nu mi-aș fi putut-o imagina, deși știam că e rău, și că
rușii au satanizat pe politrucii conducători. Un văr de-al meu, Traian
Posteuca, a fost și mi-a văzut familia, recent. Pe Zamfira, Doina și Doru.
Trăesc într'o mizerie de nemaipomenit. Toți trei într'o singură odaie
igrasioasă, fără mobilă, cu o mică bucătărie. Zamfira lucrează la col-
hoz. Doru e inginer la o fabrică în București. Doina de șase luni e bol-
navă. A avut un oreillon de copilă, și acum suferă cumplit, uneori pierzân-
du-și echilibrul chiar pe stradă, mergând la lucru. De venit aicea, nu vor
veni. Nici n'am curajul să-i aduc aicea, ca să treacă prin ce am trecut
eu. Mai bine să stea acolo. Eu îi voi ajuta cu cât voi putea. De altfel, la
ce să vină?.

America va cădea curând în mâinile jidovime comuniste, și ultima
insulă de libertate va fi luat sfârșit. Salvarea neamului nostru va pu-
tea veni numai de acasă, din propriile noastre surse ancestrale, din adân-
cul tăcerii dacice, din mormântul Căpitanului.

Nu am curajul să-i aduc pe copii în acest iad al trădării și al li-
bertății care se preacurvește cu Satan. Iată unde stau. Timpul poate adu-
ce ceva schimbări. Leprele de comunisti mi-au distrus familia. Stau la o
mare răscruce a vieții mele. Dar asta nu-mi schimbă nimic din jertfelni-
cia credinței în neamul românesc, și viitorul lui de aur.

Vom birui cu mâinile altor generații, mai pure și mai vrednice"

Cu o îmbrățișare la toți: Vasile

Dragă Frate Paulescu,

26 Februarie 1965

Ar fi tare frumos să poți veni în Statele Unite, unde posibilități-
le pentru aranjarea familiei, mai ales a celor tineri, sunt mai mari, mai
numeroase. Pentru Canada dificultatea mare e că imigrațiile s'au închis
și admit numai specialiști, cu mari intervenții, cu garanții dela fabrici
că li se va da de lucru imediat la venire. Când merg la biserică voi sta
de vorbă cu părintele Zelea mai amănunțit. Cât despre amânarea Cetății
Luminii, nu-ți fă nici o grijă. Va veni și rândul ei. Sufletul nostru nu
se poate pierde. Pe noi ne va deslega de legăminte numai mormântul. Eu mă
sbat cum pot, ca să mențin contactele cu cei morți care se uită la noi
și ne cer să înaintăm cu steagurile în furtună, spre culmile neamului."

Spune tot dragul meu la ai tăi. Pe doamna, soția ta, roagă-o să scrie
ce-a trăit acolo, sub formă de carte. Chiar dacă nu are stil literar. Fap-
te, trăiri, tragedia. Stil vom găsi noi. Trebuie să mărturisim drama de-a-
că să.

Cu drag: Vasile

15/08/66

Dragă Paulescu, Întâi mulțumesc pentru vestea tare bună că atât
tu, cât și ginerele tău, ați ajuns profesori la universitatea din Brasília.
Bravo. Frumos. Ia mai mare. De-acum se vor deschide perspective frumoase
de lucru rodnic pentru neamul românesc și umanitate, pentru că noi asta
suntem: neamul românesc vărsat în univers, ca să ne biruim singurătățile
și să ne validăm în fața lui Dumnezeu, aducându-ne mereu aminte de mari-
le noastre morminte, de formidabila învățătură a Căpitanului și a lui Iuda.

De-ai fi aicea, ți-aș cânta din fluer, ca pe Rarău, și-am plânge amân-
doi. Și de amar, dar și de bucuria regăsirii sub lumina mângâietoare a a-
celuias luceafăr. Cu o frățească îmbrățișare: Vasile Posteuca

Que o NATAL ilumine
o caminho dos que buscam a Jus-
tiça e a liberdade dos oprimidos
e para realizar um mundo melhor

R E D A C Ț I A

Oferim cu drag schimbul revistei CETATEA LUMINII tuturor publicațiilor românești și străine de peste hotare, cari și-au fă-
cut un ideal din lupta anticomunistă și
au -- rămas credincioase Bisericii Crești-
ne, întru eliberarea sufletului omenesc de
sub robia luciferică a comunismului dis-
trugător de neamuri.

Prețul unui exemplar

Străinătate.....10 dolari
Brazilia.....1.000 Crs.

Din pragul Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Isus
Christos și a noului an 1983, CETATEA LUMINII, trimite de pe
aceste țărmuri tropicale, fraților români creștini de pretu-
tindeni, creștinescul salut de lumină și dragoste, de credin-
ță în CHRISTOS care s'a născut.

